

Gili Cârstea

1888

Lumină pentru ultima generație

*Editura TEXTE
Dej, 2008*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CÂRSTEA, GILI

1888 : lumină pentru ultima generație / Gili Cârstea. -

Dej : Texte, 2008

ISBN 978-973-88448-9-6

2

1888: Lumină pentru ultima generație

Gili Cârstea

O colecție de articole publicate pe internet

www.gsm1888.ro

„Solia neprihănilor lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la celălalt al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea” (*6T 19*).

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănilor lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (*TM 91,92*).

Cuprins:

Introducere	7
Solia 1888 - Un lăstar dintr-un pământ uscat	11
Consecințele rebeliunii din 1888	15
Pocăința colectivă în peisajul adventist contemporan	32
„Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru”	38
Piatra pe care au lepădat-o zidarii	42
„N-a venit încă vremea”	47
„Stați la vechile hotare”	51
Valoarea soliei 1888 și sfințenia mesagerilor	54
Scopul soliei 1888: Pregătirea unui popor special	61
O solie, purtătorii ei și „spectatorii” de astăzi	64
Dragoste subită pentru solia 1888?	68
Terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului	71
Solia 1888 și slava ei crescândă	74
Un copil ni s-a născut... și nici nu mai știm de El	79
„Marea dorință a inteligențelor cerești”	81
Legea guvernării divine	83
Solia 1888: chiar despre dreptatea lui Dumnezeu	85
Comorile ascunse ale neprihănirii	88
Lucrurile minunate ale Legii	91
„Credința lui Isus” în noi dimensiuni	94
Solia 1888, fiara și chipul fiarei	97
Hristos: produsul noului legământ	100
Solia îngerului al treilea: Singura rațiune a existenței noastre	102
Un virus letal și originea lui	105
Ploaia târzie: „un învățător al neprihănirii”	112
Onoarea lui Hristos și leproșii Domnului	115
„Lumină suplimentară”	118
Părtași de natură divină - esența soliei 1888	121
Minneapolis 1888: 120 de ani pentru solia neprihănirii lui Hristos	125
Anexă:	133
Scrisoare către conducătorii de la Battle Creek	133
Scrisoare către Uriah Smith	136
Scrisoare către J.H. Morrison	141
Scrisoare către Uriah Smith	143
Către frații adunați la Conferința Generală	145
Scrisoare către frații Miller	160
Ellen G. White despre 1888, Jones și Waggoner	167

Introducere

Spiritul Profeteției ne-a binecuvântat cu infinite perle ale împărăției cerești, dar unele strălucesc mai deosebit pentru generația noastră. Chiar dacă anumite subiecte nu au fost adevăr prezent acum o sută de ani, și deci Ellen White nu a prea scris despre ele, Duhul a dorit să le planteze în peisajul adevărului adventist, ca repere pentru o generație care va lua în serios provocarea secolelor.

Una dintre aceste perle se referă la natura luminii despre neprihănirea lui Hristos și are multe de spus acestui popor al vremii sfârșitului. Iată ce scrie ea în Manuscrisul 24 din 1888:

„Mi-au fost puse întrebări: „Sora White, credeți că Domnul mai are lumină nouă pentru noi, ca popor?” Am răspuns, „Cu siguranță! Nu numai că așa cred, ci vorbesc în cunoștință de cauză. Știu că există adevăr prețios pe care trebuie să-l descoperim, dacă noi suntem poporul care va sta în ziua pregătirii lui Dumnezeu” (3SM 174).

Din păcate, generația ei nu a dorit să fie „poporul care va sta în ziua pregătirii,” și, prin urmare, nu a descoperit „adevărul prețios.” Această sarcină se află încă pe umerii generației noastre, deși nu prea suntem conștienți de acest lucru. Se pare că grija noastră de căpătâi este încă păzirea luminii deja cunoscute.

Șocați de afirmațiile ei repetate că la Minneapolis Dumnezeu a dorit să reverse lumină nouă despre neprihănirea lui Hristos, oamenii o întrebau, uimiți, dacă ea chiar crede că mai este lumină nedescoperită. Ca și astăzi, poporul de atunci era sigur că are „tot adevărul.” Dacă ar trăi astăzi, la această întrebare ea ne-ar

răspunde la fel: „Cu siguranță! Nu numai că așa cred, dar vorbesc în cunoștință de cauză.”

Cum adică, „în cunoștință de cauză”? Ce o făcea să fie așa de sigură că mai este adevăr de descoperit?

Ceva cu totul excepțional.

La sesiunea din 1888, îngerul Domnului a venit la ea și i-a explicat ce se ascunde în spatele opoziției violente a conducătorilor împotriva lui Jones și Waggoner.

Îngerul spunea că „poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram.” Era o revoltă împotriva soliei neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea. Deși sora White se hotărâse să părăsească sesiunea în toiul ei, scârbită de „spiritul de gloată” al delegaților, îngerul a insistat ca ea să rămână acolo. El spunea că „la această sesiune se vor lua decizii de viață și de moarte.” (Despre cuvintele îngerului, puteți citi în articolul din Anexă intitulat *Scrisoare către conducătorii de la Battle Creek.*)

Timput a confirmat spusele lui. A trecut mai bine de un secol și pământul continuă să nu fie luminat de slava lui Dumnezeu, iar biserica se acomodează tot mai mult spiritului vremii. În tot acest timp, savanții noștri nu au făcut altceva decât să distorsioneze calea consacrată către desăvârșirea creștină, întunecând scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, acela de a locui în fiecare ființă creată.

Pasajul din Manuscrisul 24 are implicații vaste. El spune că ultima generație se va bucura de multă lumină nouă, că tocmai lumina nouă va face ca acea generație să fie ultima. Invers, până când o generație nu va înțelege „adevărurile rămase necunoscute din ziua Cincizecimii,” ea nici nu va deveni „ultima.” Ne înțelegem noi răspunderea în această ecuație?

Duhul Sfânt ne mai dă o confirmare că generația finală va fi beneficiara unui potop de lumină vindecătoare, lumină nouă despre neprihănirea lui Hristos. El ne demonstrează, cu mare finețe, că

Ellen White se află într-o companie cât se poate de selectă, alături de Isaia, Maleahi, Daniel, și alții care au vorbit despre o vreme când „cunoștința va crește.”

Isaia o spune cel mai bine:

„Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânățile poporului Său, și va tămădui rana loviturilor lui” (30:26).

Evident, este o vorbire spirituală despre lucruri spirituale, iar soarele despre care se spune aici este soarele neprihăririi.

„Vânățile” și „rana” care trebuiesc vindecate sunt stricăciunile aduse ființei umane prin despărțirea de izvorul vieții, o refacere pe care doar Ziua Ispășirii pentru cei vii o poate rezolva.

Așadar, pentru generația care va vedea ziua ispășirii, lumina soarelui neprihăririi va străluci de șapte ori mai tare. Am putea spune că tocmai această înțelegere profundă va produce vindecarea, împăcarea, unirea cu natura divină.

Nu putem uita că Cincizecimea s-a produs doar datorită faptului că, unui grup restrâns de ucenici, Hristos „le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:45). La fel, Ploaia Târzie va fi o înșeptită dezvoltare a soliei despre taina evlaviei, „Hristos în voi.” Și ea va veni tot atunci când vom permite Duhului Sfânt să ne deschidă mintea ca să înțelegem Scripturile cu privire la neprihănirea lui Hristos, care este caracterul lui Dumnezeu.

Maleahi vorbește aproape la fel:

„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihăririi, și tămăduirea va fi sub aripile Lui” (4:2).

Ca și răsăritul soarelui, dezvoltarea soliei neprihăririi lui Hristos a venit treptat, rază cu rază, aproape imperceptibil, suficient de discret astfel ca batjocoritorii să nu vadă în ea nimic special; destul de liniștit ca sfinții să nu fie deranjați din somn prea brutal; totuși, suficient de clar astfel ca cercetătorul serios să nu confunde

cărarea, atunci când la urechea lui s-a auzit glasul: „Iată drumul, mergeți pe el” (Isaia 30:21).

Există un drum, o cale consacrată de Hristos, pe care urmașii Săi vor călca în siguranță, până când ea se va transforma în lumina strălucitoare a slavei îngerului din Apocalipsa 18.

Când Mireasa va fi făcută părtaşă de natură divină, când caracterul Tatălui, legea, va fi scrisă în mințile lor, atunci Babilonul spiritual se va prăbuși, iar „taina lui Dumnezeu” se va sfârși. Lumea va putea privi puterea vindecătoare a neprihănirii și va înțelege inutilitatea menținerii ordinii actuale a lucrurilor. Cu disperare. Cu regret. Cu resemnare.

„Știu că există adevăr prețios pe care trebuie să-l descoperim, dacă noi suntem poporul care va sta în ziua pregătirii lui Dumnezeu.”

Știe acest lucru și generația prezentă a poporului lui Dumnezeu? Vorbesc amvoanele adventiste despre adevărul nedescoperit, care ar face din noi ultima generație? Cred savanții noștri acest lucru? Este cineva interesat de acel „adevăr prețios” fără a cărui descoperire nici nu poate fi vorba despre a doua venire?

Răspunderea care apasă asupra noastră este greu de descris în cuvinte. Sper să nu împlinim profeția cumplită despre care am fost avertizați: „Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă.”

Solia 1888 - Un lăstar dintr-un pământ uscat

Mulți din poporul nostru s-ar bucura să vadă solia neprihănirii lui Hristos prezentată ca un concept științific riguros, o ecuație bine formulată, o descriere completă, cu introducere, cuprins și încheiere, a cărei strălucire să frapeze, să convingă și să uimească prin noutate, valoare, forță. Nu de puține ori am fost somat să expun solia 1888 în câteva cuvinte, dar totdeauna interlocutorii au fost dezamăgiți – ei ori spuneau că nu este nimic nou față de ceea ce deja știau, ori nu vedeau nimic valoros sau important în ea, ceva care să le schimbe radical viziunea despre taina evlaviei.

Cred că așa și trebuie să fie. Nimeni nu poate admira edificiul magnific al soliei 1888 fără ca mai înainte să cunoască din studiu personal fiecare componentă, fiecare modul, fiecare detaliu al luptei care a dus la ridicarea lui. Solia 1888 este o împletire de aspecte ale adevărului, aparent izolate și fără legătură, plantate în infrastructura istorică a luptei prin care ele au fost descoperite și acceptate, și care încep să-și demonstreze puterea abia când sunt descoperite inimii de lucrarea personală a Duhului Sfânt.

Este la fel ca și în cazul nașterii și lucrării Domnului Hristos pe pământ. Dacă un iudeu pios și sincer ne-ar cere astăzi să-i descriem în câteva cuvinte solia lui Isus Hristos, ce i-am putea spune despre ea? Ar trebui să începem de la Moise și de la toți proorocii, și am avea nevoie de mult timp să așezăm spusele Lui în contextul istoric al luptei în care El a fost împins de opoziția conducătorilor bisericii din acel timp. S-ar putea să concentrăm în câteva fraze anumite perle

ale predicării Lui, dar ele ar fi cu totul lipsite de sens sau valoare pentru urechile lui. Este nevoie de o anumită dispoziție a inimii care să poată accepta că dintr-un pământ uscat se poate ridica un lăstar glorios.

Ca edificiul glorios al soliei 1888 să aibă un impact real asupra inimii cuiva, fiecare element al lui trebuie înțeles și apreciat prin studiu personal. Nu este un produs gata ambalat și distribuit la supermarket. Natura umană a lui Hristos, sanctuarul și scopul lui Dumnezeu pentru sufletul omenesc, ziua ispășirii și semnificațiile ei în marea controversă, rolul legii, originea biruinței lui Hristos asupra fiecărui păcat, caracterul lui Dumnezeu și adevăratele conflicte din marea controversă, natura păcatului, natura slavei lui Dumnezeu, moartea a doua și cauzele ei, unde și cum s-a făcut ispășire pentru păcat – toate acestea sunt elemente vitale ale soliei 1888, iar ele capătă sens doar înțelese și văzute în conflictele pe care le-au declanșat în biserică atunci când Dumnezeu le-a trimis prin mesagerii Săi aleși.

Toate aceste componente trebuie adunate din vasta comoară de adevăr pe care cerul a ascuns-o în Biblie și Spiritul Profeției. Cele mai multe dintre ele au fost acoperite de molozul erorilor de interpretare și au nevoie de o lucrare de restaurare mai înainte ca strălucirea lor să impresioneze pe cineva. Acesta este rolul ambasadurilor lui Hristos.

Voi oferi astăzi un exemplu de o asemenea recuperare.

O componentă esențială a soliei 1888, în timp ce ea se dezvoltă în solia „celuilalt înger” din Apocalipsa 18, este rolul lui Dumnezeu în marile cataclisme planetare și lumina pe care evenimentele finale o aruncă asupra caracterului lui Dumnezeu. Deși este nevoie și acum să folosească limbajul violenței cu un popor imatur, Domnul a așezat câte o perlă prețioasă prin care atrage atenția urmașilor Săi asupra riscurilor folosirii unui asemenea limbaj. El clarifică și luminează concepțiile noastre greșite despre mânia lui Dumnezeu în cuvinte cât se poate de simple. Ascultați cum trece elegant de la concepția noastră de violență absolută față de cei răi la adevărul caracterului Său non-violent:

„În timpul nostru se manifestă față de Dumnezeu un dispreț ieșit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinenței și neascultării care arată că acea cupă a nelegiurii lor este aproape plină. Mulți aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: „Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiurilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea” (RH, 17 septembrie 1901).

Aici este expusă în toată măreția ei frumusețea neprihănirii. Cum procedează Dumnezeu cel viu atunci când este batjocorit, insultat și lepădat? El le respectă dorința și nu Se mai amestecă în treburile copiilor Săi. Se lasă gonit, deși inima Lui este cuprinsă de moarte la vederea pericolelor care îi așteaptă. Aceasta este ceea ce noi numim „lucrarea Lui ciudată.” Când Dumnezeu este alungat din treburile oamenilor, nimic nu-l mai poate împiedica pe nimicitor să-și realizeze planurile. Paragraful imediat următor ne spune care sunt planurile lui pentru noi:

„Acest timp este chiar asupra noastră. Duhul lui Dumnezeu este retras de pe pământ. Când îngerul îndurării își strânge aripile, Satana își va realiza scopurile rele pe care le-a dorit de mult timp. Furtuni și uragane, război și vărsare de sânge – acestea sunt desfătarea lui și prin ele își adună el recolta.”

Acum urmează partea cea mai importantă, căci neînțelegerea acestui mecanism va crea cea mai disperată situație din istorie, iar poporul lui Dumnezeu, din lipsa cunoașterii neprihănirii lui Hristos, se va alia cu nelegiuiții în persecutarea lui Hristos reprezentat de urmașii Săi credincioși. Ascultați:

„Iar oamenii vor fi atât de perfect amăgiți de el, încât vor declara că aceste calamități sunt rezultatul profanării primei zile a săptămânii. De la amvoanele bisericilor populare se va auzi declarația că omenirea este pedepsită deoarece duminica nu este onorată așa cum trebuie. Iar oamenilor nu le va trebui un mare efort mental spre

a crede așa ceva. Ei sunt conduși de vrăjmașul, și astfel ajung la concluzii cu totul false.”

De ce oare „oamenilor nu le va trebui un mare efort mental spre a crede așa ceva”? Deoarece bisericile, toate bisericile, au predicat ani de zile că Dumnezeu este la originea dezastrelor și nimicirilor planetare, începând cu potopul și terminând cu focul final. Dar toți aceștia, învățați și învățători, sunt „conduși de vrăjmașul” și nu pot ajunge decât la concluzii false despre originea actelor de nimicire.

O asemenea perlă, așezată în edificiul măreț al soliei 1888, face să strălucească frumusețea neprihănirii lui Hristos, și o prezintă „în legătură cu legea.” Cei care primesc explicația cerului descrisă în aceste paragrafe vor fi pregătiți pentru două misiuni vitale: Vor putea chema rămășița la rațiune, când aceasta se scufundă într-o subtilă închinare la Baal, și vor putea avertiza lumea să se ferească de vinul Babilonului, un amestec amețitor de limbaj scripturistic și știința demonilor.

Se apropie vertiginos zilele când, la amvoanele noastre, mulți vor sta cu făclia profeției false aprinsă de la torța demonică a lui Satana (*TM 407*), iar cei mai mulți vor fi extaziați de frumusețea ei cerească.

Împotriva unei asemenea amăgiri puternice, doar cei care și-au fortificat inimile cu solia neprihănirii lui Hristos vor sesiza depărtările fine de la adevăr și vor găsi forța să se împotrivescă.

Solia 1888 este și ea tot un lăstar dintr-un pământ uscat, dar măreția ei se va dovedi în clasa de oameni care vor fi dispuși să primească neprihănirea veșnică în suflet chiar cu prețul pierderii lor veșnice.

Consecințele rebeliunii din 1888

La scurt timp după sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, biserica a fost zguduită de două crize majore, care i-ar fi adus distrugerea totală fără intervenția directă și curajoasă a sorei White. Ambele evenimente au o strânsă legătură cu solia 1888, căci ambele au provenit din distorsionarea fină a soliei. Ele s-au dezvoltat ca o mișcare legitimă, autentică, a soliei îngerului al treilea. Deși susținătorii lor de atunci nu le-au identificat cu aceste nume, ele au rămas în istoria adventă ca fiind erezia „Holy Flesh” și criza panteistă de la Sanatoriul Battle Creek.

Pentru noi, cei care am recuperat solia neprihănirii lui Hristos din arhivele prăfuite ale bisericii, este de importanță vitală să înțelegem cum s-a ajuns la asemenea depărtări de la scopul lui Dumnezeu. Este nevoie să știm cum a reușit diavolul să pervertească o solie capabilă să devină marea strigare, și care au fost erorile străjerilor însărcinați cu misiunea de a proteja biserica de asemenea alunecări de la calea dreaptă.

Este nevoie de o sinceră recuperare a memoriei, și de asumare a responsabilității, în special datorită credinței noastre în avertizarea Domnului că, la încheierea lucrării, solia 1888 se va transforma în lumina îngerului din Apocalipsa 18, care va lumina pământul cu slava ei.

De ce nu a reușit ea să lumineze pământul atunci, imediat după 1888? Cum a fost posibil să se ajungă în asemenea fundături periculoase, tocmai când cerul le oferise cheia către minunile zilelor din urmă? Dar mai important decât atât, vom putea noi evita

capcanele diavolului din ultimele zile, când expertiza lui în falsificarea adevărului va atinge cele mai înalte culmi ale perfecțiunii? Care va fi secretul prin care „cei aleși” nu se vor lăsa impresionați de fina alterare a neprihănirii lui Hristos în vremea sfârșitului?

Înainte de a studia erezia Holy Flesh și criza panteistă, este necesar să facem o trecere în revistă, călăuziți de explicațiile Spiritului Profeției, a situației disperate în care se expusese biserica prin respingerea soliei neprihănirii lui Hristos în 1888.

1. Duhul lui Dumnezeu avea o solie pentru poporul Său în 1888, dar oficialii bisericii L-au batjocorit:

„Nu voi putea uita niciodată experiența pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acțiunile întreprinse în ascultare de puterile răului... La acea întâlnire ei au fost însuflețiți de un alt spirit, și nu au înțeles că acești tineri [Jones și Waggoner] au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură și dispreț, fără să priceapă că inteligențele cerești privesc la ei... Eu știu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (*Letter 94, 1892*).

2. Nu era vorba de o nouă insultă, ci de o altă răstignire a lui Hristos, o respingere a adevărului prezent pentru acea generație:

„Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (*Special Testimonies, 6-20*).

3. Ei se temeau că noul adevăr va duce la fanatism:

„Religia care mărturisește neprihănirea prin credință a fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism; a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată. Dar ea este principiul activ al dragostei împărtășită de Duhul Sfânt” (*GC Bulletin, 7 feb. 1893*).

4. Acea teamă de solie s-a transformat în persecuție împotriva solilor:

„Ar trebui să fim ultimii oameni din lume, ca să ne permitem, oricât de puțin, spiritul de persecuție împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este trăsătura de caracter cea

mai necreștinească care s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încoace. Ea va fi văzută cândva în toată grozăvia ei, cu toată povara de nenorociri care a rezultat din ea” (*GC Bulletin 1893, pag. 184*).

5. Responsabilii bisericii au observat efectele soliei, dar s-au opus promovării ei sub pretextul că unii vor lua poziții extreme:

„Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, au permis imaginației lor să creeze multe obstacole care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului” (*The EGW 1888 Materials, 388-428*).

Acestea sunt doar câteva dintre pasajele care vorbesc despre reacția de împotrivire față de solie de teama fanatismului și a pozițiilor extreme pe care le vor lua „unii.” O asemenea reacție nu a fost, așa cum se va vedea, decât o invitație explicită ca diavolul să-și desfășoare operațiunile de transformare a soliei în fanatism, extremism și senzualism. Iar cei care s-au opus soliei au avut astfel satisfacția că temerile lor au fost întemeiate, și dacă ar fi fost ascultați nu s-ar fi ajuns aici.

Pentru Ellen White a fost clar că poporul lui Dumnezeu a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram. Așa a definit îngerul ei însoțitor rebeliunea de la Minneapolis. Tot ce se mai putea face, spunea ea, era să se dea o șansă poporului, dacă frații din poziții de răspundere se împotriviseră soliei. Așa că s-a unit cu frații Waggoner și Jones și toți trei au început să viziteze adunările de tabără de pe tot cuprinsul țării spre a prezenta poporului „farmecul inegalabil” al lui Hristos descoperit mai proeminent în 1888.

Efectele erau spectaculoase și totuși însoțite de decență și solemnitate. Duhul lui Dumnezeu se prăvălea peste adunare ca un val, desțelenind inimi și minți amorțite de o viață de evlavie fără putere. Sora White declara entuziasmată:

„N-am văzut niciodată o lucrare de redeșteptare înaintând cu așa putere, și totuși fără excitații nepotrivite. Nu au existat insistențe sau apeluri. Oamenii nu erau chemați în față, dar exista

o înțelegere solemnă a faptului că Hristos nu a venit să cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe păcătoși... Părea că respirăm chiar atmosfera cerului. Îngerii erau peste tot în jurul nostru” (*The EGW 1888 Materials 268*).

Acestea erau roadele soliei, confirmate de înger de-a lungul întregii sesiuni, dar frații din poziții de răspundere nu s-au lăsat impresionați. Ei considerau solia ca fiind „o lucrare de dezintegrare și inovație,” o depărtare de la vechile pietre de hotar; în termenii fratelui Smith, „cea mai mare calamitate care s-a abătut asupra noastră.” Ei erau decși să spargă acest trio angajat în descoperirea neprihănirii lui Hristos, iar planul lor a fost pus în aplicare fără întârziere. Au decis ca Waggoner să fie trimis în Anglia, iar sora White în Australia. Cunoscând bine caracterul lui Dumnezeu, aceștia s-au supus deciziei și au plecat acolo unde au fost trimiși. Dar ascultați explicația soriei White față de această decizie:

„Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a plănuț această, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca Willie C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în centrul lucrării, și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o. Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră de a ne vedea plecați era așa de mare, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau obosiți de mărturie au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului.

„Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării.

„Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre. Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a

părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflet ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinăriei de la Battle Creek” (*Letter to O.A.Olsen 127, 1896*).

Rezultatul acestei decizii eronate? Erezia Holy Flesh, criza panteistă și un secol de amânare a planurilor lui Dumnezeu.

Erezia Holy Flesh

Maniera în care a fost despărțit de echipa lui a fost o palmă greu de suportat pentru A.T. Jones, dar nu decisivă. Toată perioada de după 1888 fusese o luptă îndârjită împotriva mentalităților învechite, dar ei se purtaseră cu demnitate și umilință, bucuroși că pot oferi poporului mana proaspătă venită din cer. Acum se trezea singur în America, obligat să suporte nu numai ostilitatea greu de mascat a fraților din conducere, dar și inerția obișnuită a poporului. O asemenea situație ar fi doborât pe oricine, dar nu pe A.T. Jones. El era hotărât să continue lucrarea încredințată, singur împotriva tuturor.

Dar s-a întâmplat ceva interesant. Tot mai mulți colegi pastori au început să plece urechea la evaluările pe care le făcea sora White soliei și solilor de la Minneapolis. Deși frații din vechea gardă nu pierdeau nicio ocazie de a-și manifesta ostilitatea față de solie și soli, unii se întrebau dacă nu cumva ea are dreptate. Au început să-l invite tot mai des pe Jones la întâlnirile lor și au început să citească cu mai mare atenție articolele scrise de sora White în *Review and Herald* sau în buletinele Conferinței Generale. Afirmății de genul că solia a fost din partea Domnului, că este cu adevărat solia îngerului al treilea, că ea se va transforma în marea strigare, nu puteau să-i lase indiferenți. Pe măsură ce analizau solia cu atenție, creștea tot mai mult convingerea că evenimentul escatologic atât de dorit era la un pas. Curând au început să sosească din Australia avertizări solemne, și destul de incomode. Li se reproșa că la Minneapolis Hristos a fost

răstignit din nou în persoana solilor Săi; că Duhul lui Dumnezeu a fost jignit; că solia reprezenta începutul mării strigări, și că ea trebuia să se dezvolte în solia celui alt înger. Acestea erau lucruri extrem de grave, și trebuia să fii cu totul rupt de realitate ca să le ignori.

Încurajat de această nouă și nesperată susținere, Jones a fost prins din nou de elanul care-l caracteriza, iar argumentele lui erau de necombătut. Acum avea și o audiență interesată și dispusă să analizeze cu atenție implicațiile soliei. Jones era invitat de onoare peste tot în câmp, iar acum i se alăturase și W.W. Prescott, un influent profesor de la colegiul din Battle Creek. Dar ei nu înțeleseseră un lucru, și anume că fereastra oportunităților se închisese, că Duhul lui Dumnezeu, ofensat și respins la Minneapolis și în anii imediat următori, S-a retras, iar acum asupra bisericii domnea verdictul teribil de întoarcere în pustie. Sora White avertizase: „S-ar putea să mai stăm mulți ani în această lume, din cauza neascultării.”

S-a întâmplat exact ca la Cadeș-Barnea. Neîncrezători că Domnul le oferă țara prin credință, oamenii influenți din Israel au cerut lui Moise să trimită niște iscoade spre a se asigura dacă există șanse reale de a cuceri Canaanul. Cei doisprezece conducători trimiși să spioneze țara au venit cu raportul înaintea poporului, iar acesta era cu totul nefavorabil. După ei, nu aveau nicio șansă de a intra în țara promisă. Dar au apărut doi soli cu un raport diferit. Țara putea fi cucerită, deoarece „Domnul este cu noi.” Ei nu priveau la puterea și capacitatea poporului de a obține biruința. Dacă era un cadou din partea Domnului, atunci de ce să se teamă de uriași?

Dar poporul, îngrozit de perspectiva raportului celor zece, a decis să omoare cu pietre pe Caleb și Iosua, deoarece li se părea că ei instigă la acte necugetate, sinucigașe. Erau gata să-și aleagă un alt conducător și să se întoarcă în Egipt, și chiar așa ar fi făcut dacă nu intervenea Domnul. Singura lor șansă de scăpare era să se întoarcă în pustie, unde vor trebui să rămână patruzeci de ani.

Noaptea aceea a fost cumplită. Nimeni nu a dormit în Israel, cutremurați de turnura pe care o luaseră evenimentele. Dar a doua zi dimineața ei s-au trezit însuflețiți de un nou elan. Erau dispuși să asculte glasul Domnului. Doreau să intre în țara promisă prin

credință. Păreau să accepte raportul lui Caleb și Iosua. Spuneau: „Iată-ne! Suntem gata să ne suim în locul de care a vorbit Domnul, căci am păcătuit” (Num 14:40). Dar era prea târziu. Ocazia favorabilă trecuse, Dumnezeu fusese batjocorit și umilit, iar prezența și puterea Sa protectoare se îndepărtaseră de popor.

Dar nu au voit să asculte. „Ei s-au îndărătnicit și s-au suit pe vârful muntelui; dar chivotul legământului și Moise n-au ieșit din mijlocul taberei. Atunci s-au pogorât amaleciții și canaanii, care locuiau pe muntele acela, i-au bătut și i-au tăiat în bucăți până la Horma” (Num 14:44-45).

Tot la fel s-a întâmplat acum. Există un entuziasm nou pentru solie care uimea chiar și pe susținătorii ei. În acest entuziasm general s-au remarcat inițiativele conducătorilor Conferinței Indiana. Președintele ei, fratele R.S. Donnell, era încântat de solie și efectele ei, și credea cu ardoare afirmația soriei White că „după sesiunea de la Minneapolis ne aflăm în perioada ploii târzii.” Jones era un invitat de onoare în Conferința Indiana, iar fratele Donnell reușise să trezească interesul tuturor membrilor comitetului pentru această solie. Ei doreau să pregătească poporul pentru apropiata revenire a lui Hristos. Au decis să viziteze toate comunitățile din Conferință și au format un grup de pastori tineri, însărcinați cu organizarea adunărilor de redeșteptare.

Unul dintre aceștia era S.S. Davis, puternic impresionat de predicarea lui A.F. Ballenger, cel mai puternic evanghelist al bisericii. Ballenger străbătea țara cu o solie urgentă și categorică: „Primiți Duhul Sfânt! Acum! Ori părăsiți păcatul, ori părăsiți biserica! Trebuie să am o biserică curată înainte de a putea invita poporul în ea, înainte de a putea sta înaintea poporului spre a da marea strigare... Să începem să ne rugăm ca Dumnezeu să curețe păsările necurate din biserică, deoarece ele întinează marea strigare... Domnul spune că nu putem avea botezul cu Duhul Sfânt până când nu obținem biruința deplină asupra tuturor păcatelor.”

S.S. Davis a preluat această imagine extremă, dar el o făcea să devină și mai penetrantă aducând un element nou, luat de la pentecostalismul care tocmai înflorea în America. Adunările lor

de redeșteptare erau însoțite de muzică puternic ritmată, care avea rolul ei asupra simțurilor participanților. Accentul se punea pe biruința asupra păcatului și primirea Duhului Sfânt, iar presiunea de pe umerii poporului era teribilă. Nu era ușor să fii confruntat cu perspectiva: Ori părăsești păcatul, ori părăsești biserica! În plus, vorbitorii duceau această cerință la extrem, susținând că biruitorii nu se vor mai îmbolnăvi, nu vor mai albi și nu vor avea carii dentare. Adunările au devenit repede scenele celor mai bizare reprezentări. Sub invitația obsedantă „Luați Duh Sfânt,” pe fundalul unei muzici sălbatice, oamenii au început să rezoneze cu teatrul de la amvon, strigând „Aleluia” și „Slavă Domnului,” dispuși să primească botezul cu Duhul Sfânt și să obțină un trup sfânt.

Curând predicarea a luat forme și mai ciudate. Tinerii pastori ai Conferinței Indiana îndemneau poporul să aibă ceea ce ei numeau „experiența grădinii,” botezul cu Duhul Sfânt manifestat prin leșinul sfânt. În timpul predicării, care era mai mult o piesă de teatru gălăgioasă și exaltată, oamenii erau stimulați să se predea Duhului. Cei care aveau experiența primirii Duhului, căzând în leșin, erau aduși pe platformă și declarați ca fiind acum o parte a celor 144.000. Vă imaginați ce cumplit era pentru ceilalți, și cât își doreau și ei să primească Duhul și să se alătore celor 144.000. Toți așteptau cu ardoare trupul sfânt, atingerea sfințeniei desăvârșite.

Cu siguranță, biserica se afla pe terenul fermecat al lui Satana, iar conducătorii CG, deși recunoșteau că este nepotrivit, nu știau ce să facă. În același timp, vechea gardă reprezentată de Butler, Smith, și simpatizanții lor, stăteau și arătau cu degetul, bucuroși că toată lumea are ocazia să vadă rezultatele soliei împotriva căreia avertizaseră ei.

Dar ei erau amăgiți, deoarece fanatismul care înflorea în Indiana nu era rezultatul soliei 1888, ci rezultatul respingerii acelei solii. Acesta era momentul special al diavolului, clipa lui de glorie în pervertirea unui adevăr refuzat. Tehnica lui a fost simplă: A stârnit lepădarea soliei la Minneapolis, iar când lumina s-a stins, el a stârnit poporul să o primească, deoarece știa că are deplin control asupra modului ei de manifestare. Exact ca la Cadeș-Barnea: „Nu intrați în țara promisă, că muriți!” Când a fost prea târziu ca să mai intre,

el a schimbat refrenul: „Mergeți și cuceriti țara, căci așa a vorbit Dumnezeu.”

Acum câteva învățăminte din episodul Holy Flesh pentru generația noastră.

Este corect să ne punem întrebarea: Ce garanție avem că interesul nostru pentru solia 1888 nu va suferi un eșec la fel de răsunător ca cel ce a dus la erezia Holy Flesh? Dacă și de data aceasta diavolul va reuși să pervertească solia, ducând și generația noastră la fanatism, extremism și senzaționalism găunos? Avem vreo certitudine că istoria nu se va repeta?

Probabil aceleași întrebări și le-au pus și copiii celor morți în pustie, ajunși acum din nou la granița Canaanului pământesc. „Va trebui să intrăm în țara promisă. Dacă vom fi iar măcelăriți de vrăjmași? Dacă ne vom speria din nou și vom fi trimiși iarăși în pustie? Ce garanție avem că de data aceasta vom avea credință în Cuvântul lui Dumnezeu și vom reuși? Dacă se repetă istoria de la Cadeș-Barnea? Nu ar fi mai bine să rămânem în pustie?”

O singură pervertire fină a soliei 1888 a dus la o depărtare fatală de adevăr, și ea este vizibilă peste tot în mișcarea Holy Flesh. Solia, care trebuia să descopere neprihănirea lui Hristos, a fost făcută să servească strict interesului egoist al omului. Subiectul major al oricărei predici devenise sfințirea, eliberarea de păcat, răscumpărarea păcătoșului și transferarea lui în grupul celor 144.000 care vor da marea strigare. Nu exista nicio umbră de interes pentru caracterul lui Dumnezeu pus în discuție, pentru acuzațiile care I se aduc în faza finală a mării controversate, pentru deschiderea cărților în procesul lui Dumnezeu. Predicatorii din Indiana insistau pe schimbările ce trebuiesc făcute cu natura umană, fără să aibă nicio idee despre schimbările care trebuiau făcute în mintea umană. Lucrarea Duhului în convingerea de păcat era aproape insesizabilă în predicile lor, fiind înghițită de transformarea trupului acesta supus putrezirii și aducerea lui la neputrezire înainte de închiderea harului. Supuși acestor presiuni, oamenii își chinuiau sufletul să se lepede de păcat, ca nu cumva să rateze botezul cu Duhul Sfânt. Toată campania era dirijată către interesul egoist al omului, ceea ce prindea perfect la public.

Așa ceva nu existase câtă vreme solia s-a aflat sub călăuzirea Duhului Sfânt, la Minneapolis și în anii imediat următori, până când solii au fost despărțiți și misiunea lor a încetat. Tot la fel, iubitorii soliei din zilele noastre nu se lasă amăgiți de această deformare a soliei. Noi vedem valoarea soliei în dezvoltarea ei finală, care trebuie să ducă la descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Acesta este sensul profund al soliei, și de aceea sora White l-a numit „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Pământul va fi luminat cu slava lui Dumnezeu doar atunci când poporul nostru va vedea în neprihănirea lui Hristos nu doar calea către desăvârșirea creștină, ci mai ales neprihănirea lui Dumnezeu practică cu strictete de la creațiune și până astăzi. Doar în această lumină are sens să așteptăm și să dorim reproducerea desăvârșită a aceluiași caracter în sufletul omenesc.

Contrar interesului egoist al ereziei Holy Flesh, partizanii de azi ai soliei sunt dispuși mai bine să fie ei pierduți pentru totdeauna, decât ca guvernarea și onoarea lui Dumnezeu să fie batjocorite fără limită din cauza poporului lui Dumnezeu. Noi apreciem valoarea soliei doar în cadrul rolului ei major în clipa solemnă a ceasului judecății lui Dumnezeu. Solia, ca și Expeditorul ei, este plină de delicatețe, elegantă și respect pentru păcătos. Ea nu amenință cu focul pe batjocoritorii ei, nu constrânge pe oameni să se lepede de păcat și nici nu le cere să părăsească biserica dacă nu reușesc să capete botezul cu Duhul Sfânt. Ea doar apelează cu modestie: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul” (Ps 34:8).

Astăzi solia nu este predicată prin intermediul emoționalismului, sentimentalismului și prezentărilor teatrale. Nici prin tehnicile de marketing ale societății de consum. Ea este doar o invitație la studiu personal, o aplecare serioasă către lucrurile lui Dumnezeu, o invitație la cunoașterea caracterului lui Dumnezeu, la înțelegerea căilor neprihănirii. Este o chemare către o nouă apreciere a scopurilor lui Dumnezeu cu poporul Său, o chemare de a coborî către profunzimile lui Hristos, profunzimile umilinței, sacrificiului de sine și ale disponibilității de a sluji chiar cu riscul pierderii vieții veșnice. Este, dacă vreți, o chemare la învățarea acelei cântări noi, cântarea lui Moise

și a Mielușelului, despre care erezia Holy Flesh nu auzise nimic – și se pare că despre ea nu a auzit nimic nici generația noastră.

Erezia Holy Flesh descoperă încă un pericol, iar acesta pândește pe toți cei care cred și predică despre solia 1888 ca fiind neprihănirea prin credință. Atunci când poporul este făcut să vadă în ultima solie de har doar un colac de salvare pentru scumpa și prețioasa lui piele, diavolul va ști cum să ne ducă din nou în fundături teologice fatale. În poporul nostru se predică pe scară largă o neprihănire prin credință care nu are nicio legătură cu neprihănirea lui Hristos. La acest punct, solia bisericii nu se deosebește cu nimic de doctrina bisericilor „surori,” noi doar am adăugat la meniu oarece condimente culturale. Pericolul acestui gen de prezentare a soliei stă în faptul că elementul activ al credinței lui Hristos, acela că Tatăl locuiește în El, este evitat, ceea ce ne duce inevitabil la nimicurile eforturilor omenești de a păzi legea.

Criza panteistă de la începutul anilor 1900

Având o înțelegere avansată a adevărilor descoperite de Pavel în Romani și Galateni, Jones și Waggoner au văzut repede legătura dintre legământul cel veșnic (scrierea legii în inimă) și scopul lui Dumnezeu „din veacuri veșnice” de a locui în templul inimii. Această ecuație epocală devenea urgentă pentru o generație care se pregătea să-L întâlnească pe Hristos curând, iar ea, s-a constatat mai târziu, era temelia doctrinei sanctuarului. Înainte de revenirea lui Hristos trebuia să aibă loc un eveniment la fel de important, numit „nunta Mielului,” iar aceasta nu se putea oficia fără ca mai întâi sanctuarul să fie curățit.

Ei au înțeles că sanctuarul nu poate fi curățit atât timp cât închinătorii continuă să-l întineze cu păcatele lor transferate acolo prin mărturisire. Aici intervenea lumina strălucitoare a neprihănirii lui Hristos, produsă de Tatăl care locuia în El. Doar venirea Duhului spre a locui în templul Său putea pune capăt șuvoiului de nelegiuire izvorând din inima firească. „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un Duh nou și statornic” (Eze 36:20-32) devenea cea mai

dragă făgăduință auzită vreodată de urechile omenești. Doar așa se putea încheia taina lui Dumnezeu, iar acesta era privilegiul acelei generații.

Solii Domnului din 1888 vorbiseră clar despre aceste elemente vitale ale soliei prin care un popor era pregătit pentru nuntă:

Jones: „Observăm în expresiile din Corinteni (2 Cor 6:16 și 1 Cor 3:16) că noi suntem locuința lui Hristos, așa că atunci când Hristos locuiește în noi și noi suntem în armonie cu El, Hristos locuiește prin Duhul Său în noi... astfel dar, să nu avem niciodată o apreciere nepotrivită față de locuința lui Dumnezeu” (*Predică la Ottawa, Kansas, 7 mai 1889*).

Waggoner: „Dacă reușim să obținem neprihănirea prin păzirea legii, atunci nu mai este nevoie de un Mântuitor. Dar așa cum viața vine doar prin Hristos, tot așa neprihănirea vine doar prin El. Legea ne condamnă. Hristos ne salvează de acea condamnare. Când păcătuiam, legea spune că suntem vinovați, dar Hristos, prin jertfa Sa scumpă, așează în noi neprihănirea Sa – neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos – și astfel avem îndreptățire prin harul Său” (*Predică la Rome, New York, 13 iunie 1889*).

Ellen G. White era alături de ei la aceste întâlniri. Ea constata în *Review and Herald*:

„La întâlnirea de la Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmașului să fie zdrobită, și poporul care a fost în întuneric să-și poată deschide inima și mintea în fața soliei pe care El o trimite, ca să poată vedea adevărul, nou pentru multe minți, ca un adevăr vechi într-un cadru nou. Capacitatea de înțelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; căci Satana a prezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și delicatul nostru Domn a fost prezentat în fața poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbații și femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu așa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăștii norul care ascunde de ochii lor slava Sa. Mulți au trăit într-o atmosferă de neîncredere, și se pare că le este aproape imposibil să se prindă de nădejdea care le este prezentată în evanghelia lui Hristos” (*RH 23 iulie 1889*).

Ca și în cazul ereziei Holy Flesh, diavolul s-a folosit de un element vital al soliei, pe care l-a modificat cu viclenie, iar apoi l-a prezentat ca fiind o componentă a soliei îngerului al treilea.

O echipă de medici străluciți de la Sanatoriul Battle Creek, în frunte cu reputatul savant John Harvey Kellogg, păreau fascinați de solia neprihănită a lui Hristos, și în special de aspectul locuirii lui Dumnezeu în templul sufletului. Ei au început să compare teorema lui Pavel – „Hristos în voi” – cu lucrările teosofice ale vremii, care împrumutau masiv din misticismul oriental. Nu a durat mult până când au început să propage în biserică noi concepte despre natura lui Dumnezeu pe care le considerau conforme cu solia îngerului al treilea. Și nu a durat mult până când corpul pastoral, aproape în întregime, părea să vadă lumină și putere în razele noi care străluceau de la Sanatoriu.

Dacă Dumnezeu este omniprezent, nu este adevărat că El locuiește în orice are viață? Pe acest drum, folosind citate din Pavel, Jones și Ellen White, li s-a părut că este corect să afirme că Dumnezeu locuiește în fiecare persoană, în fiecare minte, datorită celor care doresc să se bucure de o asemenea favoare fiind aceea de a-L descoperi.

Kellogg a scris o carte, *Living Temple*, în care făcea un pas și mai departe, sugerând că fiecare lucru viu în natură este o formă de manifestare a persoanei lui Dumnezeu. Tot ce are viață este de fapt un templu viu, o locuință a lui Dumnezeu. Concluziile veneau de la sine: Templul va fi curățit la revenirea lui Hristos, când toate vor fi schimbate de la muritor la nemuritor; nu exista o zi a ispășirii pentru oamenii din ultima generație; Dumnezeu deja locuia în orice om și dorea să pună la dispoziția lor puterea Sa.

Uimitor, frații din poziții de răspundere nu păreau să sesizeze depărtarea de adevăr adusă de insinuările prezente în *Living Temple*. Iar Jones și Waggoner s-au alăturat și ei entuziasmului care cuprindea biserica, mai ales că el părea corect ancorat în solia încredințată lor. Doar intervenția hotărâtă a serei White a pus capăt acestor fantezii păguboase, ce se puteau transforma într-o catastrofă de proporții

inimaginabile. Glasul ei a tunat la Battle Creek, fără teamă că deranjează pe cineva:

„Nu avem nevoie de misticismul din această carte. Cei care cultivă asemenea sofistării se vor trezi curând în poziția prin care vrăjmașul va vorbi cu ei, ducându-i departe de Dumnezeu” (*SpT B02, 52*).

„În cartea Living Temple se prezintă alfa ereziilor mortale. Omega va urma, și ea va fi primită de cei care nu sunt dispuși să asculte avertizarea pe care a dat-o Dumnezeu” (*I SM 200*).

Alfa a fost stopată fără mari pierderi umane, dar grandioasa ei realizare a fost aceea că a otrăvit pentru un secol adevărul central al evangheliei și al soliei 1888, acela al scopului lui Dumnezeu de a locui în templul inimii. Cine să mai asculte acest subiect, dacă el a dus la criza atât de periculoasă numită Alfa?

Ca și în cazul ereziei Holy Flesh, diavolul știa că succesul constă în pervertirea fină a unui adevăr central, iar cei care nu au sesizat modificarea au ajuns în întunecimi teribile. Acum nu a făcut decât să ducă un pas mai departe conceptul „Hristos în voi,” extinzând aplicarea lui la toți oamenii, și chiar la întreaga natură. Toți cei care nu au acordat atenție soliei lui Dumnezeu nu au reușit să vadă manipularea diavolului, și astfel erau pregătiți să plonjeze în misticism fără nicio reținere.

Dumnezeu nu vorbise așa. El spusese cât se poate de clar că dorește să locuiască doar în ființele inteligente, „de la serafimul luminos și sfânt, până la om.” În plus, și mai ales, El nu locuiește automat în fiecare om care se naște pe pământ, așa cum propune misticismul oriental.

De la căderea lui Adam în păcat, nimeni nu a mai fost locuința lui Dumnezeu. Cu o singură excepție: Hristos. Iar după Hristos, nimeni nu a răspuns dorinței lui Dumnezeu de a deveni templul Său, așa cum a fost Hristos. Nici chiar Pavel, Petru sau Ioan nu au fost locuințe ale Duhului Sfânt. Da, ei au primit „arvuna” Duhului, spre a-i călăuzi în tot adevărul, dar nu au fost făcuți părtași de natură divină, deși Dumnezeu dorea să facă acest lucru cu generația lor.

Dar Efesul și-a pierdut dragostea dintâi și astfel a ratat marea oportunitate. Nunta Mielului a trebuit amânată.

Acest privilegiu încă așteaptă o generație care să aprecieze corect principiile creației și ale guvernării lui Dumnezeu. Doar la ziua ispășirii finale, la nunta Mielului, vom avea un grup de credincioși în care Dumnezeu va locui, fiind făcuți astfel părtași de natură divină, beneficiari ai noului legământ și implicit biruitori ai fiarei împreună cu Hristos.

De ce oare promotorii panteismului de atunci nu au făcut absolut nicio aluzie la pasajul magistral din Hristos Lumina Lumii, unde ea vorbea despre scopul lui Dumnezeu? Răspunsul este cât se poate de simplu: cele scrise acolo spulberau toată șandramaua diavolului, și descopereau adevărul strălucitor al soliei 1888 mai clar decât tot ce se scrisese până atunci. Îl redăm aici din nou cu plăcere, convinși că el are puterea să clarifice taina evlaviei în contrast cu alfa ereziilor nimicitoare mai eficient decât orice am putea spune noi:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curtile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul” (DA 161).

Concluzii finale

Holy Flesh, panteismul și alte depărtări de la elementele de bază ale soliei 1888 au reușit să amâne nunta Mielului pentru mai bine de un secol. Ele au depărtat pe mulți de la solia neprihănirii lui Hristos, iar teama de a nu-și pierde mântuirea i-au ținut departe de intențiile lui Dumnezeu în realizarea noului legământ. Biserica a împlinit literal profetia Domnului:

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH Extra, 22 dec. 1892).

Exact așa s-a întâmplat. Corpul pastoral s-a temut de solia 1888. Au crezut că ea este de vină pentru apostaziile trecute. De ce să riște din nou să ducă poporul în erezii nimicitoare? Ei au văzut în solie „ceva periculos,” ceea ce i-a făcut să se împotrivescă. Ei nu au dorit să înțeleagă punctul elementar, că o solie trimisă de Dumnezeu nu va duce niciodată pe nimeni în rătăcire. Doar refuzul ei categoric, în mod oficial, va permite lui Satana să deformeze adevărul, ceea ce poate produce erezii nimicitoare.

Avertizările există în ambele surse demne de încredere, Scriptura și Spiritul Profetiei:

„...Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tes 2:10-12).

„Este datoria mea să vă spun că ați avut toate dovezile pe care vi le poate da Domnul cu privire la lucrarea specială pe care El o face spre a trezi o biserică încropită și adormită. Cei care vor primi

solia dată, vor asculta solia Martorului Credincios către Laodicea... Mulți care refuză solia pe care o trimite Domnul caută cuie în care să-și agațe îndoielile, să găsească scuze pentru a respinge lumina din cer. În fața evidenței clare, ei spun ca iudeii: „Arătați-ne o minune și vom crede. Dacă acești soli din 1888 au adevărul, de ce nu vindecă pe bolnavi?”

„Aceste obiecțiuni îmi aduc aminte de ce se spunea despre Hristos. Cum pot oare frații noștri, care au avut în față istoria Domnului slavei, să își deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigașilor Domnului? I-a condus Domnul pe acești frați să spună aceste lucruri? Eu răspund: Nu! Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni, ca să confirme credința celor ce caută acest gen de dovadă.

„Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori” (*The 1888 EGW Materials*, 388-428).

În urma noastră este o istorie în care ne-am complăcut în a respinge „cel mai clar adevăr,” și din acest motiv diavolul ne-a făcut să credem „cele mai nebunești erori.” Holy Flesh și panteismul au demonstrat acest lucru. Dacă și profeția despre Omega se va împlini la fel ca aceasta despre Alfa, în fața noastră se află erori și mai nebunești, iar cauza va rămâne aceeași: Respingerea soliei 1888, cel mai clar adevăr, singurul care poate duce la nunta Mielului.

Antidotul? Permiteți soliei 1888 să ajungă în fața poporului după rețeta lui Dumnezeu, descoperită aici: „Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (*SD 259*).

Pocăința colectivă în peisajul adventist contemporan

Chiar de când a fost enunțat pentru prima oară de frații Wieland și Short, conceptul pocăinței colective a fost mistificat, ridiculizat și lepădat. Se spunea că Dumnezeu nu poate aștepta o pocăință denominațională, deoarece denominațiunea, în sine, nu poate păcătui, ea nefiind un agent moral. De aici credința multora că biserica nu poate greși. Doar indivizii ce o alcătuiesc pot greși, dar ei nu pot afecta biserica în întregime, iar singura pocăință reală este cea individuală.

În cadrul unei națiuni, sau denominațiuni, indivizii acționează însă în două capacități: În numele lor, ca persoane individuale, și în numele autorității pe care o reprezintă. Personal, ei pot face greșeli fără ca acestea să afecteze pe alții, greșeli de care se pot pocăi individual, și pentru care Dumnezeu nu așteaptă pocăință din partea altora. Dar când aceiași indivizi reprezintă statul sau biserica, ei pot face greșeli care afectează colectivități întregi, uneori pe termen lung, lansând entitatea respectivă pe un drum plin de complicații viitoare.

Așa s-a întâmplat cu răstignirea Domnului Hristos. Unii pot spune că păcatul a fost al lui Caiafa și al Sinedriului, și că ei trebuie să se pocăiască. Este adevărat, și ei trebuie să se pocăiască. Numai că ei acționau în numele poporului, și au târât în această aventură întreaga națiune. Iar cei mai mulți i-au urmat pe acel drum. Când au luat această decizie, ei reprezentau poporul, și de la înălțimea autorității publice au decis că națiunea nu are nevoie de un asemenea Mesia. Caiafa și Sinedriul au dispărut demult, dar generațiile următoare de

reprezentanți ai națiunii nu s-au dezis de decizia cumplită luată de ei, și prin care națiunea a pornit pe un drum cu totul nou.

Generația noastră are însă sub ochi un caz și mai interesant, potențial capabil să ne convingă că Dumnezeu așteaptă pocăință colectivă față de drumul pe care am apucat la Minneapolis în 1888, și că suntem la fel de răspunzători ca și ei pentru eșecul de a duce biserica în Canaanul ceresc.

Un autor adventist, Dr. Zdravko Plantak (profesor de teologie la Columbia Union College) a publicat în 1998 o carte intitulată *The Silent Church: Human Rights and Adventist Social Ethics*. Vom reda aici un scurt pasaj din lucrarea lui, referitor la situația bisericii noastre în Germania nazistă:

„Începând chiar din 1928, adventiștii doreau și așteptau un Führer puternic. Numeroase articole din publicațiile germane aveau ca subiect un astfel de lider ideal, iar ele apăreau și în publicațiile adventiste.

„Mai târziu, autorii adventiști au aplaudat aparenta renaștere a Germaniei, în publicațiile lor și prin vot. Localitatea adventistă Friedensau a votat 99.9 la sută pentru un stat parlamentar nazist. Când anumiți membri ai bisericii au refuzat să onoreze drapelul cu svastica și să folosească salutul Heil Hitler, fratele W. Mueller, președintele Conferinței Germania de Est, spunea că este rău pentru imaginea bisericii. El declara că ,adventiștii nu au, în nicio împrejurare, dreptul de a se opune guvernului, chiar dacă guvernul îi împiedică să-și exercite credința. Opoziția ar fi nepotrivită, deoarece ar identifica pe adventiști ca oponenți ai noului stat, o situație care trebuie evitată.’

Un alt autor și redactor al diferitelor publicații adventiste, Kurt Sinz, vedea autoritatea lui Hitler și a conducerii Național-Socialiste ca fiind hotărâtă de Dumnezeu. Otto Bronzio mergea un pas mai departe, declarând în revista oficială a bisericii, *Der Adventbode*, că ,revoluția Național-Socialistă este cea mai măreață din toate timpurile, deoarece ea face din menținerea unei rase pure chiar temelia vieții ei etnice.’ Unii au sugerat că ceea ce înțelegea el prin aceasta se poate deduce dintr-un citat al lui Hitler – în chestiunea rasei pure – ce apărea într-un careu pe aceeași pagină.”

Sigur că o asemenea propagandă în paginile revistelor noastre crea în rândul membrilor un val de simpatie pentru noua conducere, iar speranțele lor pentru o viață mai bună în noul stat erau aprinse. Hitler promitea chiar o nouă ordine mondială, iar frații noștri de la conducere nu puteau primejdui rolul pe care ar putea să-l aibă biserica în noua ordine. Ideea „rasei pure” sortită să conducă lumea nu i-au lăsat indiferenți pe liderii adventiști. Doctrina superiorității germane devenea tot mai vizibilă în sistemul de învățământ adventist, unde elevii erau încurajați să „simtă și să gândească nemțește.” A „simți” nemțește era un concept mistic nazist, promovat de Partid ca fiind diferit de alte națiuni. Un profesor adventist insista ca școlile adventiste să cultive „spiritul Național-Socialist” între orele de curs, citind știrile, studiind idealurile naziste și intonând cântece naționaliste.

Dr. Zdravko Plantak continuă:

„Odată cu creșterea presiunii pentru un colaboraționism și mai accentuat, adventiști de toate vârstele s-au alăturat organizațiilor naziste precum Tineretul Hitlerist, BDM (Asociația Tinerelor Germane), Grupul Muncii și Crucea Roșie Germană. În toate aceste grupuri se practica îndobrocarea nazistă și, cu toate că adventiștii știau că un mare procent din Grupul Muncii erau membri ai SS, SD și Stanhelm, cele mai fanatice grupări naziste care îndobrocău și militarizau tineretul, ei aprobau apartenența la aceste cluburi. Johannes Langholf susținea puternic Grupul Muncii. El scria în *Aller Diener*: „Noi așteptăm ca fiecare membru să urmeze porunca divină ,rugați-vă și lucrați.’ Ar fi absolut împotriva înțelegerii noastre să refuzăm Grupul Muncii.”

Există numeroase alte dovezi că biserica s-a implicat în valul național-socialist care promitea germanilor o împărăție de aur și supremație globală. Cert este că liderii bisericii noastre de atunci au colaborat cu regimul și au încurajat pe membrii bisericii să se alăture efortului militar nazist. Atunci părea singurul lucru înțelept. Acum el este o rușine veșnică.

Dar recent s-a întâmplat ceva interesant. Dorind să puncteze aniversarea a 60 de ani de la încheierea războiului, conducătorii

bisericii din Germania și Austria au emis o declarație de „regret profund” pentru sprijinul pe care biserica l-a oferit activităților naziste în timpul războiului. Declarația a fost publicată inițial în AdventEcho din mai 2005, o revistă de limbă germană, și apoi preluată și de alte publicații ale bisericii. Iată câteva extrase din declarație:

„Regretăm profund faptul că natura și caracterul dictaturii național-socialiste nu au fost înțelese la timp și suficient de clar, iar natura păgână a ideologiei [naziste] nu a fost identificată cu claritate... În unele dintre publicațiile noastre au apărut articole care îl glorificau pe Hitler și susțineau ideologia anti-semită de o manieră incredibilă din perspectiva zilelor noastre... poporul nostru s-a asociat cu fanatismul rasist care a distrus viețile și libertatea a 6 milioane de evrei și minorități din toată Europa... [Biserica] a exclus, izolat și abandonat [pe membrii ei care] erau de origine ebraică, astfel că ei au fost expuși arestului, exilului și morții.”

Ce este aceasta, dacă nu pocăință colectivă? Frații noștri de la conducerea bisericii din Germania și Austria nu sunt vinovați de deciziile greșite ale predecesorilor lor din timpul războiului. De ce vin acum să ceară scuze pentru faptele altora? De ce se pocăiesc de greșelile altora?

Acest exemplu este o dovadă concludentă că pocăința colectivă, vina obștească, sunt realități serioase, care au un rol bine definit în practica denominațională. Atunci când liderii bisericii moștenesc o deviație de la credința bisericii care nu a fost corectată prin regret și pocăință, ei se fac vinovați de acea deviație ca și cei care au generat-o. A durat mult – 60 de ani – dar biserica a făcut pasul salvator, eliberându-se de vina colectivă ce apăsa pe umerii noștri, ai tuturor, dar mai ales pe cei ai conducătorilor bisericii.

În curând se împlinesc 120 de ani de când biserica a făcut un gest cu mult mai grav decât Uniunea Germană din timpul perioadei interbelice. Domnul Dumnezeu declanșase faza finală de pregătire a poporului Său pentru Marea Strigare. Erau în joc „interese majore,” căci lumea avea nevoie urgentă de solia îngerului al treilea acum, când stăpânitorii acestei lumi pregăteau un măcel la scară planetară. Lumină prețioasă se cobora din cer în valuri care luau prin surprindere

chiar pe mesagerul oficial al bisericii, care declara că biserica trebuie să recunoască pe Hristos în mesagerii trimiși la ea, A.T. Jones și E.J. Waggoner.

Dar sesiunea a fost preluată de o „furie satanică” și transformată în cel mai crâncen și bizar conflict teologic al tuturor timpurilor. Hristos a fost din nou „răstignit în persoana solilor Săi,” iar Duhul Sfânt a fost insultat și obligat să Se retragă. Scopul divin a fost anulat, iar biserica a pornit pe un drum necunoscut în pustie. Mai grav, ea a antrenat lumea în cele mai sângeroase conflicte pe care le-a cunoscut vreodată. Milioane de oameni s-au măcelărit unii pe alții fără niciun rezultat.

În timp ce conducătorii bisericii de astăzi își fac fruntea ca granitul spre a nu fi obligați să-și vadă responsabilitatea colectivă în acest caz, stăpânitorii acestui veac pregătesc măceluri la o scară și mai vastă decât cele din trecut. Iar biserica se va găsi din nou în situația jenantă de a nu reuși să „identifice cu claritate natura păgână” a ideologiei creștine care va arunca lumea în cele mai sângeroase scene pe care le-a cunoscut vreodată.

Nu ar fi potrivit ca gestul conducătorilor noștri din Uniunea Germană să dea de gândit bisericii mondiale acum, când protecția harului stă gata să se retragă de pe planeta aceasta? Omenirea geme sub presiunea violenței și amenințării cu forța, iar poporul nostru pare tot mai atras în jocul acesta politicianist de a salva planeta după alt plan decât cel indicat de profeție.

La Minneapolis L-am răstignit din nou pe Hristos, și de atunci onorăm un hristos al înălțimilor – de toate felurile: academice, politice, sociale, religioase. Iar clipele vremii pocăinței se scurg periculos și tainic, fără să alarmeze pe cei cărora le-a fost acordată înalta cinste de a duce acest popor în mijlocul miracolelor ploii târzii și ale mării strigări.

Deși avertizarea displace profund bisericii, cândva se va vedea corect adevărul pe care acum nu-l percepem, că „Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul răscumpărător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (*RH 1 apr 1890*).

Referindu-se la pasul epocal pe care l-au făcut liderii germani, John Graz spunea: „Pentru cei care cred în dragostea lui Dumnezeu pentru fiecare membru al familiei omenești, fără nicio discriminare bazată pe rasă, religie sau sex, această declarație scrisă de o generație care nu are nicio responsabilitate în holocaust sau război, dar își asumă responsabilitatea părinților lor, va sta ca o piatră de hotar și o mare încurajare.”

Parafrazându-l pe John Graz, am putea spune că „pentru cei care cred în neprihănirea lui Hristos ca unică soluție pentru ieșirea din impasul nostru laodicean, recunoașterea eșecului denominațional în 1888 și asumarea vinei părinților noștri de o generație care nu a participat la acel eveniment tragic, ar putea rămâne în istoria universului drept cea mai proeminentă piatră de hotar a tuturor timpurilor.”

„Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru”

La aproape doi ani de la sesiunea din 1888, sub convingerea puternică a Duhului Sfânt, sora White începea să înțeleagă magnitudinea eșecului suferit acolo de poporul lui Dumnezeu. Ceea ce păruse o simplă ceartă teologică, mici conflicte de personalitate – cum le place multora să creadă – s-a dovedit a fi lumina îngerului care trebuia să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu; era începutul marii strigări și al ploii târzii – un „învățător al neprihănirii”; era „o foarte prețioasă solie” despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea; era adevărul care pregătea un popor pentru ultima confruntare din marea luptă.

Dar minunile acestea de adevăr nou nu erau apreciate de responsabilii bisericii. Deși în public își declarau devotamentul față de solia îngerului al treilea, ei nu recunoșteau că aceasta a fost prezentată la Minneapolis, în ciuda declarației categorice a Domnului prin serva Sa că solia 1888 este „cu adevărat” solia îngerului al treilea. Ca o mărturie împotriva lor, și spre a susține cu fapta ceea ce declarase prin scris, sora White a plecat alături de cei doi soli, Jones și Waggoner, să viziteze adunările de tabără ale bisericii spre a duce poporului „solia îngerului al treilea” în raze clare și distincte. Ea spunea că astfel dorește să ofere o șansă poporului, dacă cei din poziții de răspundere s-au dovedit nevrednici de lumina trimisă de Domnul „în marea Sa îndurare.”

Nici această acțiune nu a dat rezultate, căci frații de la Battle Creek își foloseau influența administrativă spre a descuraja primirea soliei. În fața acestei împotriviri susținute, Domnul a trebuit să

renunțe la planul Său prin care dorea să pregătească biserica pentru nuntă.

Concluzia cerului a fost: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Viitorul era sumbru: „Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă.”

Liderii bisericii se aflau într-un pericol mortal: „Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă.”

Ea continua să avertizeze, cu sufletul împovărat:

„Lucrarea care trebuia făcută va fi lăsată nefăcută de împotrivorii adevărului, din cauza necredinței lor. Fac apel la voi, cei care vă împotriviți luminii adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu. Permiteți luminii trimise din cer să strălucească asupra lor în raze clare și distincte. Dumnezeu vă socotește pe voi, cei cărora v-a fost trimisă lumina, răspunzători pentru felul în care o folosiți. Cei care nu doresc să asculte vor fi trași la răspundere, căci adevărul a fost adus la îndemâna lor, iar ei disprețuiesc ocaziile și privilegiile. Poporului lui Dumnezeu i-au fost trimise solii cu acreditare divină; au fost prezentate slava și măreția neprihănirii lui Hristos Cel plin de har și de adevăr; plinătatea dumnezeirii în Isus Hristos a fost prezentată printre noi cu frumusețe și delicatețe, spre a încânta pe toți cei ale căror inimi nu sunt blocate de prejudecată. Știm că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Am văzut suflete întorcându-se de la păcat la neprihănire. Am văzut inimile celor zdrobiți reînviolate de credință. Vom proceda ca leproșii curățiți, care au plecat pe drumul lor și doar unul singur s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu? Ar fi mai bine să trâmbițăm bunătatea Sa, și să slăvim pe Dumnezeu cu inima, cu pana și cu vocea” (*RH 27 mai 1890*).

De atunci, toți cei care nu au avut inimile „blocate de prejudecată” au știut că în 1888 „Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru,” și că solia trimisă prin frații Waggoner și Jones era destinată să se dezvolte în marea strigare chiar în acea generație. Lumina care a strălucit atunci „în raze clare și distincte” continuă să se dezvolte, și

este amețitor să vedem cum responsabili bisericii de astăzi continuă să o numească lumină falsă.

În articolul citat există o propoziție care abia acum mi-a atras atenția, deși ea constituie esența soliei și mai ales direcția în care urma să se dezvolte lumina. După ce spune că în 1888 Dumnezeu ne-a trimis solii „cu acreditare divină,” autoarea continuă: „Plinătatea dumnezeirii în Isus Hristos a fost prezentată printre noi cu frumusețe și delicatețe, spre a încânta pe toți cei ale căror inimi nu sunt blocate de prejudecată.”

Noi astăzi putem confirma spusele ei. Până la Jones și Waggoner niciun autor nu a reușit să pătrundă corect „taina lui Dumnezeu” ascunsă în Hristos. Ei au fost primii care l-au urmat corect pe Pavel în prezentarea lui Hristos ca Fiu al Omului, din sămânța lui David după trup, dar părtaș de natură divină prin locuirea Duhului Sfânt în El în toată plinătatea dumnezeirii. Jones și Waggoner au reușit să înțeleagă mai bine decât oricine semnificația enigmaticii formulări: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Ei au văzut că esența doctrinei sanctuarului este „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” iar templul de la Ierusalim nu fusese decât o pildă despre temelia guvernării lui Dumnezeu de a locui „în fiecare ființă creată.”

Ascultându-i la Minneapolis, sora White declara chiar în timpul predicilor lor: „Fraților, aici este mare lumină.” Apoi ea a dus mai departe acest concept, afirmând că scopul lui Dumnezeu, stricat prin căderea lui Adam, a fost realizat pentru prima oară pe pământ în persoana lui Isus Hristos (*DA 161*). În altă parte spune că „Spiritul Tatălui Său ceresc anima și controla întreaga Sa viață” (*YI 1 feb 1873*). Acesta este un domeniu de cercetare de o profunzime extremă, iar el afectează total experiența și implicarea sfinților din ultima generație în ultimul act al lui Dumnezeu pentru poporul Său – nunta Mielului.

Când a zis: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25:8), Dumnezeu dorea să spună că atunci când omenirea va fi dispusă să fie curățită și transformată într-o locuință pentru Dumnezeu, El va veni și va locui în sufletul omenesc. Omenirea a

ales mai degrabă să deschidă ușa vrăjmașilor lui Dumnezeu, care au năvălit în templu și au distrus toate podoabele cu „lovituri de securi” (Ps 74). Văzând că nici chiar poporul ales nu înțelege temelia guvernării divine („Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu”), atunci „dreapta și brațul Lui cel Sfânt I-au venit în ajutor” (Ps 98): Dumnezeu a ridicat din mijlocul lor, din sămânța lui David, o locuință pentru Sine în omenire, Omul Isus Hristos.

Aceasta este lumina „în slava ei crescândă” care trebuie să ducă un popor sfânt la momentul culminant al veacurilor: Nunta Mielului, unirea dintre divin și uman.

Aceasta este unirea pentru care Se ruga Hristos, și nu biserica emergentă legată prin evlavie fără putere a unui hristos ecumenic.

Piatra pe care au lepădat-o zidarii

Unii se pot întreba cine ne-a dat nouă libertatea de a studia și de a confrunța biserica rămășiței cu solia neprihănirii lui Hristos. Ei cred că acesta este domeniul exclusiv al teologiei adventiste, singura în măsură să analizeze valoarea, necesitatea și maniera de prezentare a unei solii care se pretinde a veni din partea lui Dumnezeu.

Recunoaștem și noi că așa ar fi trebuit să fie. Din păcate nu este așa, și acesta este coșmarul clasei teologice a poporului lui Dumnezeu din toate timpurile.

Primul exemplu oferit de Scriptură, marcant și expresiv, este găsit în lunga, detaliată și uluitoare epopee a lui Israel sub domnia lui Ahab. Frăția academică a lui Israel ajunsese să confunde lamentabil pe Dumnezeu cu Baal, și nu a existat absolut nicio cale de a putea fi ajutați să-și înțeleagă eroarea. Au murit convinși că ei Îl cunosc corect pe Dumnezeu, cunoașterea Lui fiind, evident, scopul științei lor. A trebuit să vină un nimeni de la marginea țării să le spună că știința lor este lemn (Ier 10:8).

Elevii acestora au devenit curând noua clasă teologică a națiunii, dar ei nu au învățat nimic din experiența tristă a profesorilor lor. Contau tot pe expertiza profesională și prestigiul academic, fiind astfel o jucărie fără pretenții în mâinile duhurilor văzduhului care supervizează spiritualitatea și cultura acestei lumi. Înaltul lor oficiu nu era decât un cimbal zăngănitor la dispoziția duhului de minciună care le controla mințile. Ahab a fost amăgit, deoarece Mica nu avea autoritatea, prestigiul și forța numerică a fraților teologi. Nu avea

decât adevărul pur, fără cârjele academice după care umblă mereu ochii oamenilor.

Acest tipar s-a repetat mereu, fără ca teologii vreunei generații să acorde o minimă atenție acestui domeniu vital.

Exact așa se întâmplă cu ultima solie de har pe care a trimis-o Domnul acestui popor. Zidarii au avut o reținere chiar de la prima privire, căci solia nu se potrivea tiparului educațional și mental al teologiei creștine structurate corect. Nu găseau niciun loc pentru ea în edificiul perfect al adevărului adventist. Era complet nouă pentru ei, iar în teologie nou înseamnă ciudat, riscant, dubios. Uriah Smith spunea despre solia 1888 că este o „lucrare de inovație și dezintegrare;” că ea „subminează fatal” lucrarea sorei White și că „zguduie credința” în solia adventă. El declara că studiile lui Waggoner despre legea din Galateni reprezintă „cea mai mare calamitate care s-a abătut peste cauza noastră.”

Mai târziu, când solia a început să se contureze mai clar, sprijinită copleșitor de campania aproape furibundă a sorei White, ei au urât-o și mai mult, deoarece acum era o mărturie împotriva expertizei lor.

De atunci, fiecare generație de teologi adventiști a dezavuat solia 1888, fiecare cu argumentele ei, iar acesteia nu i s-a oferit niciodată șansa reală de a fi pusă în fața poporului. Ea a supraviețuit în peisajul adventist doar în clandestinitate, permanent evitată, discreditată sau condamnată de teologi proeminenți. După publicarea lucrării lui Wieland - Short, „1888 Reexaminat,” când argumentele au devenit zdrobitoare că solia a avut acreditare divină, frații noștri teologi i-au lipit tot felul de etichete ciudate: ba că ea nu a fost „o contribuție adventistă la teologia creștină,” ba că a fost o simplă chemare înapoi la „creștinismul de bază,” ba că a fost vorba despre neprihănirea prin credință, pe care biserica o crede și o predică dintotdeauna. Un singur lucru nu acceptă ei: că solia 1888 a fost începutul ploii târzii și al mării strigări, că reprezintă „cu adevărat” solia îngerului al treilea și se va dezvolta în solia îngerului din Apocalipsa 18, care va lumina pământul cu slava lui.

Ca mulți alții de pe alte meridiane, când am descoperit această solie uimitoare am fost și noi fascinați de potențialul ei, declarat în Spiritul Profetiei pe sute de pagini. Citeam că solia 1888 „trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului” și că „aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea.” Citeam că „marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos.” Citeam despre Jones și Waggoner, că „Dumnezeu a făcut din acești bărbați mesageri care să dea poporului lumină și adevăr.”

Înțelegeam că aceasta este o zonă fierbinte, și ne întrebam care să fie miza, mai ales că nu auzisem nimic despre solia 1888 de la amvon sau din literatura oficială. Mult timp nu am reușit să înțelegem ce este atât de special cu ea. Am continuat să studiem, și la un moment dat i-am văzut locul magnific în edificiul credinței advente. Era piatra unghiulară a întregii construcții, componenta de bază a doctrinei sanctuarului, fără de care aceasta nu are finalitate. Ne uimeam cum este posibil ca zidarii, specialiștii construcției teologice adventiste, să nu vadă valoarea și locul frumoasei pietre unghiulare în construcția sanctuarului ceresc.

Am înțeles, după un oarecare timp, de unde rezultă forța și eficiența ei: Neprihănirea lui Hristos era cauzată, produsă, de credința că trupul Său nu este altceva decât un templu în care locuiește Tatăl. El era deci întruchiparea scopului veșnic al lui Dumnezeu de a uni natura Sa cu natura ființelor inteligente create – „de la serafimul luminos și sfânt până la om.” El era legământul cel veșnic expus privirii și analizei bisericii. Era materializarea lui Ieremia 31, un concept devenit realitate, trup.

Aceasta este esența doctrinei sanctuarului și taina evlaviei. Fără ea, sanctuarul nu rămâne decât o structură teologică seacă, lipsită de viață, fără finalitate și prin urmare neatractivă pentru privitorul neavizat. Și de ce ar păstra cineva în curtea lui o ruină nefolositoare, afară de faptul că ea are o anumită valoare sentimentală, un fel de monument denominațional bun de speculat la centenare și serbări?

Citind sutele de pasaje din Spiritul Profetiei despre părăsirea cu natura divină, am înțeles că acest privilegiu înalt este la dispoziția noastră, dacă îl dorim cu adevărat și nutrim credința lui Isus.

Apoi am descoperit că ceea ce avea Hristos locuind în El era de fapt Legea – caracterul lui Dumnezeu reprodus, transcris, în cele zece porunci. Dacă privind la Hristos Îl vedem pe Tatăl, nu ar fi potrivit să interpretăm actele lui Dumnezeu din trecut prin exemplul viu pe care ni l-a oferit Hristos despre cum procedează Tatăl? Dacă ucenicii dorind „focul lui Ilie” nu știau de ce duh sunt însuflețiți, nu ar fi corect să apreciem că și Tatăl a venit „nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:56)?

Acest nou indicator pe drumul neprihănirii ne-a ajutat să vedem efortul permanent al lui Satana de a distorsiona caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă. Am început să vedem mâna nimicitorului în multe tragedii trecute, acolo unde nu vedeam decât mâna lui Dumnezeu. Cu această nouă înțelegere am început să ne întrebăm dacă merită să punem un accent așa disproporționat pe mântuirea personală, când bătălia pentru cauza guvernării divine este atât de cruntă. Ce suntem noi, pe lângă asemenea interese majore care fac să trepideze galaxiile și țîn cu sufletul la gură inteligențele cerești?

Dintr-o astfel de perspectivă, dorința egoistă după salvare personală se evaporă ca roua în aerul tare al încleștatei și excesiv amânatei mari controverse. Suntem dispuși să ne alăturăm lui Hristos la instaurarea neprihănirii veșnice chiar dacă numele nostru nu va putea fi păstrat în cartea vieții Mielului. Vrem să vedem universul adus din nou la dreptatea legii cu orice risc, chiar cu ruperea noastră veșnică de izvorul vieții. În comparație cu agonia pe care trebuie să o suporte Mielul lui Dumnezeu, obligat de lenevia noastră mentală să ocupe la nesfârșit poziția de Mijlocitor, mântuirea noastră personală este nesemnificativă.

Noi credem că solia 1888 este piatra prețioasă pe care au lepădat-o zidarii, deși pentru noi ea este temelia fundamentală a neprihănirii, piatra unghiulară a oricărei arhitecturi cerești. Dacă ei au dreptul să o disprețuiască deoarece nu îi găsesc niciun loc în

arhitectura adventismului modern, noi avem dreptul – și considerăm aceasta un privilegiu enorm – să le atragem atenția că arhitectura sanctuarului este incompletă, și a ajuns de batjocura privitorilor de pe stradă, care insistă tot mai zgomotos că întreg edificiul trebuie demolat. Acestui cor infam i se alătură mulți teologi adventiști, iar corpul pastoral este zguduit puternic de refrenul că judecata de cercetare este un concept perimat al secolului 19. În acest impas teribil, poporul amețește învârtindu-se în jurul muntelui, iar vocile celor care propun întoarcerea în Egipt se aud tot mai des și fără rușine în piața publică.

Locul nostru este să strigăm cât se poate de tare că drumul către locul prea sfânt a fost deschis, că suntem chemați să pășim prin credință dincolo de perdea, acolo unde omul și Dumnezeu se întâlnesc. Și o vom face, oricât de mulți vor fi cei ce se vor simți deranjați. Nu urmărim nimic altceva decât să vedem cât mai curând Piatra din capul unghiului așezată la loc de cinste în arhitectura sanctuarului adventist.

Doar atunci vom amuți. De admirație.

„N-a venit încă vremea”

Hagai este un profet al exilului. Deși cartea lui nu conține profeții pe care vânătorii de scenarii apocaliptice să le aprecieze, pentru noi ele sunt de maximă importanță. Cei ce au studiat solia neprihănirii lui Hristos știu bine că evenimentele majore ale unei generații finale nu sunt decretul duminical, plăgile sau revenirea lui Hristos, așa cum cred cei mai mulți din biserică. Solia 1888 era cheia pentru evenimentul major al planului de mântuire, care este ziua ispășirii pentru cei vii. Punctul final al lucrării evangheliei nu este decretul duminical sau revenirea Domnului Hristos, ci nunta, refacerea sanctuarului și inaugurarea lui prin coborârea Solului legământului (Mal 3:1-3) în templul Său.

Porunca împăratului Cir fusese clară: „Domnul, Dumnezeul cerurilor... mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim” (Ezra 1:2-3). Uimitor, venind de pe buzele unui suveran păgân, nu?

Dar poporul întors din exil împreună cu Zorobabel, Neemia și marele preot Iosua avea alte priorități, și nu împărtășea viziunea înaltă a imperatorului. Ei au crezut că trebuie să clădească din nou marele regat al lui Israel, prin care Dumnezeu va supune planeta, așa că au început să organizeze viața plecând de la celula familială. Și cum natura umană a fost mereu aceeași, ei au crezut că banii oferiți de babilonieni vor fi cel mai bine investiți în locuințe confortabile.

„N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului,” spuneau ei (Hagai 1:2). „Acum este timpul pentru casele noastre,” păreau ei să spună, și erau destui care nu vedeau rolul major al sanctuarului în marea controversă, și nu înțelegeau nici eforturile lui Dumnezeu pentru refacerea lui.

Domnul trimite pe Hagai să le spună: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?” (Hagai 1:4). Da, ei așa socoteau, deși se înșelau amaric. În timp ce casa lui Dumnezeu zăcea în ruine, fiecare alerga după casa lui, fără să înțeleagă deșertăciunea aceasta. Domnul continuă să le explice mai detaliat impasul în care se găseau:

„Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult, și strângeți puțin; mâncați, și tot nu vă săturați; beți, și tot nu vă potoliți setea; vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!... Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui” (Hagai 1:6-9).

Reacția acelor oameni la solia lui Dumnezeu este o veșnică rușine pentru biserica de astăzi, căci ei au primit cu umilință și sinceritate descrierea stării lor, și au reacționat prompt, trecând imediat la restaurarea templului. „Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și toată rămășița poporului, au ascultat glasul Domnului, Dumnezeului lor, și cuvintele proorocului Hagai, fiindcă Domnul, Dumnezeul lor, îl trimisese. Și poporul s-a temut de Domnul” (Hagai 1:12). Au renunțat la înfrumusețarea caselor lor „și s-au pus pe lucru în Casa Domnului oștirilor, Dumnezeul lor” (Hagai 1:14).

Rămășița timpului prezent se desfată încă în același fel de orbire. Agitația adventistă a atins paroxismul pe șantierul Bisericii - casa noastră - în timp ce casa lui Dumnezeu zace în ruine. Toate instituțiile bisericii, toate asociațiile laice, oameni de afaceri sau modești întreprinzători, toți trudesesc pentru dezvoltarea bisericii. De zeci de ani inițiem campanii evanghelice și proiectăm strategii, cu nume care mai de care mai bombastice, folosim extensiv presa

scrisă, radioul, televiziunea și internetul spre a „semăna” cât mai mult. Fiecare nouă campanie este privită ca o potențială ploaie târzie și mare strigare, dar ele trec una după alta fără vreun impact serios asupra lumii; „vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin.”

Botezăm mii de oameni pe zi și ne bucurăm că ni se întărește casa, dar „simbria” câștigată parcă este pusă „într-o pungă spartă.” Iar cei puțini care rămân printre noi constată repede că realitatea este mult sub așteptările lor, că foamea este mare în cetate, deși se „mănâncă mult.” „Casa noastră” este servită de o armată de consilieri, psihologi, avocați, specialiști în diverse domenii, teologi, pastori și slujbași, dar toți își declară neputința în fața virusului laodicean. Și nu știm de ce.

Profetul Hagai ne spune exact care este problema noastră. Avem și noi un sanctuar în ruine, dar nu ne vine să credem, deoarece socotim că el este ceresc; iar dacă este ceresc, ori nu este în ruine, ori nu este treaba noastră.

Hagai modern a vorbit „în linii clare și distincte”: Sanctuarul de la Ierusalim nu era o pildă despre sanctuarul din cer, ci una despre „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” acela de a locui „în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om” (*DA 161*). Taina lui Dumnezeu este „Hristos în voi,” și la această casă suntem chemați să lucrăm.

Vrăjmașul ține această casă în ruine, ea este pustiită „fără curmare” (Ps 74:3), el „a pustiit totul în locașul Tău cel Sfânt.” Casa spirituală a lui Dumnezeu (Ef 2:19-22), locul locuinței Sale, nu trezește un interes proporțional cu eforturile lui Dumnezeu de a ține în picioare umbra, până când a sosit realitatea, Hristos. El era un templu al lui Dumnezeu, iar solia Lui a răsunat în cetățile lui Israel, afirmând că împărăția lui Dumnezeu este „în voi.” Lipsa lor de interes pentru casa lui Dumnezeu, din zel pentru casa lor, i-a dus la dezastru.

Noi repetăm istoria. Avem o percepție greșită și despre adevăratul sanctuar, și despre locul împărăției lui Dumnezeu. În timp ce depunem eforturi uriase pentru creșterea bisericii și dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, neglijăm total „scopul

lui Dumnezeu” cu sanctuarul. Hristos este lăsat să bată la ușa inimii, în timp ce Îl invităm cu ardoare în casele, comunitățile și instituțiile noastre. Dar seceta este mare, iar ploaia, pe care o așteptăm să vină „din mari depărtări,” se încăpățânează să nu cadă după niciuna dintre mega-campaniile noastre prin satelit.

„Uitați-vă, deci, cu băgare de seamă, la cele ce s-au întâmplat până în ziua de azi, până să se fi pus piatră pe piatră la Templul Domnului!... când a fost întemeiat Templul Domnului, uitați-vă cu băgare de seamă la ele. Mai era sămânță în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, și nici măslinul, n-au mai adus nimic. Dar din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea” (Hagai 2:15-19).

Poate a sosit timpul să privim și noi „cu băgare de seamă” la dezastrul spiritual din biserică, și să ne gândim serios dacă nu este timpul să orientăm energiile bisericii către casa Domnului.

„Stați la vechile hotare”

„Stați la vechile hotare!” este celebrul strigăt de luptă transmis de fratele Butler, președintele CG în 1888, prin care chema administrația să nu se depărteze de doctrina bisericii, în fața noilor „amenințări.”

Fratele Butler era sincer. El observa cum noua înțelegere asupra legii din Galateni – predicată de redactorii de la Semnele Timpului – risca să distrugă temelia credinței advente. Misiunea lui era de a apăra credința bisericii. Dorea să fie găsit la postul datoriei lui, ca străjer pe zidurile Sionului. Își lua în serios rolul de garant al păstrării vechilor hotare. Cum era posibil să greșească? Ce este mai nobil pentru un slujitor al lui Dumnezeu decât să fie găsit apărând vechile hotare?

Fratele Butler are mulți urmași astăzi. Ei sunt la fel de siguri ca și el că vechile hotare au fost trasate corect, sunt cunoscute și nu pot fi schimbate. Acest lucru îi face să se opună cu toată dârzenia luminii pe care Domnul dorea să o trimită poporului Său în 1888. Scena de la Minneapolis, descrisă mai jos, pare ruptă din realitatea zilelor noastre:

„La Minneapolis Dumnezeu a dat poporului Său mărgăritare prețioase ale adevărului, în contexte noi. Această lumină a fost respinsă de unii cu toată încăpățânarea de care au dat dovadă iudeii în respingerea lui Hristos, și era multă agitație cu privire la rămânerea la vechile hotare. Dar se vedea clar că ei nu știau care sunt vechile hotare. S-au prezentat dovezi și argumente din Cuvânt care se impuneau singure în fața conștiinței; dar mințile oamenilor erau blocate, sigilate

împotriva pătrunderii luminii, deoarece ei stabiliseră că este periculos să înlături ‚vechile hotare,‘ deși nu era vorba de mutat nici măcar o pietricică din vechile hotare; dar ei aveau idei pervertite despre ce înseamnă vechile hotare” (*The EGW 1888 Materials, 518*).

Care erau vechile hotare? Ascultați cum continuă ea pasajul de mai sus:

„Timpul de după 1844 a fost o perioadă de mari evenimente, descoperind ochilor noștri uimiți curățirea sanctuarului care se desfășoară în cer, având o legătură hotărâtă cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ; prima, a doua și a treia solie îngerească derulând drapelul pe care scria ‚poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.‘ Una din pietrele de hotar ale acestei solii era templul lui Dumnezeu, văzut în cer de poporul Său iubitor de adevăr, și chivotul legământului conținând legea lui Dumnezeu. Lumina sabatului poruncii a patra strălucea în raze puternice pe cărarea călcătorilor legii lui Dumnezeu. Non-imortalitatea sufletului este o altă piatră de hotar. Nu mai știu ce altceva ar putea fi numit piatră de hotar. Toată această agitație despre schimbarea pietrelor de hotar este pură imaginație” (*idem*).

Cine era în spatele acestei agitații despre schimbarea pietrelor de hotar?

„În acest timp Dumnezeu dorește să dea lucrării Sale un nou avânt. Satana vede acest lucru, și este decis să se împotrivescă. El știe că dacă poate amăgi poporul care pretinde a crede adevărul prezent, făcându-i să creadă că lucrarea pe care Domnul dorește să o facă pentru poporul Său ar fi o mutare a vechilor hotare, și împotriva căreia ei trebuie să se lupte cu cel mai mare zel, înșelătoria lui va fi plină de succes... Ceea ce este hrană pentru comunitățile noastre, este privit ca ceva periculos, și care trebuie evitat” (*The EGW 1888 Materials, 518*).

Nu vi se pare că istoria se repetă cu mare precizie? Oameni cu răspundere din mijlocul nostru nu sunt de acord să ofere comunităților noastre solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos. Ei se tem că solia va răsturna toate pietrele de hotar pe care este clădită credința noastră, și astfel singura lor reacție rămâne o împotrivire zeloasă. Dar

pe acest drum, ei trebuie să înțeleagă că nu vor putea evita eticheta pe care Dumnezeu a pus-o asupra acestui comportament:

„Bărbații din poziții de răspundere L-au dezamăgit pe Isus. Ei au refuzat binecuvântările prețioase, au refuzat să fie canale de lumină, așa cum dorea El. Ei au refuzat cunoștința pe care trebuiau să o primească de la Dumnezeu, spre a fi lumină și binecuvântare pentru alții, și astfel au devenit canale de întuneric. Duhul lui Dumnezeu este rănit. Inima nu poate fi sensibilizată prin invidie, bănuială rea și declarații mincinoase, iar intelectul este dezechilibrat și nu poate decide corect asupra unui punct controversat. Atributele lui Satana, când pătrund în suflet, nu se pot armoniza cu adevărul” (*The EGW 1888 Materials, 519*).

Este posibil să crezi sincer că stai la vechile hotare, și că ești gardian la poarta trezoreriei credințelor sacre, și totuși să devii canal de distribuit întuneric, iar adevărul să treacă pe lângă tine fără să te atingă. Poți păzi cu strășnicie o piatră de hotar, cum este sanctuarul, fără să înțelegi semnificația ei spirituală, sau să remarci înaintarea altora în slava ei crescândă.

Noi trăim o perioadă a istoriei cu mult mai complexă decât părinții noștri de acum un secol. În timp ce poporul doarme liniștit, convins că stă tare la vechile pietre de hotar, unii sunt în stadii avansate de negocieri pentru desființarea frontierelor denominaționale, în care numitele pietre devin doar componente culturale în patrimoniul religios al bisericilor unite.

Și la ce mai folosește păzirea pietrelor de hotar, dacă țara a dispărut? Nu mai folosește la nimic... dar parcă sună frumos „Stați la vechile hotare!”

Valoarea soliei 1888 și sfințenia mesagerilor

Mulțumim tuturor celor care ne-au scris, exprimându-și bucuria și aprecierea pentru modesta noastră contribuție la descoperirea neprihăririi lui Hristos în această generație. Scrisorile dumneavoastră sunt importante, le așteptăm cu drag și le apreciem corect, chiar dacă nu publicăm conținutul lor pozitiv pe acest sit.

De aceeași apreciere se bucură și scrisorile critice, deși ele sunt mai rare; acestea ne ajută să înțelegem unele aspecte confuze sau insuficient explicate în articolele noastre, care ar putea crea neînțelegeri păgubitoare anumitor cititori. Din acest motiv vom publica câteva pasaje ample dintr-o corespondență desfășurată zilele acestea.

Cititorul nostru își exprimă îngrijorarea pentru intențiile noastre astfel:

„De câtva timp tot mai des - aproape zilnic – citesc materialele dv. și sunt frământat, pentru că nu știu unde vreți să ajungeți. Mi se pare că sunteți tot mai departe de poporul lui Dumnezeu, afară de cazul că vreți să mergeți singuri... dar unde?”

El ne reproșează că ne limităm la publicațiile pe internet, dar oamenii din jurul nostru nu au acces la el, și nu se pot bucura de experiența vie a contactului cu solii:

„Aveți un sit bine pus la punct, dar unde vă sunt misionarii? Aveți vreun ‚Ivăncică’ luminat de Duhul Sfânt, gata să curețe iarăși Teleormanul, nu doar de tradiții ortodoxe, ci și adventiste? Până

una-alta, ceea ce contează este roada în viață și în misiune. Dacă vă lipsește, știți soluția: iarăși pe genunchi. [...]

De ce trebuie să lăsați ca adventiștii să evanghelizeze cu un adevăr ciuntit, ca apoi să mergeți în urma lor să reparați sau să completați? Reformiștii, urmând strategia aceasta, bat pasul pe loc de decenii bune [...] Dv. scrieți câteva pagini zilnic, Beni este online aproape tot timpul; între patru pereți, cine să vă vadă fața și viața radiind de bucuria sfântă pe care o mărturișiți pe situl dv.? Vă doresc succes într-o astfel de experiență!”

I-am răspuns că nu am fost conștienți de faptul că articolele noastre lasă cumva impresia că noi am primit o lumină nouă. Noi dorim doar să oferim acestui popor șansa de a lua contact cu solia foarte prețioasă pe care chiar Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner și Jones. I-am spus că noi chiar nu dorim să ni se vadă fețele radiind de bucurie, căci nu suntem nimic, chiar nimic; noi așteptăm ca acest popor să fie fascinat de un singur lucru: Neprihănirea lui Hristos.

Nu dorim să facem concurență Bisericii Rămășiței; nu dorim să mergem în urma cuiva să reparăm ceva. Dacă o ajutăm pe scumpa noastră Laodicea să se trezească și să-și înțeleagă chemarea, ea va da foc planetei cu o solie ce nu va putea fi oprită. Aceasta este onoarea și privilegiul ei, nu al nostru, deoarece nu suntem decât o parte modestă a acestei familii, și nu un înlocuitor al ei.

Iată răspunsul lui:

„Nu este vorba de o solie nouă, ci de una uitată și netrăită de peste o sută de ani. Cine o redescoperă și o trăiește, folosește toate căile și mijloacele posibile ca ea să fie cunoscută și trăită de toți care sunt în sfera lui de influență. Prin lucrarea lui, caracterul lui Hristos va fi reprodus și în viața celorlalți, prin puterea Duhului Sfânt. ‚O viață schimbată este un argument căruia nimeni nu i se poate împotrivi.’

Vorbesc cei din Turnu, sau din satele vecine, despre un grup de oameni, nu ireproșabili, dar sinceri, altruști, dedicați lui Dumnezeu, doritori ca neprihănirea lui Hristos să se reproducă în viața lor? Numai o iubire profundă pentru oameni ne autorizează să lucrăm pentru ei

și, la nevoie, chiar să-i muștrăm... Vreau să fiu înțeles corect: Solia pe care o prezentați prin situl dv. este extraordinară, este mană cerească, și nu doar pentru adventiști. Dar pentru mine, pentru noi care suntem departe, laodiceeni adormiți în superficialitate și formalism, ar fi edificator și contaminator dacă am auzi că solia deja i-a schimbat pe propovăduitorii ei de la Turnu. Nu este vorba de „privitul la oameni,” ci de teama că și această nouă lucrare își va ocupa curând locul în vitrina istoriei eșecurilor advente.

Vedeți, „Fapte 2000,” „Galileanul,” „Cincizecime pentru mine,” „Un nou început,” expozițiile de sănătate, „Tinserv,” miniatura Betleemului în centrul localității, Adra, Vocea Speranței, nu mai zic de „Ziua ușilor deschise” despre care deja ați scris – toate acestea încearcă să creeze o imagine pozitivă a bisericii, dar adevărata imagine este dată de ceea ce trăiesc membrii ei într-un cătun sau într-o metropolă, de ceea ce se întâmplă la firul ierbii, conform celor spuse de fr. Pierson la demisia sa. Ori aici solia 1888 trebuie să-și facă lucrarea, să ne schimbe mintea, inima și viața, să ne facă părtași de natură divină și atunci pământul va fi luminat de slava Domnului, de chipul lui Hristos reprodus în urmașii Săi. Efectul va fi mai mare decât cel din vremea apostolilor, fiind amplificat de presă, telefon, radio, televiziune, internet.

A pornit din Turnu această lucrare? Domnul să ne ajute la aceasta!”

Deși ne bucurăm să vedem că cititorul împărtășește credința noastră că solia 1888 este prețioasă, ne pare rău să-l dezamăgim în așteptarea lui cea mai dragă: Nu va avea privilegiul să audă sau să constate că „solia deja i-a schimbat pe propovăduitorii ei de la Turnu.” Iar pentru aceasta există un motiv cât se poate de simplu: Dumnezeu nu dorește ca solia să fie apreciată pe baza unor criterii subiective, ci doar datorită valorii ei unice. Este solia lui Dumnezeu către poporul Său din ultima generație, o solie ce trebuie acceptată doar prin credință și verificată direct la sursă, adică la Dumnezeu.

Și eu cred că fețele noastre strălucind de slava lui Dumnezeu ar avea un efect fenomenal; ar fi și mai grozav dacă predicarea noastră ar fi însoțită de ceva minuni. Domnul Hristos le-a avut pe toate acestea.

Care a fost rezultatul? „Adevărat, adevărat vă spun, Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea, și v-ați săturat” (Ioan 6:26). Cei mai mulți din popor au primit cu rezervă solia Lui, deși erau fascinați de puterile Sale vindecătoare. Ei aveau nevoie de lumina adevărului despre Tatăl, nu de argumente zdrobitoare că solul este autentic. Pe acestea din urmă le-au avut din plin, și totuși au respins solia Lui. Până în zilele noastre se contestă, în toate bisericile, că Hristos este întruchiparea fidelă a caracterului Tatălui și că El este primul exemplar al rasei umane în care a fost refăcut „scopul lui Dumnezeu” stricat prin păcatul lui Adam.

Deși recunoaștem că ne lipsește îndemânarea de a prezenta o așa excepțională veste bună, există totuși un aspect la care noi am fost cât se poate de clari: Solia 1888 nu va face să strălucească fețe decât la ziua ispășirii pentru cei vii. Și nici chiar atunci în felul în care sugerează prietenul nostru. Da, ea de pe acum ne schimbă „minte, inima și viața,” dar sub nicio formă nu face pe primitorii ei părtași de natură divină înainte de ziua ispășirii. Doar atunci, sub puterea ploii târzii și prin confirmarea sigilării, va fi chipul lui Hristos desăvârșit reprodus în poporul Său. Până atunci, ne bucurăm să ne descoperim în liga lui Pavel, „cel mai mare dintre păcătoși.”

Atunci când Domnul a trimis solia 1888 prin frații Waggoner și Jones, opozanții ei se întrebau de ce mesagerii nu fac minuni, dacă sunt trimiși de Dumnezeu – așa cum spunea sora White – și au acreditare divină. Iată răspunsul ei:

„Cum pot oare frații noștri, care au avut în față istoria Domnului slavei, să își deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigașilor Domnului? I-a condus Domnul pe acești frați să spună aceste lucruri? Eu răspund, Nu! Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni ca să confirme credința celor ce caută acest gen de dovadă. Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori” (1888 *EGW Materials*, 388).

Confirmarea credinței pe baza minunilor este o afacere periculoasă, ca și captarea entuziasmului pentru un adevăr pe baza

unor criterii subiective, sentimentale sau emoționale. Este posibil ca interesul unora să fie stârnit de știrea că la Turnu a apărut categoria de adventiști pur-sânge pe care o așteaptă biserica de zeci de ani, dar ce le-ar folosi să se declare partizani ai neprihănirii lui Hristos privind la oameni și nu la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre? Aici trebuie îndreptată credința oamenilor; noi trebuie să dispărem complet și fără rezerve din scenă, iar locul acesta onorabil să fie ocupat de Spiritul lui Dumnezeu magnific, măreț, magistral.

Dacă solia ar fi fost acceptată de biserică pe baza credibilității sau strălucirii solilor, cu siguranță că Domnul o trimitea prin câțiva îngeri, negăsind oameni cu asemenea calități. Se pare însă că El dorește să primim scrisoarea de dragoste fără să reproșăm poștașului că este nebărbierit. El ne-a uimit mereu trimițând soliile Sale prin oameni cărora le puteam întoarce spatele fără teamă sau jenă. De ce? Deoarece El nu dorește să Se impună, obligându-ne să primim solia fără ca aceasta să fie înțeleasă sau apreciată.

Imaginați-vă că la una dintre sesiunile Conferinței Generale s-ar coborî deodată la amvon, însoțiți de ambianța multimedia cerească – tunete, cutremur și foc – doi serafimi glorioși. Delegații ar fi imediat pe sub scaune, așteptând comunicarea din partea cerului. Își imaginează cineva că votul nu ar fi unanim, indiferent ce rezoluție ar propune îngerii aceștia bisericii mondiale? Numai că acesta ar fi un act clar de constrângere, o decizie luată sub impresia fricii, în care inima și mintea nu ar avea niciun amestec.

Adevărul nu se propagă așa. Exact din acest motiv Domnul a trimis solia 1888 prin doi pastori relativ necunoscuți, și nu prin sora White sau prin președintele Conferinței Generale. Chemând la deschiderea templului inimii în fața lui Hristos, solia nu trebuia să fie însoțită de constrângeri adiacente precum poziția, spiritualitatea sau geniul mesagerilor. Ea nu trebuia să șocheze sub nicio formă prin manifestări exterioare. Singurul element de impact trebuia să fie frumusețea și valoarea soliei, experimentate personal de primitorii ei. Urma să fie o relație intimă între primitor și Duhul Sfânt, fără zurgălăii firești atât de plăcuți inimilor noastre.

În fața bisericii nu stă o mare și glorioasă evanghelizare, așa cum așteaptă mulți, ci o puternică lucrare de cernere, în care cea mai mare parte a membrilor vor fi pierduți pentru cauza lui Dumnezeu. Observând acest eveniment cutremurător în viziune, sora White întreabă pe îngerul însoțitor: „Ce a produs această mare zguduire?” Răspunsul lui a fost: „Lepădarea apelului Martorului credincios către îngerul Bisericii Laodicea.” Un astfel de eveniment epocal nu poate fi pus în pericol de elemente subiective precum spiritualitatea, geniul sau credințioșia solilor.

Mulți din acest popor se visează o parte a mișcării glorioase, când „slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de o sfântă consacrare,” vor merge din loc în loc să dea lumii ultima avertizare. Dar cât de puțini dintre aceștia știu că mai întâi trebuie să aibă loc o altă lucrare, când slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele ca granitul, în sac și cenușă, vor trebui să spună bisericii lui Hristos că ea continuă să lepede sfatul Martorului Credincios și perpetuează starea laodiceană prin refuzul permanent de a primi solia neprihănirii lui Hristos! Și totuși, fără aceasta din urmă, prima nu are absolut nicio șansă, iar timpul a dovedit-o din plin.

Biserica va fi confruntată cu adevărul pur că ea a respins solia neprihănirii lui Hristos, iar această convingere va trebui să vină doar din acțiunea Duhului Sfânt asupra sufletului. Orice altă scurtătură se va dovedi inefficientă.

Acum, dacă vă dă speranță acest amănunt, noi vă putem spune că solia 1888 ne-a schimbat viața, oferindu-ne o perspectivă nouă asupra credinței lui Hristos, bucuria și speranța pe care nu le-am cunoscut niciodată până acum. Da, înțelegem că suntem chemați să devenim un templu al Duhului Sfânt și am acceptat cu bucurie această înaltă onoare, deși nu suntem vrednici. Suntem entuziasmați că adevărurile adventiste, pline de semnificație, profunde și vibrante, ne-au scos din ritualismul și nepăsarea care sugrumă încă pe mulți.

Dar nu, nu vă putem spune că am devenit ceea ce sugerează cititorul care ne-a scris. În prezent, Domnul ne arată progresiv ticăloșia inimii noastre, ne ajută să cerem o inimă nouă și marchează cu sângele lui Hristos fiecare defect pe care îl vedem și îl regretăm. Și

o face cu o delicatețe fenomenală, ca să ne lase permanent opțiunea resetării întregii operațiuni. Dar nu Se va opri până nu ne va duce cât de jos va fi necesar, în sac și cenușă, singurul loc de unde se poate oferi o cunună împărătească (Isa 61:3). În acest sens suntem mai păcătoși decât mulți dintre cei care încă nu au fost confrunțați cu neprihănirea lui Hristos în farmecul ei inegalabil, și de aceea nu este sănătos pentru ei să se uite la noi.

Cât privește teama ca lucrarea noastră despre solia 1888 să nu își ocupe și ea „curând locul în vitrina istoriei eșecurilor advente,” nu putem spune decât atât: Indiferent care va fi reacția bisericii, noi nu vom obosi în căutarea perlelor ascunse sub gunoiul erorilor, nu vom renunța să le comunicăm și altora, în speranța că pentru mulți și cât mai curând, „un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Domnul, neprihănirea noastră!”

Scopul soliei 1888: Pregătirea unui popor special

Mulți teologi și administratori adventiști susțin că solia 1888 nu a adus nimic nou în doctrina adventistă, și nu reprezintă nici măcar un adaos modest la teologia protestantă. A fost, spun ei, doar un accent asupra credinței, care începuse să fie estompată de o invazie a religiei faptelor. Iar acest „accent” a fost și este primit de biserică.

Se poate ca solia 1888 să nu aducă nimic nou într-o ogradă închisă, așa cum este teologia oricărei denominațiuni. Cred că Dumnezeu nici nu Și-a propus așa ceva. Solia 1888 urmărea un scop cu mult mai înalt, care depășește nivelul de așteptare al multora din acest popor. Ascultați:

„Domnul a ridicat pe frații Jones și Waggoner să proclame o solie către lume, o solie pentru pregătirea unui popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu. Lumea suferă din lipsa luminii suplimentare asupra Scripturii – o proclamare suplimentară a principiilor purității, umilinței, credinței și neprihănirii lui Hristos. Aceasta este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (*The EGW 1888 Materials, 1814*).

Lumea are nevoie „de o proclamare suplimentară” a virtuților creștine ascunse în neprihănirea lui Hristos. Dar nu de o proclamare verbală, teoretică – de așa ceva lumea este sătulă, mai ales astăzi, când evlavia fără putere înfloarește în toate bisericile creștine. Societatea este obosită de declarații lipsite de fond, de reclame publicitare frumos enunțate spre a vinde un produs.

Dumnezeu știe toate acestea, și de aceea a ales să ofere lumii o ultimă demonstrație practică a frumuseții neprihănirii lui Hristos, a puterii Sale mântuitoare, printr-un grup de oameni care vor onora principiile legii la fel ca Hristos, trăind în neprihănire ca și El pentru o scurtă perioadă de timp înainte de închiderea harului.

Pentru formarea unui asemenea popor, ni se spune prin vocea inspirației, Dumnezeu a trimis o solie prin frații Waggoner și Jones. Prin urmare, poporul care va sta în picioare în ziua lui Dumnezeu va fi rezultatul soliei trimise prin acești doi mesageri. Poporul acesta va apare atunci când solia trimisă în acest scop va fi primită și își va face efectul asupra lor. De aici concluzia simplă că solia nu a fost primită, și de aceea au trecut 120 de ani fără ca omenirea să poată vedea un popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu.

În acești 120 de ani, biserica nu a produs nimic eficient în această direcție, în ciuda miilor de planuri, strategii, proiecte, activități. Opozanților soliei li s-a dat ocazia să ofere bisericii, timp de un secol, învățătura și lucrarea pe care au dorit-o ei. Și? Unde este poporul care să stea în ziua lui Dumnezeu?

Dumnezeu ne-a spus acum un secol că așa se va întâmpla, dar nimeni n-a vrut să asculte:

„Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp, și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, ei au permis imaginației lor să creeze multe obstacole, care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului.

„Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor. Care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor opozanți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?... Au ei ceva de oferit care să înlocuiască adevărul prezentat cu

fervoare și zel spre a pregăti calea pentru revenirea Domnului?”
(*The EGW 1888 Materials*, 421,422).

Noi spunem astăzi un categoric NU!

Ei, opozanții soliei, nu au prezentat ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși, deși lucrarea a fost dată în mâinile lor. De aceea nu există un popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu, iar calea pentru revenirea Domnului nu a fost pregătită.

Domnul continuă să clarifice urgențele lucrării Sale:

„Noi toți trebuie să recunoaștem că este timpul ca o influență înviorătoare, cerească, să fie adusă în comunitățile noastre.

„Solia lui Dumnezeu a fost prezentată poporului cu claritate și putere. Ea este chiar solia pe care Dumnezeu dorește să o dea bisericii Sale acum. Refuzul vostru de a o asculta, împotrivirea voastră, deși nu va opri această lucrare, va aduce o mare pierdere sufletelor voastre.

„Poporul lui Dumnezeu are nevoie, pentru situația de urgență care ne așteaptă, de fiecare rază de lumină pe care a dat-o Dumnezeu. Sunt mulți care țin predici, lamentându-se de stricăciunea vastă și deplorabilă care este acum în lume. Dar ei nu își fac partea de a reflecta lumina cerului în bezna morală a lumii. Este necesar ca puterea convertitoare a lui Dumnezeu să vină peste frații noștri pastori, căci mulți din poporul nostru sunt mult înaintea lor în lucrurile lui Dumnezeu” (*idem*, 425).

Au trecut 120 de ani de când făgăduința din Maleahi trebuia să prindă viață, dar noi o tot împingem în viitor:

„Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește” (Mal 3:17-18).

O solie, purtătorii ei și „spectatorii” de astăzi

Istoria stă mărturie, iar Domnul Hristos a fost explicit (Mat 23:37; Luca 20:9-15) că „Ierusalimul” omoară pe prooroci și ucide cu pietre pe mesagerii lui Dumnezeu.

Așa a fost mereu, și astăzi nu este deloc diferit. Biserica rămășiței a moștenit această buruiană de amărăciune, fără să înțeleagă sau să recunoască cumplita anomalie care bântuie astăzi în poporul nostru.

Biserica rămășiței a avut cele mai puternice și serioase confirmări că Dumnezeu are ceva de comunicat acestui popor prin frații Waggoner și Jones. Niciodată, în toată istoria bisericii, nu a spus vreodată Spiritul Profetiei despre cineva că are „acreditare divină,” așa cum a spus despre cei doi soli de la Minneapolis. Niciodată, în toată istoria bisericii rămășiței, nu a fost nevoie de intervenția îngerilor spre a clarifica o situație apărută în timpul unei sesiuni a Conferinței Generale, așa cum s-a întâmplat în 1888.

La Minneapolis, de câteva ori a fost trimis un sol ceresc spre a o ajuta pe sora White să înțeleagă ce se petrece acolo, iar termenii în care îngerul descrie situația sunt categorici: „Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram.” Sesiunea 1888 a fost înregistrată în analele cerului cu sumbra specificație: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

În ciuda acestor dovezi de netăgăduit, mesagerii Domnului sunt ridiculizați, neglijați și evitați în publicațiile și predicarea adventistă.

Solia lor este limitată la „un nou accent” asupra îndreptării prin credință, pe care, nu-i așa, o predicăm cu toții.

Teologii noștri nu cred că solia trimisă prin frații Waggoner și Jones este începutul luminii îngerului „a cărui slavă va umple tot pământul.” Ei se tem de noua descoperire a neprihănirii lui Hristos venită în 1888, deoarece ea răstoarnă spectaculos nu numai înțelegerea noastră despre caracterul lui Dumnezeu, ci și întreaga doctrină a sanctuarului. Ascunsă în „începutul” soliei 1888 se afla poarta către taina evlaviei – Hristos în voi – o cale nouă și vie către împlinirea scopului lui Dumnezeu în omenire.

Noi, susținătorii acestei solii, suntem acuzați că am ridicat statui acestor mesageri, și că facem din ei singura autoritate doctrinară pentru biserica de azi. Acestea sunt infamii ieftine, bune de acoperit o înverșunată sfidare a soliei pe care Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner și Jones.

Waggoner și Jones nu au fost nici mai sfinți, nici mai dotați, nici mai devotați și nici mai inteligenți decât toți ceilalți mesageri pe care i-a folosit Dumnezeu vreodată. Aveau și ei concepții complet eronate la foarte multe subiecte, la fel ca și frații lor din acel timp. Erau supuși aceluiași slăbiciuni ca noi toți. Niciodată n-au pretins că sunt ceva special, profeți, soli, oamenii lui Dumnezeu altfel decât toți ceilalți. Erau simpli păcătoși; nu erau decât „oameni,” cum spunea sora White:

„Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia Sa nu sunt decât oameni, dar care este caracterul soliei pe care o aduc ei? Îndrăzniți voi să-i întoarceți spatele, sau să tratați cu ușurință avertizările, pentru că Dumnezeu nu S-a consultat cu voi?” (*RH 27 mai 1890*).

De ce i-a ales Dumnezeu tocmai pe ei, trecând pe lângă mulți alții, oameni cu nume în Israel? Din mai multe motive.

Primul este acela că ei priveau starea bisericii fără ochelarii de cal ai politicii de partid. Ei luau în serios Mărturiile adresate bisericii, unde citeau cu uimire acuzații cumplite din partea Domnului, precum: „Biserica a întors spatele conducătorului ei, Hristos, și se îndreaptă repede spre Egipt...” „Dumnezeu a vorbit. Lumină a strălucit din

Cuvântul Său și din Mărturii, dar ambele au fost batjocorite și ignorate” (5T 217).

Totdeauna solii pe care i-a ales Dumnezeu au avut ochi pentru starea gravă a poporului lor, au recunoscut-o și nu s-au sfiit să vorbească. Dumnezeu nu a trimis niciodată mesageri spre a lăuda starea bună a bisericii Sale. Ilie, Ieremia, Ezechiel, Isaia, Daniel, Amos, Ioel, Maleahi, toți au recunoscut apostazia pe care ceilalți nu o vedeau. Și au vorbit, fără să le pese de consecințe.

Al doilea motiv este acela că ambii erau oameni serioși, categorici, implicați total în ceea ce fac, care își fundamentau credința pe studiu și descoperire personală, nu pe ajutorul școlilor de teologie sau al oamenilor „mari” ai instituțiilor de învățământ. Ellen White a remarcat repede acest aspect, atenționând pe frații lor pastori să nu-și permită să critice solia din cauza unor criterii subiective. Ascultați:

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: ‚Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.’ S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa. Pastori, nu dezonorați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410).

Dacă Dumnezeu a ales pe frații Jones și Waggoner pentru a trimite bisericii Sale solia neprihănirii lui Hristos, „cu adevărat solia îngerului al treilea,” nu a făcut-o pentru că aceștia ar fi fost oarece sfinți, sau întruchiparea purității doctrinale. Motivele sunt clare: „oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice.” Cu totul diferiți de bravii noștri ambasadori de astăzi, care navighează după cum bate vântul de dragul unei invitații la dineurile selecte ale Izabelei noastre moderne.

Agravant pentru poziția noastră de ignorare sau total dispreț față de solii din 1888 este că Dumnezeu ne-a spus mai dinainte că așa vom proceda cu ei, și tot nu înțelegem:

„Caracterul, motivele și scopurile lucrătorilor pe care i-a trimis Dumnezeu au fost, și vor continua să fie interpretate fals. Oamenii vor vâna cuvinte și afirmații despre care ei presupun că sunt false, mărind și falsificând aceste afirmații. Dar ce fel de lucrare fac acești spectatori? I-a așezat Domnul pe scaunul de judecător, să condamne solia și solii Săi?” (*The EGW 1888 Materials, 426*).

„Spectatorii” de astăzi se complac în același joc mortal al asasinării caracterului, motivelor și scopurilor lucrătorilor „cu acreditare divină” pe care i-a trimis Dumnezeu.

Rezultatul? Solia de har abundent a neprihănirii lui Hristos este desconsiderată, lucru care împiedică realizarea scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice: „Și Eu voi locui în mijlocul lor.”

Dragoste subită pentru solia 1888?

Satana a făcut eforturi disperate de a ține solia 1888 în surdină, iar „proprii noștri frați,” cum spunea sora White, nu sunt străini de acest proiect măreț. Au recurs la toate infamiile posibile ca ea să nu ajungă la popor. Dar efortul lor nu a fost încununat de succes total. Câțiva oameni pe care istoria îi va numi curând campioni ai neprihăririi lui Hristos au păstrat vie solia, sub ochii critici ai bisericii, timp de un secol.

Acum, istoria și solia 1888 nemaiputând fi negate, urmașii „propriilor noștri frați” recurg la o nouă strategie de a bloca „ultima solie de har” generată de neprihănirea lui Hristos. Ei ne invită să ne limităm la „solia 1888” dacă vrem să fim credibili. Sunt de acord să predicăm, să apreciem și să publicăm solia 1888, dar să o păstrăm curată, așa cum am primit-o de la campionii neprihăririi, adică Jones, Waggoner, Prescott, Ellen G. White, Andreasen, Wieland sau Short.

De unde această subită concesie în fața unei solii denigrate și nesuferite, împotriva căreia s-au luptat ani de zile?

Misterul nu este prea profund. Deși ne îndeamnă să iubim solia 1888, ei insistă să ne depărtăm de „heterodoxiile” contemporane pe care noi le vedem a fi partea centrală a soliei.

Mai simplu, ei spun că sunt de acord cu solia 1888, dar nu cu subiectul despre caracterul lui Dumnezeu. Ei nu văd nici o legătură între solia 1888 și slava lui Dumnezeu – caracterul Său – descoperită în solia neprihăririi lui Hristos. Ei văd solia 1888 ca pe o simplă accentuare a doctrinei lui Luther despre îndreptățirea prin

credință, necesară unui adventism prea încătușat în limbajul legal al secolului 19.

Din păcate pentru ei, mărturia istoriei și a documentelor 1888 nu permite o asemenea interpretare naivă. Cel mai înfocat susținător al soliei, sora White, spune că a fost o solie despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Ea spune că solia 1888 este „chiar” solia îngerului al treilea. Mai mult, și infinit mai important, ea adăuga că solia nu este decât „începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (*RH 22 nov 1890*). Se referea la îngerul din Apocalipsa 18, care urmează să lumineze bezna necunoașterii planetare cu lumina – slava – caracterului lui Dumnezeu.

În acest context, neprihănirea lui Hristos joacă un rol vital, căci ea descoperă felul în care acționează Dumnezeu în marea controversă. În Hristos, biserica și omenirea au un exemplu concret, un model perfect, o imagine desăvârșită a caracterului divin, o descoperire a Tatălui în contextul păcatului. Avem neprihănirea pusă în confruntare directă cu nelegiuirea, confruntare ce a descoperit că Tatăl, care locuia în Hristos, este Mielul și nu Balaurul.

Hristos, în care locuia toată plinătatea lui Dumnezeu, a prezentat omenirii maniera nonviolentă în care operează neprihănirea, acceptând să suporte până la moarte „forța constrângătoare” exercitată asupra Lui. Să răspunzi cu dragoste totală nelegiuirii totale s-a dovedit a fi unicul mod prin care Dumnezeu poate trata rebeliunea umană. Dar oamenii acelei vremi au numit acest mod de acțiune dragoste neputincioasă. Un Dumnezeu slab nu era pe gustul violenței omenești, egoismului, fascinației puterii care calcă peste cadavre pentru binele poporului.

Din cauza opoziției înverșunate din 1888, solia nu s-a putut dezvolta în „ultima solie de har” și în „ultimele raze de lumină.” Ea a rămas doar „începutul” soliei îngerului din Apocalipsa 18. Se pare că „proprii noștri frați” de astăzi doresc să rămânem la acel „început,” pe care, dintr-o subită dragoste pentru solia 1888, vor să-l împiedice de a se transforma în ceea ce intenționa Dumnezeu. Atât timp cât îngerul al treilea nu se unește cu „celălalt înger” din Apocalipsa 18, ei vor încuraja interesul pentru solia 1888. În schimb, ei înfruntă

cu toată violența permisă de limbajul civilizată orice încercare de a vedea în neprihănirea lui Hristos o descoperire a caracterului lui Dumnezeu. Ei contestă prin orice mijloace că la Minneapolis neprihănirea lui Hristos era „în legătură cu legea” – legea celor zece porunci, singura transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Acum nu mai luptă împotriva soliei 1888, vor doar să o păstreze în 1888. Nu pot și nu doresc să o vadă transformându-se în solia „celuilalt” înger, deoarece au aruncat la gunoi avertizarea care i-ar fi putut salva:

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (*RH 22 dec 1890*).

Solia 1888 are o „slavă crescândă” care va onora pe Dumnezeu, și care nu va putea fi ținută la infinit departe de „celălalt” înger.

Terebinți ai neprihăririi, un sad al Domnului

Descrisă magnific în profetie, misiunea Domnului Hristos descoperă un Tată implicat în lucrările esențiale ale planului de mântuire: vindecare, eliberare de păcat, izbăvire. El nu este implicat în eliberarea de certificate de bună purtare pentru păcătoși, oricât de mult ne-ar plăcea nouă acest gen de mântuire.

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați” (Isa 61:1-2).

De unde știa Domnul Hristos că Duhul lui Dumnezeu este în El? Versetul explică acest lucru, iar concluzia nu poate scăpa nimănui: Când trimiterea vizează vindecarea, eliberarea din robia păcatului și izbăvirea de sub puterea lui, putem fi siguri că este vorba despre Duhul lui Dumnezeu. „El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat 1:21).

Cum realizează Duhul această lucrare de vindecare?

Observați cum continuă descrierea misiunii:

„Să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihăririi” „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui” (Isa 61:3).

Vă rog să remarcați poziția în care se găesc cei cărora cerul le va face înalta cinste de a le acorda „o cunună împărătească” un „untdelemn de bucurie” și o „haină de laudă.” Ei au ajuns cât de jos se putea în disperarea cu natura lor păcătoasă, deoarece au înțeles dureros că „nimic bun nu locuiește în mine.” Au ajuns în sac și cenușă, deoarece au văzut bine natura falimentară a realizărilor spirituale ale firii pământești. Doar lor li se poate încredința în siguranță „o cunună împărătească,” deoarece au trecut, alături de Fratele lor mai mare, prin experiența răstignirii eului.

Privind în jur, ei suspină și gem din pricina urâciunilor prin care biserica încearcă să domesticească păcătoșenia inimii firești. Ei observă tot felul de tehnici de spiritualizare, tot felul de surrogate de pocăință, unele împrumutate chiar din bezna și din misticismul mănăstirilor evului mediu. Doar ei pot aprecia valoarea unui „untdelemn de bucurie,” ungerea cu Duhul Sfânt prin care sunt făcuți părtași de natură divină.

Ei sunt mâhniți profund de disprețul arătat față de haina neprihănirii lui Hristos în poporul lor. Oamenii au nevoie de acea haină doar spre a fi protejați de mânia lui Dumnezeu, și nu cred că ea poate deveni cu adevărat a lor. O cer și se bucură de capacitățile ei miraculoase, dar sub protecția ei nu fac altceva decât să coasă șorțuri din frunze de smochin cu care să se prezinte la judecată. Cei care observă această anomalie sunt mâhniți de profunda neînțelegere a măreției neprihănirii lui Hristos, iar lor li s-a promis „o haină de laudă.”

Și toate acestea pentru ce? Ca ei să poată fi făcuți „terebinți ai neprihănirii” și „un sad al Domnului.” Ultima generație de credincioși este chemată la o asemenea înaltă onoare încât mintea parcă se oprește, mută de admirație. Dumnezeu a plănuit să planteze pe muntele adunării Dumnezeilor, la capătul miază-noaptei, o specie nouă de ființe, o falnică demonstrație a efectelor salvatoare produse de jertfa Sa. Oameni păcătoși făcuți părtași de natură divină vor fi chemați să devină „un sad al Domnului” pentru generațiile următoare de familii create în univers. Ei vor fi garanții neprihănirii, vor „sigila desăvârșirea” astfel ca viitorul să nu mai cunoască

niciodată un eveniment traumatic precum cel pe care îl trăim acum. Terebinții neprihănirii vor garanta liniștea și pacea împărăției prin forța experienței din care au venit, care a dovedit fără tăgadă că legea este sfântă, dreaptă și bună. Iar în fruntea lor, onorat de toți locuitorii lumilor necăzute, va sta Fratele lor mai mare, Omul Isus Hristos.

Nu poate exista onoare mai mare și misiune mai importantă decât aceea de a fi alături de Duhul Sfânt în pregătirea acestui grup de oameni. Se pregătește cel mai spectaculos eveniment al tuturor timpurilor, iar Solul legământului cel veșnic este gata să intre „deodată” în Templul Său (Mal 3:1-3). Această lucrare a ispășirii finale este atât de importantă în economia complexă a marii controversă încât ea trebuie realizată chiar cu riscul pe care și l-a asumat Moise atunci când a cerut ca numele lui să fie șters din cartea vieții.

Guvernarea divină așteaptă oameni care „vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustiite, rămase pustii din neam în neam” (Isa 61:4). Cu alte cuvinte, ei trebuie să cerceteze Scripturile „spre a descoperi adevărurile ascunse sub gunoiul erorilor,” până când în biserică „un singur interes va predomina” și „un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte,” adică „Domnul, neprihănirea noastră.”

Oferta cerului este glorioasă, și ar fi o rușine veșnică să o refuzăm: „Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău” (Isa 62:3).

Solia1888 și slava ei crescândă

Aceasta este o scurtă prezentare despre ceea ce s-a întâmplat greșit în familia lui Dumnezeu, și care trebuie corectat prin planul de mântuire înainte ca marea controversă să se poată încheia.

Înainte de revolta din cer, fiecare ființă inteligentă era parte a unei imense rețele vii, prin Duhul Sfânt. Aceasta este temelia guvernării divine, scopul Său veșnic în creație, așa cum este el clar exprimat în DA 161. Fiecare ființă este un templu sfânt pentru locuirea lui Dumnezeu, și prin prezența Duhului Sfânt toți au acces și sunt parte a unei civilizații de dragoste, având acces la toate facilitățile acestei impresionante infrastructuri. Fiecare este conectat la „izvorul vieții” prin Duhul Sfânt locuind în inimă.

Un serafim luminos și sfânt a dorit să schimbe acest sistem. El a insinuat că această ordine este un sistem al sclaviei, o barieră în calea libertății, acea libertate care ar fi făcut din fiecare un dumnezeu – ca un drept din naștere. El a început să împrăstie printre îngeri sugestia că părășia de natură divină este un obstacol în fața evoluției naturale către dumnezeire. Lucifer a decis să se despartă de izvorul vieții, și mulți îngeri l-au urmat, sperând să obțină libertate autentică și să devină ca Dumnezeu.

Dar deconectarea de la izvorul vieții, în loc să aducă dezvoltare miraculoasă, produce moartea, anihilare finală, moartea a doua. Spre a stopa o astfel de tragedie până când minciunile și dezinformarea vor fi clarificate, Mielul lui Dumnezeu a luat asupra Sa consecințele deconectării lor, și „a fost șters de pe pământul celor vii” (Isa 53:8). El S-a „așezat între vii și morți, și urgia a încetat” (Num 16:48).

Controversa s-a mutat pe pământ, iar Dumnezeu, producând ființe „de o nouă ordine în univers,” intenționa să clarifice obiecțiunile din marea controversă. Nu era necesar ca Adam și Eva să cadă în păcat. Marea și eterna lege a guvernării divine, unirea dintre natura divină și cea creată, putea fi demonstrată perfect prin familia sfântă, trăind în neprihănire. Duhul Sfânt locuia în ei, iar slava care le înconjură trupurile era dovada vizibilă a acestei realități. Ei urmau să nască fii asemenea lor, temple pentru locuirea lui Dumnezeu.

Dar Eva și-a închipuit că Șarpele ar putea avea dreptate, și a ales să încerce metoda lui de a ajunge ca Dumnezeu. Ea a decis să se deconecteze de la izvorul vieții, iar soțiorul a urmat-o doar din ciudatele rațiuni ale inimii. Adam a fost primul om care a primit „o altă evanghelie.” Istoria ne învață că ori de câte ori poporul primește o altă evanghelie, se închină imediat unui alt Hristos, și este inspirat de un duh fals.

Din acel moment, scopul planului de mântuire a fost acela de a-l conecta pe om din nou la izvorul vieții. Tot sistemul ceremonial iudaic era o pildă pentru acest mare adevăr, ascuns de veacuri. Realitatea acestui sistem, Omul Isus Hristos, era împlinirea acestui plan:

„Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului nu a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este împlinit. Dumnezeu locuiește în omenesc, și prin harul salvator inima omului devine din nou templul Său” (*DA 161*).

Doar atunci când Dumnezeu locuiește în omenesc se poate trăi în neprihănire. Hristos a fost primul exemplar al realizării noului legământ. Orice altceva este evlavie fără putere, vechiul legământ.

Marea controversă nu poate fi încheiată dacă o generație nu poate fi adusă la nuntă. Nunta este unirea dintre două naturi despărțite: umană și divină. „Prin nuntă este înfățișată unirea dintre omenesc și divin” (*COL 307*), iar acest lucru nu este altceva decât marea Zi a Ispășirii finale.

Acest subiect este de maximă importanță; el ascunde „taina evlaviei”:

„Unirea dintre natura divină și cea umană este unul dintre cele mai prețioase și tainice adevăruri ale planului de mântuire. Despre aceasta vorbește Pavel, când scrie: „Fără îndoială, mare este taina evlaviei – Dumnezeu descoperit în trup” (*5T 746*).

„Hristos a venit în lumea noastră spre a aduce putere divină pentru omenesc, spre a-l face pe om părtaș de natură divină” (*GCB, 25 feb. 1895*).

„Cel care devine părtaș de natură divină va fi în armonie cu marele standard al neprihăririi lui Dumnezeu, legea Sa sfântă” (*COL 314*).

„Legat de Cel Infinit, omul este făcut părtaș de natură divină. Asupra lui, săgețile celui rău nu au niciun efect, deoarece el este îmbrăcat cu scutul neprihăririi lui Hristos” (*CT 51*).

„Prin agenția Duhului Sfânt, omul devine părtaș de natură divină” (*DA 675*).

„Viața lui Hristos este o descoperire a ceea ce poate face omenescul atunci când este părtaș de natură divină. Tot ce a primit Hristos de la Dumnezeu putem primi și noi” (*COL 149*).

„Hristos a fost făcut în toate lucrurile asemenea fraților Săi, ca în natura Sa umană să poată oferi omului un exemplu perfect. Doar El putea acoperi prăpastia produsă de păcat. În El, omenescul a atins omenescul, iar divinul s-a prins de divin, ca omul să poată fi făcut asemenea lui Hristos, părtaș de natură divină, scăpând de stricăciunea care există în lume prin poftă” (*HM, 1 oct. 1897*).

Aceasta este calea consacrată către desăvârșirea creștină, iar Dumnezeu a fost îndurător și ne-a trimis începutul acestei solii în 1888, prin frații Waggoner și Jones. Dar acel început a fost refuzat cu atâta încăpățănare, încât îngerul i-a spus sorei White că poporul „repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram.” Planul lui Dumnezeu pentru Ploaia Târzie și Marea Strigare a fost respins, și astfel solia nu s-a mai putut dezvolta spre a se uni cu „celălalt înger” din Apocalipsa 18.

În toți acești 120 de ani, unii au cultivat „începutul” soliei, iar acesta s-a dezvoltat și este gata să se unească cu „celălalt” înger. Ei au apreciat „slava crescândă” a soliei și sunt gata să spună bisericii despre această nebănuită glorie a soliei 1888. Dar profeția este un pic deranjantă:

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă, lumina care va lumina pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (*The 1888 EGW Materials*, 673).

Astăzi avem suficiente dovezi că începutul soliei 1888 este numit lumină falsă. În loc să înainteze în slava ei crescândă, biserica rămășiței a apelat la o scurtătură pentru a obține biruința asupra păcatului. Am fost educați să-L imităm pe Hristos în limbaj, comportament, maniere, să fim „ca El” fără ca mai întâi să fim făcuți în interior, în caracter, ca El, adică un templu pentru locuirea Duhului Sfânt.

Ca să devenim ultima generație, avem nevoie de o privire „mai proeminentă” asupra lui Hristos, pe cât de simplă, pe atât de profundă:

„Cel care privește la Hristos prin credință simplă, copilărească, este făcut părtaș de natură divină prin intermediul Duhului Sfânt... Așa cum Hristos a fost slăvit în ziua Cincizecimii, tot la fel va fi slăvit în lucrarea finală a evangheliei, când El va pregăti un popor care să reziste testului final al încheierii marii controversă” (*HM*, 1 nov. 1893).

Neprihănirea Lui a fost produsă de unirea dintre natura umană cu cea divină. Credința lui Isus a fost aceea că Tatăl locuiește în El, și că fără această locuire El nu poate face nimic. Primele Lui cuvinte publice, într-un spațiu oficial al bisericii, în prezența liderilor bisericii Lui, au fost că El este un templu, Templul lui Dumnezeu.

Aceeași credință se va descoperi la sfinții ultimei generații; ei au „credința lui Isus” că Dumnezeu locuiește în ei (Apoc 14:12), conform noului legământ (Ier 31:31).

De ce oare taina lui Hristos este încă neproductivă în biserică la această oră târzie a istoriei? Deoarece noi, biserica, am refuzat

inițiativa lui Dumnezeu în 1888, iar lumina a fost respinsă în toți acești ani, fiind „interceptată” de frații noștri conducători.

Trâmbița a șaptea va începe să sune, anunțând „sfârșitul” tainei lui Dumnezeu, când poporul lui Dumnezeu va înțelege înalta chemare de a fi temple sfinte pentru locuirea Duhului Sfânt, părtași de natură divină.

Atunci și doar atunci „templul lui Dumnezeu” care este în cer va fi deschis, astfel ca întreaga omenire să vadă „chivotul legământului” într-un popor sfânt, oameni făcuți asemenea Fratelui lor (Apoc 11:19).

Un copil ni s-a născut... și nici nu mai știm de El

Imediat după 1888, EGW ne-a avertizat că există multă lumină pe care urmașii lui Hristos urmează să o descopere din legea lui Dumnezeu și din vestea bună a neprihănirii. Ea spunea că, celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri vechi, care au fost uitate, și le va dezvălui adevăruri în întregime noi. De aici se poate înțelege că vechile adevăruri, așezate într-un context corect, vor căpăta semnificații complet noi. La doi ani după Minneapolis, ea spunea că „abia am început să avem o slabă licărire despre ceea ce înseamnă credința.” „Nu sunt decât puțini cei care înțeleg solia îngerului al treilea; și totuși, acesta este adevărul pentru acest timp. Este adevăr prezent.”

Care este cadrul adevărului prezent, în care, așezate corect, adevărurile vechi vor produce vederi noi asupra realităților contemporane? Nu este oare cadrul larg al mării controverse, unde interesul egoist pentru mântuirea personală este mutat către interesele majore și vaste ale așezării siguranței universului pe baze trainice de neprihănire și libertate?

Când a venit Hristos, încercând să așeze pe Moise în cadrul larg al mării controverse, poporul ales s-a trezit în fața ochilor cu o asemenea monstruoasă erezie încât Proponentul ei a trebuit omorât spre a proteja credința lui Israel. Elita lui Israel de ani de zile făcuse stop-cadru asupra adevărului. Ei puseseră hotare adevărului, la care erau dispuși să stea tare. Grupul ucenicilor contesta aproape

toate aceste hotare. Sinedriul cunoștea adevărul, acela definit de ei, doar că nu le venea să creadă că el s-a dezvoltat fără știrea lor.

Așa s-a întâmplat în fiecare generație. Adevărul a avut prostul obicei să crească singur, fără să ne ceară nouă permisiunea. În timp ce noi alergăm pe la toate porțile să obținem aprobări pentru predicarea adevărului, acesta creștea și își schimba înfățișarea de la o zi la alta. Adevărul este ca un copil. Crește fără să ceară voie. Iar nouă „un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat” să avem grijă de el, să-l prețuim, dar mai ales să creștem împreună cu el. Neglijat, batjocorit și părăsit, se întâmplă că peste o generație nici nu mai recunoaștem că este copilul nostru.

Copilul dat nouă în 1888 a crescut în junglă. Hrănit acolo câteva decenii, departe de ochii părinților lui adoptivi degenerați, de câțiva oameni sensibili din mijlocul nostru, nu mai este astăzi recunoscut oficial. Și nimeni nu este dispus pentru un test ADN, căci moștenitorul strică multe aranjamente contemporane. Și totuși, copilul este legitim. Nu numai atât. Unii spun că este singurul capabil să ne scoată din marasmul în care am alunecat. Iar lipsa gravă de evlavie este un semn sigur că avem o problemă.

Putem oare spera că va veni un Ilie capabil să atragă atenția lui Israel că idolul la care se închină nu poate da ploaie? Va accepta rămășița să vină pe muntele Carmel și să accepte o confruntare deschisă între Baal și Dumnezeu? Vom vedea.

Până atunci, să nu uităm avertizarea: „Adevăruri mari, care au fost ascunse și neînțelese din Ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost șterse din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi.”

„Marea dorință a inteligențelor cerești”

Pe măsură ce săpăm în scrierile Spiritului Profeției, descoperim tot mai multe dovezi că intenția lui Dumnezeu în solia 1888 era să pregătească biserica pentru „ultima solie de har,” pentru „ultimele raze de lumină,” o descoperire complet nouă a caracterului lui Dumnezeu, diferită de cea moștenită de noi din evul întunecat. La patru ani după sesiunea de la Minneapolis, ea scria în Home Missionary:

„Tot cerul este interesat de mântuirea omului, ca lucrarea să fie încheiată repede, să vină împărăția lui Dumnezeu, iar pământul să fie plin de cunoștința lui Dumnezeu ca fundul mării de apele care-l acoperă. Marea dorință a inteligențelor cerești este ca, în fața celor care au fost amăgiți de înșelătoriile vrăjmașului, caracterul lui Dumnezeu, atât de mult reprezentat și interpretat greșit, să fie prezentat corect. Satana a așezat asupra lui Dumnezeu propriile lui trăsături de caracter, și nu a sosit oare vremea ca numele lui Hristos să fie glorios printre neamuri? Dumnezeu cheamă pe cei care au fost luminați să intre în rânduri și să înceapă lupta împotriva redutelor celui rău” (*HM 1 sept. 1892*).

„Inteligențele cerești” trebuie să fie destul de dezamăgite, privind cum biserica aceasta, atât de onorată cu lumină cerească, continuă să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu, în timp ce susține cu seninătate că a primit și apreciază solia neprihănirii lui Hristos trimisă prin frații Waggoner și Jones.

De ce ar fi reprezentarea corectă a caracterului lui Dumnezeu marea dorință a inteligențelor cerești? Deoarece ei știu ceea ce Laodicea „nu știe”: Că marea controversă nu se poate încheia atât

timp cât nu se clarifică o chestiune veche cât rebeliunea pe care Satana a început-o în cer, aceea că moartea nu este pedeapsa lui Dumnezeu, ci desprinderea de bună voie de izvorul vieții. Când poporul lui Dumnezeu, înțelegând acest lucru, va ieși în fața lumii cu „ultima solie de har,” lucrarea va fi scurtată „în neprihănire” iar gloatele planetare vor avea șansa de a alege în cunoștință de cauză pe cine doresc să slujească. Dar atât timp cât biserica rămășiței susține acuzațiile nimicitorului, interpretând și reprezentând greșit caracterul lui Dumnezeu la acest punct, „inteligențele cerești” vor mai avea de așteptat cu marea lor dorință.

Satana a „așezat asupra lui Dumnezeu propriile lui trăsături de caracter,” iar teologii bisericii nu reușesc să vadă această vastă operațiune de denigrare oglindită în toate episoadele istoriei sacre. Ei vor să mențină biserica la imaginea evului întunecat despre Dumnezeu, împiedicând astfel lumea să beneficieze de „ultima solie de har.” Mai mult, ei denigreză pe cei care au primit cu bucurie solia de har și care, la chemarea lui Dumnezeu, sunt gata „să înceapă lupta împotriva redutelor celui rău.” Ei nu cred că a sosit demult vremea „ca numele lui Hristos să fie glorios printre neamuri” și că acest nume devine glorios doar în contextul adevărului despre caracterul lui Dumnezeu, pervertit de vrăjmașul.

Nouă ne pare rău că „marea dorință” a inteligențelor cerești trebuie amânată, ne cerem iertare că Dumnezeu continuă să fie ținut inutil în boxa acuzațiilor și sperăm că „îngerul bisericii Laodicea” va accepta curând apelul lui Dumnezeu de a „intra în rânduri.”

Legea guvernării divine

Pe măsură ce bătălia din jurul caracterului lui Dumnezeu se extinde, devine tot mai evidentă caracterizarea pe care sora White a făcut-o soliei 1888. Ea spunea că solia a fost despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Personal, nu am auzit niciodată pe cineva folosind această definiție despre solia 1888 sau încercând să clarifice de ce neprihănirea lui Hristos trebuia prezentată „în legătură cu legea.”

Voi reda câteva paragrafe publicate imediat după sesiunea de la Minneapolis în care ni se atrage atenția că solia urmărea să corecteze imaginea deformată despre lege, care nu era văzută a fi „o transcriere a caracterului lui Dumnezeu.” Sper ca ele să contribuie la edificarea multor partizani ai soliei 1888 care nu văd nicio legătură între solia 1888 și slava caracterului lui Dumnezeu, legea Sa.

„La întâlnirea de la Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmașului să fie zdrobită, și poporul care a fost în întuneric să-și poată deschide inima și mintea în fața soliei pe care El o trimite, ca să poată vedea adevărul, nou pentru multe minți, ca un adevăr vechi într-un cadru nou. Capacitatea de înțelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; căci Satana a prezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și delicatul nostru Domn a fost prezentat în fața poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbații și femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu așa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăștii norul care ascunde de ochii lor slava Sa. Mulți au trăit într-o atmosferă de neîncredere, și se pare că le este aproape imposibil să se prindă de nădejdea care le este prezentată în evanghelia lui Hristos” (*RH 23 iulie 1889*).

„Lucrarea ucenicilor lui Hristos este să strălucească ca niște lumini, descoperind lumii caracterul lui Dumnezeu. Ei trebuie să prindă din Cuvântul lui Dumnezeu razele crescânde ale luminii și să le reflecteze asupra oamenilor înfășurați în beznă necunoașterii lui Dumnezeu. Slujitorii lui Hristos trebuie să prezinte corect oamenilor caracterul lui Dumnezeu și al lui Hristos” (*EGW 1888 Materials, 268*).

„Nu sunt decât puțini, chiar printre cei ce pretind a o crede, care înțeleg solia îngerului al treilea; și totuși aceasta este solia pentru acest timp. Este adevăr prezent. Dar cât de puțini văd această solie în importanța ei vitală și o prezintă poporului cu putere! Pentru cei mai mulți ea nu are decât puțină putere.’ Însotitorul meu a spus: ‚Mai este multă lumină care trebuie să strălucească din legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeasă în adevăratul ei caracter și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei. O opțiune decisivă urmează să fie așezată în fața tuturor națiunilor, limbilor, popoarelor. Lucrarea care va încheia solia îngerului al treilea va fi însoțită de o putere care va trimite razele Soarelui Neprihănirii în toate sectoarele civilizației, și se vor lua decizii pentru Dumnezeu ca Guvernator suprem; legea Sa va fi văzută ca fiind regula de funcționare a guvernării Sale”’ (*EGW 1888 Materials, 165,166*).

Acest pasaj redă vorbele îngerului, într-o comunicare făcută servei Domnului cu puțin înainte de Minneapolis, iar ultima propoziție este de-a dreptul excepțională. Îngerul spune că, sub efectul dezvoltării soliei îngerului al treilea, din care va rezulta „multă lumină,” omenirea va avea șansa secolelor să priceapă un lucru foarte contestat până atunci, și anume că legea celor zece porunci este și legea după care funcționează guvernarea lui Dumnezeu.

Acest lucru este de importanță vitală astăzi, când mulți oameni care se declară partizani ai soliei îngerului al treilea spun că Dumnezeu este deasupra legii și poate să acționeze în contradicție cu legile neprihănirii fără să devină nelegiuit. Toți cei ce vor lua în serios avertizarea îngerului vor vedea în neprihănirea lui Hristos principiile după care funcționează guvernarea divină.

Solia 1888: chiar despre dreptatea lui Dumnezeu

Cea mai mare parte a membrilor bisericii care iau contact cu solia neprihănirii lui Hristos ajung la concluzia bizară că aceasta este o perversiune a dreptății lui Dumnezeu. Prezentarea frumuseții caracterului lui Dumnezeu în ipostazele lui non-violente este acuzată a fi o încercare inutilă de a-L prezenta pe Dumnezeu mai bun decât este. Chiar teologi cu pretenții numesc așa ceva ca fiind „o dragoste neputincioasă,” încercări de „cosmetizare” a caracterului divin, transformarea lui Dumnezeu într-un „bătrânel permisiv și neutru,” a cărui milă anulează dreptatea. Nouă, care prezentăm solia îngerului al treilea ca fiind o descoperire a caracterului lui Dumnezeu în Hristos, ni se reproșează că vedem doar o jumătate a adevărului despre Dumnezeu, adică doar jumătatea miloasă, în detrimentul celei drepte.

Adevărul este exact pe dos. Noi susținem tocmai solia care descoperă dreptatea lui Dumnezeu în marea controversă. Tocmai acesta este geniul soliei 1888. În câteva rânduri sora White a numit solia ca fiind despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Ce se deduce de aici, că neprihănirea este despre „milă, iubire și iertare,” iar legea despre „dreptate”? Nicidecum!

Dincolo de orice nuanțe, dreptatea este despre comportament în funcție de lege. Chiar de aici a pornit nemulțumirea lui Lucifer în marea controversă. El susținea că, pentru Dumnezeu, legea este o unealtă a sclaviei pentru supuși, dar El este deasupra ei.

Este Dumnezeu deasupra legii? Se supune El cerințelor legii în toate situațiile? Acestea sunt întrebările pe care marea luptă trebuie să le clarifice. Iar faptul că această luptă încă nu s-a încheiat este dovada că acestor întrebări nu li s-a răspuns corect. Chiar poporul care se numește păzitor al legii susține minciuna lui Lucifer că Dumnezeu este deasupra legii morale, că El nu Se supune cerințelor ei, dar cere ființelor create supunere desăvârșită în fața ei.

În 1888 Dumnezeu a trimis „o foarte prețioasă solie” pe care cel mai serios, inspirat și demn de încredere martor ocular a numit-o „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Nu există definiție mai disperată decât aceasta! Deja neprihănirea este despre lege, căci ea este o conformare perfectă cu cerințele legii morale în mijlocul unei lumi nelegiuite. De ce o anunță sora White ca fiind „în legătură cu legea”?

Singura explicație este că Dumnezeu dorea ca poporul Său să înceapă să privească neprihănirea lui Hristos în cadrul caracterului lui Dumnezeu oglindit în lege. Noi nu am tratat legea ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Încă de pe vremea lui Ieremia Dumnezeu avertiza că „păzitorii legii” nu Îl cunosc, dar problema s-a agravat serios odată cu trecerea timpului. Pentru ultima generație, ea este de viață sau moarte, căci păzitorii legii de azi, deși păstrează la mare cinste decalogul, nu văd în el o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, o descriere a felului în care procedează Dumnezeu.

Poporul evreu a făcut aceeași greșală, pentru remedierea căreia a fost trimis Mesia. Misiunea Lui a fost să prezinte sub ochii oamenilor felul în care procedează Dumnezeu. Biserica a pierdut, cu trecerea timpului, acest adevăr vital, motiv pentru care Dumnezeu a ridicat mișcarea adventă, cu o puternică solie despre lege. În 1888, El a chemat biserica la împlinirea misiunii ei finale, să prezinte lumii veriga lipsă din marea controversă, aceea că Dumnezeu procedează în conformitate desăvârșită cu legea morală, care nu este un cod de legi auster, ci chiar o transcriere a caracterului Său. Legea este fundamentul neprihănirii. Este singura descriere a dreptății divine, calea unui Dumnezeu sfânt. Solia ar fi luminat pământul cu slava lui Dumnezeu.

Pionierii noștri, sub puterea magică a „unui alt spirit” și mânați de „spiritul de gloată,” au interceptat solia, împiedicând-o să ajungă la popor, la lume. Hristos a fost răstignit din nou „în solii Săi aleși,” iar ceea ce trebuia să se transforme în ploaia târzie a rămas doar „începutul” mării strigări. Și continuă să fie menținută la nivel de început, fără șanse reale de a lumina pământul cu slava neprihăririi lui Hristos.

Deși ne învârtim încă în jurul muntelui, misiunea bisericii nu s-a schimbat. Sfârșitul nu va veni, și timpul de har nu se va închide, până când omenirii nu i se oferă șansa să aprecieze că Dumnezeu este drept conform legii și că El nu S-a abătut niciodată de la fundamentele de nezdruncinat ale neprihăririi. Aceasta va fi vestea bună a împărăției, o solie clară despre dreptatea lui Dumnezeu. Atunci va veni sfârșitul.

Comorile ascunse ale neprihăririi

Un martor ocular spunea că, la sesiunea din 1888, sora White asculta cu atenție prezentările lui E.J. Waggoner și uneori spunea cu voce tare în timpul predicii: „Fraților, aici este mare lumină.”

Unii pot considera că erau simple manifestări emoționale la auzul unei predici bune. Poziția ei ulterioară despre lumină nouă însă demonstrează că ea era cât se poate de uimită de ce aude – și auzise destule până la acea dată. Imediat după Minneapolis ea a început să înțeleagă cât de limitată fusese credința noastră, deși formularea credinței bisericii de atunci nu a suferit nici o îmbunătățire până în ziua de astăzi. Stăm tare la vechile hotare de mai bine de un secol.

Ea spunea atunci că „abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința,” sau că „noi nu înțelegem și nici nu experimentăm credința așa cum ar trebui,” sau că „avem doar sclipiri ale razelor de lumină care trebuie să vină peste noi.” În Manuscrisul 15 din 1888 chiar citează vorbele îngerului, care spunea că „mai este multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihăririi. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei.”

Îngerul leagă astfel solia 1888 de lucrarea unui „alt înger” - acela din Apocalipsa 18 - a cărui slavă va umple tot pământul. Într-un articol din Review, la câțiva ani după Minneapolis, ea confirmă această legătură cu mare forță:

a) lumină urmează să fie descoperită și comunicată chiar înaintea timpului de strâmtorare:

„Faptul că timpul strâmtorării și al persecuției este chiar înaintea poporului lui Dumnezeu nu trebuie să-i descurajeze în prezentarea adevărului. Ei trebuie să proclame adevărul deoarece acesta este adevăr. Perle de gândire trebuie adunate și eliberate din legătura lor cu eroarea; căci prin asocierea lor cu eroarea, Autorul adevărului a fost dezonorat.”

b) se specifică fără ezitare în ce domeniu perlele adevărului trebuie separate de eroare:

„Mărgăritarele prețioase ale neprihănirii lui Hristos, adevăruri de origine divină, trebuie căutate cu grijă și așezate la locul lor, spre a străluci cu sclipiri divine în întunericul moral al lumii. Faceți ca perlele strălucitoare ale adevărului, pe care Dumnezeu le-a oferit omului spre a orna și înălța numele Său, să fie recuperate de sub gunoiul erorilor, așezate acolo de călcătorii legii lui Dumnezeu, slujind scopurilor marelui amăgitor prin conexiunea lor cu eroarea. Așezați din nou perlele luminii divine în cadrul evangheliei. Nimic să nu se piardă din lumina prețioasă care vine de la tronul lui Dumnezeu.”

c) cu această lumină prețioasă s-a făcut ceva cumplit:

„Ea a fost aplicată greșit și lepădată ca fiind nefolositoare; dar ea este trimisă din cer, și fiecare perlă trebuie să devină proprietatea poporului lui Dumnezeu și să-și găsească poziția reală în cadrul adevărului. Perlele prețioase ale luminii divine trebuie adunate laolaltă și, cu ajutorul Duhului Sfânt, trebuie plasate în cadrul sistemului evangheliei. Dumnezeu a revărsat Spiritul Său peste slujitorii Săi, calificându-i să-și folosească talentul descoperind adevărul celor ce se află în întuneric; dar capacitatea prin care adevărul poate fi transmis altora a fost pervertită și folosită spre a înșela. Ei își folosesc darurile așa cum le-a folosit Satana amăgind pe îngerii din cer, înălțând eul și folosindu-și darurile pentru slava proprie. Ei ajung pradă confuziei, mințile lor sunt întunecate de vrăjmașul, iar adevărurile primite de la Dumnezeu sunt îngropate sub mormane de erori, sau pervertite spre a folosi cauzei nelegiurii. Dar aceste raze de lumină nu vor fi pierdute pentru omenire. Ele trebuie să fie o lampă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră.

Aceste perle vor da strălucire și frumusețe evangheliei, strălucind ca stelele în bezna morală care acoperă lumea” (*RH 23 oct 1894*).

Dacă îngerul spunea în 1888 că „mai este multă lumină” care va izvorî din solia neprihănirii lui Hristos, de ce este biserica împinsă pe un drum complet opus recomandării lui? De ce strategia bisericii este creștere, unitate și viață mai bună, când lumea are nevoie disperată să vadă razele prețioase ale neprihănirii lui Hristos pe care și noi, alături de alții, le-am îngropat sub grămezile de erori ale teologiei contextuale moderne?

Ultima solie de har nu va fi o nuanță proaspătă care să învieze o evanghelie neputincioasă, ci o lumină strălucitoare, coborâtă din cer, care va trasa o clară deosebire între Hristos și Baal.

Lucrurile minunate ale Legii

David spunea: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Ps 119:18). Probabil aceasta ar trebui să fie cea mai fierbinte rugăciune a urmașilor lui Hristos de astăzi, dacă avem încredere că Dumnezeu Însuși ne-a spus că „mai este multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii” (*Ms 15, 1888*). Continuând această propoziție, și referindu-se la solia neprihănirii lui Hristos adusă de frații Waggoner și Jones, îngerul spunea: „Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei” (*idem*).

Înțeleasă „în adevăratul ei caracter,” solia era despre credința lui Isus, credință care făcea ca sfințenia Legii și natura umană păcătoasă să poată fi aduse din nou în armonie. Când este scrisă în mintea omenească, Legea produce neprihănire autentică, acea neprihănire veșnică (Dan 9:24) despre care vorbea profetul Daniel. Hristos a fost vitrina cerească în care universul putea privi lucrurile minunate ale Legii.

Urmașii mișcării advente nu au reușit să vadă prea bine lucrurile minunate ale legii. Ei s-au complăcut să privească legea sub aspectul ei prohibitiv. În 1888 Domnul a dorit să corecteze această tendință, deschizând drumul către orizonturile noi și luminoase ale Legii descoperite în Hristos. Primul pas era să corecteze eroarea de a vedea în Legea din Galateni doar latura ei ceremonială, deși Duhul vorbea acolo „în special” despre Legea morală:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.’ În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală...

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (*The EGW 1888 Materials, 1574*).

„Proprii noștri frați” nu au crezut că solia era despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu Legea.” Ei vedeau doar aspectul juridic al păzirii Legii. Complicațiile care rezultă din călcarea ei erau privite ca fiind o pedeapsă din partea lui Dumnezeu, așa cum se crede și astăzi, chiar de unii care pretind a aprecia solia 1888, și aceasta în ciuda adevărului exprimat cât se poate de clar:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul lui. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (*idem*).

Sistemul juridic divin nu se bazează pe penalități impuse. Dumnezeu nu pedepsește pe cei care aleg să nu țină seama de el. Faptele făcute în contradicție cu Legea declanșează „o suită de circumstanțe” care în final duc la moarte. Ele plasează pe păcătos într-un mediu ostil, o lume a nelegiuirii, în care neprihănirea nu mai

poate opera. Iar scopul neprihănirii este acela de a proteja viața. „Cei ce se lipsesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8). Iona nu spune aici că Dumnezeu își retrace îndurarea. Îndurarea este „îndepărtată” prin dreptul inalienabil al fiecărei ființe create de a alege liber cum dorește să acționeze.

„Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nici o nenorocire” - nimic nu-i face să se poticnească” (*The EGW 1888 Materials, 1574*).

Refuzul de a vedea acest unic aspect din spectrul vast al lucrurilor minunate ale Legii se află încă la baza opoziției manifestate în prezent împotriva soliei din partea Domnului „transmisă prin frații Waggoner și Jones.” Ce glorioasă va fi ziua când îngerul Bisericii Laodicea va striga cu sinceritate: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!”

„Credința lui Isus” în noi dimensiuni

Biserica rămășiței recunoaște că a primit lumină adițională, apariția ei pe scenă fiind asigurată de noi înțelegeri ale Scripturii, confirmate în cele mai multe cazuri prin darul Spiritului Profeției. Lumină adițională care se găsea în Scriptură, desigur, dar care fusese neînțeleasă sau combătută până atunci.

De atunci, Dumnezeu a continuat să vorbească poporului Său, deși cei care i-au auzit glasul au fost destul de puțini, și în general anonimi din marea gloată. Isus Hristos a continuat să-Și spună părerea cu privire la multe aspecte ale adevărului. Am putea spune că El ne-a făcut onoarea să ne descopere noi dimensiuni ale credinței Sale, credință pe care o vor avea sfinții ultimei generații.

Nu ar fi înțelept din partea noastră să plecăm urechea la lucrurile pe care le crede Domnul nostru despre noi, dacă tot mărturisim că suntem depozitarii darului profeției din vremea sfârșitului?

- Isus crede că solia 1888 este de la Dumnezeu: „Solia prezentată de A.T. Jones și E.J. Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea” (*Letter S24, 1892*).

- Isus crede că solia era despre neprihănirea Sa și urma să fie însoțită de ploaia târzie: „Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea,

care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (*TM 91,92*).

- Isus crede că delegații de la sesiunea CG din 1888, atunci când cerul a trimis începutul mării strigări, erau controlați de spiritul amăgirii: „Aceste lucruri vor fi înregistrate în cărți ca împotriva lui Isus Hristos. Acest spirit nu se poate armoniza cu Spiritul lui Hristos, al adevărului. Ei sunt intoxicați cu spiritul opoziției și nu știu, la fel ca bețivul, ce spirit le controlează cuvintele și acțiunile. Acest păcat este o jignire la adresa lui Dumnezeu. Acest spirit nu seamănă mai mult cu spiritul adevărului și neprihănirii decât spiritul care îi anima pe iudei să formeze un complot în a critica, a pune la îndoială și a spiona pe Hristos, Mântuitorul lumii” (*The 1888 EGW Materials, 277*).

- Isus crede că biserica este încă sub impresia otrăvită a opoziției manifestate atunci împotriva solilor și soliei Domnului: „Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?”

- Isus crede că în prezent se desfășoară o puternică lucrare de rătăcire, care va aduce omenirea întreagă la picioarele lui Satana: „Satana este foarte grăbit să-și pună în aplicare planurile pentru ultimul mare conflict, unde fiecare va trebui să se decidă. După ce evanghelia a fost proclamată în lume timp de aproape două mii de ani, Satana mai prezintă încă omenirii scenele pe care le-a prezentat lui Hristos. El face să treacă prin fața lor, într-un mod foarte minunat, împărățiile acestei lumi în toată slava lor. El oferă aceste lucruri

tuturor celor care vor accepta să i se închine. El caută astfel să-i aducă pe toți sub stăpânirea lui. Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profeția din Apocalipsa, că tot pământul se mira după fiară” (*AU 1 ianuarie 1901*).

- Isus crede că singurii oameni de pe pământ care nu vor putea fi amăgiți de Satana vor fi cei care cunosc și cred solia îngerului al treilea: „Am văzut un tren care circula cu viteza fulgerului. Îngerul m-a îndemnat să privesc cu atenție. Am privit cu atenție asupra acelui tren. Se părea că întreaga lume era îmbarcată în el și că nu mai rămăsese nimeni pe jos. Îngerul a spus: ‚Ei sunt legați împreună, gata pentru foc.‘ Apoi mi-a arătat pe conductorul trenului, care arăta impunător și prezentabil, și căruia toți pasagerii îi acordau atenție și respect. Eram uimită și am întreat pe îngerul meu însoțitor cine este. El a spus: ‚Este Satana. El este conducătorul, prezentându-se ca un înger de lumină. El a luat lumea în captivitate. Oamenilor li se prezintă amăgiri puternice, ca să creadă o minciună și astfel să poată fi condamnați. Acest agent, cel mai înalt în funcție după el, este mecanicul, și sunt și alții în diferite funcții după cum este nevoie, iar ei toți merg cu viteza fulgerului la pierzare.‘ L-am întreat pe înger dacă nu a mai rămas nimeni. El m-a îndemnat să privesc în direcția opusă, unde am văzut un grup mic călătorind pe o cărare îngustă. Toți păreau foarte hotărâți, strâns uniți în adevăr. Îngerul a spus: ‚Îngerul al treilea îi leagă, îi sigilează pentru grânarul ceresc’” (*EW 88*).

Deși cea mai mare parte dintre membrii bisericii privesc cu nepăsare aceste noi dimensiuni ale credinței lui Isus, trebuie să recunoaștem că tot mai mulți încep să analizeze cu seriozitate aceste grave acuzații aduse nouă de Martorul Credincios. În această zbatere dintre acceptare și negare, ochii multora se vor deschide în fața strălucirii uimitoare a caracterului lui Dumnezeu descoperit în neprihănirea lui Hristos. Și vor căpăta astfel... credința lui Isus.

Solia 1888, fiara și chipul fiarei

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (*RH 22 nov 1890*).

În această scurtă declarație, sora White unește oficial solia 1888 cu evenimentul major al vremii sfârșitului, marea strigare a îngerului al treilea. Ea spune că solia despre neprihănirea lui Hristos este începutul marii strigări, care se va transforma în slava îngerului din Apocalipsa 18.

Marea strigare, ploaia târzie, ștergerea păcatelor, sigilarea – acestea sunt evenimente cruciale în marea controversă, evenimente pe care poporul nostru le-a așteptat cu nerăbdare, le-a pus în vers și melodie, s-a rugat pentru ele și a visat să fie martor al glorioasei lor împliniri. Este adevărat, generații întregi au crezut că ele vor fi mai degrabă un spectacol de sunet și lumină decât o nouă percepție a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Doreau puterea și minunile asociate cu marea strigare, și nu au bănuțit că ea s-ar putea prezenta ca o nouă descoperire a neprihănirii lui Hristos. Acesta a fost și motivul pentru care cei mai mulți au refuzat-o în 1888, și acesta este motivul pentru care ea continuă să fie refuzată și astăzi.

Este necesar să înțelegem motivul pentru care Domnul insistă să vedem solia 1888 din această perspectivă. Ce legătură există între mesajul celui de-al treilea înger din Apocalipsa 14 și solia 1888? De ce accentuează Domnul acest aspect, afirmând că solia neprihănirii lui Hristos este „cu adevărat” solia îngerului al treilea?

Iată cuvintele celui de-al treilea înger: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!” (Apoc 14:9-11).

Ce legătură este între așa ceva și solia trimisă în 1888 prin frații Jones și Waggoner, pe care sora White o numește „cu adevărat” solia îngerului al treilea? Ce legătură este între închinarea la fiară sau la icoana ei și neprihănirea lui Hristos, a cărei descoperire a început în 1888? Mai important, de ce spune dânsa că descoperirea neprihănirii lui Hristos a început în 1888 la Minneapolis? Nu a fost neprihănirea Sa cunoscută chiar din timpul apostolilor, și nu a fost ea crezută și apreciată de-a lungul întregii epoci creștine? A contestat cineva neprihănirea Sa, în trecut sau în prezent? A susținut cineva vreodată în biserica rămășiței că Hristos n-ar fi fost neprihănit, sfânt și nepătat? Ce fel de descoperire a neprihănirii lui Hristos a fost prezentată în 1888, ca ea să justifice asemenea declarații sobre și grave?

Până în 1888, biserica rămășiței – alături de toți creștinii – socotea că motivul pentru care Hristos a fost neprihănit era acela că El a fost Fiul lui Dumnezeu prezentat în corp omenesc. Deși era supus „acelorași slăbiciuni ca și noi,” adică flămânzea, obosea, transpira, etc., El nu putea păcătui, fiind Dumnezeu; iar Dumnezeu nu păcătuiește. Era simplu și ușor de înțeles. Dar cum lucrurile simple au în spate o complexitate de mecanisme nebănuite, Domnul ne-a surprins prin mesagerii Săi aleși, care ofereau bisericii o altă sursă a neprihănirii lui Hristos. Ei susțineau că Omul Isus Hristos a fost un membru al familiei omenești, din sămânța lui David „după trup,” dar făcut prin puterea lui Dumnezeu un templu al Duhului Sfânt. Așa cum spusese Moise, El a fost ridicat „dintre frații tăi,” din mijlocul poporului lui Dumnezeu, un proroc la fel ca Moise. Hristos era „al doilea Adam,” o ființă creată devenită locuința lui

Dumnezeu prin unirea deplină cu natura divină. Iar El o spunea clar și fără ocolișuri: „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10).

Aceasta era sursa neprihănirii lui Hristos, acesta era motivul pentru care El nu păcătuia. Natura umană a lui Isus din Nazaret se unise cu natura divină prin locuirea Duhului Sfânt în El, devenind astfel capul noii familii umane, oameni părtași de natură divină. El era împlinirea profundă a doctrinei sanctuarului, era primul Templu al lui Dumnezeu pe planeta Pământ de la căderea lui Adam. Și toate acestea doar prin credință. Credința lui Isus. Aceasta va fi credința sfinților din ultima generație. Și aceasta va fi sursa neprihănirii lor: Hristos în voi.

Dar ce legătură este între așa ceva și închinarea la Baal, împotriva căreia avertizează îngerul din Apocalipsa 14? Una foarte strânsă, am spune noi, și care va ajuta pe credincioșii ultimei generații să evite – și să demaște – închinarea la fiară și la icoana ei.

Templul nu era doar o ilustrație despre ce va fi Mesia, ci „o pildă” despre scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice de a locui în orice ființă inteligentă – „de la serafimul luminos și sfânt până la om.” Jones este cât se poate de explicit la acest subiect în capitolul 11 din *Calea consacrată*. Toți cei care vor privi la Hristos și se vor supune lui Dumnezeu așa cum S-a supus El, vor fi făcuți părtași de natură divină și vor birui păcatul așa cum l-a biruit El. Îl vor cunoaște pe Dumnezeu, și astfel le va fi imposibil să-L confunde cu Baal. Vor avea „spiritul lui Ilie,” și vor vedea cu claritate diferențele dintre Templul lui Dumnezeu și hristosul ecumenic ce se infiltrează neobservat în biserică. Doar așa vor putea avertiza biserica și lumea de consecințele nimicitoare ale închinării la hristosul balaurului, fiarei și proorocului mincinos.

Solia lor va lumina pământul de slava caracterului lui Dumnezeu, și toată onoarea va fi a neprihănirii lui Hristos descoperită în solia 1888.

Hristos: produsul noului legământ

Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea este un concept nebulos pentru cei mai mulți din poporul nostru. Motivul este acela că solia 1888 a fost confundată cu îndreptățirea prin credință, ceea ce îi face pe pastorii noștri să declare cu mândrie că ei cred și acceptă solia 1888.

Lumina trimisă în 1888 era cât se poate de simplă și cu totul ancorată în Scriptură. Ea făcea conexiunea vitală între Ieremia și Pavel, conexiune pe care biserica nu o văzuse până atunci. Noul legământ (Ier 31:31) și taina evlaviei (Col 1:27) reprezentau temelia planului de mântuire și a întregii creații a lui Dumnezeu. Scrierea legii în inimă și părtășia de natură divină prin locuirea Duhului Sfânt în templul inimii reprezentau aceeași lucrare, aceeași acțiune de conectare a ființei create la izvorul vieții.

Omenirea avea nevoie să vadă și să înțeleagă acest lucru. Dumnezeu a răspuns acestei nevoi. Hristos a fost întruparea perfectă a Sanctuarului, o lecție milenară profundă, clară, de netăgăduit. Dumnezeu a pus în fața omenirii împlinirea noului legământ: Scrierea legii într-un templu aparținând familiei umane, conectarea la izvorul vieții prin locuirea Creatorului în templul Său.

Omenirea a privit, dar nu a înțeles. Ea nu a văzut în Hristos scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, și nici nu a înțeles cauzele care au produs neprihănire în viața unui membru al familiei umane. Au fost găsite tot felul de explicații, cea mai populară fiind aceea că El, fiind Dumnezeu, nu putea păcătu.

Această situație deplorabilă a împiedicat biserica să producă rezultatul muncii sufletului lui Hristos: Un grup de oameni trăind

în neprihănire ca rezultat al împlinirii noului legământ. Au trecut secolele unul după altul și scopul lui Dumnezeu nu s-a putut realiza.

În solia 1888 Dumnezeu a dorit să explice cauzele neprihănirii lui Hristos. El trebuia văzut ca un prim rezultat al noului legământ, și cum reacționează o ființă umană atunci când devine o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Omenirea a avut sub ochi rezultatul glorios al tainei evlaviei, când două naturi unite produc o ființă nouă, trăind în neprihănire în mijlocul păcatului.

Fiul omului declara fără echivoc: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10).

Aceasta este neprihănirea lui Hristos, și ea nu poate fi obținută altfel, oricât s-ar zbate biserica. Îndemnul „priviți și trăiți” a fost înțeles cu totul greșit. Oamenii au fost îndemnați să analizeze viața lui Hristos și apoi să facă și ei la fel. Îndemnul însemna altceva. Însemna să acceptăm noul legământ, să dorim taina evlaviei, ca Dumnezeu să ne poată face și pe noi locuințe ale Duhului Sfânt, așa cum a fost făcut Fratele nostru mai mare.

Hristos credea că este un templu al lui Dumnezeu. Aceasta este credința lui Isus, credința generației finale, și doar datorită acestui lucru ei i se va da să se îmbrace în haine albe. Hainele albe sunt rezultatul revenirii Duhului Sfânt în templul inimii, o scriere a caracterului lui Dumnezeu – legea – pe tablele de carne ale unei inimi noi.

Când caracterul lui Dumnezeu este unit cu natura umană căzută, neprihănirea lui Hristos este produsul natural al acestei fuziuni și nu este nevoie de niciun efort omenesc spre a trăi fără păcat. Legea devine sistemul de operare al întregii ființe omenești – o împlinire perfectă a noului legământ, a scopului lui Dumnezeu cu fiecare ființă creată.

Ce urmează când acest lucru va fi înțeles de poporul lui Dumnezeu? Nunta Mielului.

Aceasta este solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, și nu există nicio altă variantă la milenara încropeală laodiceană.

Solia îngerului al treilea: Singura rațiune a existenței noastre

Biserica rămășiței așteaptă de peste un secol să primească Ploaia Târzie și să dea lumii Marea Strigare, dar nu se întâmplă nimic. Toate planurile pentru aducerea Ploii au eșuat, și astfel Babilonul spiritual de astăzi nu este avertizat că a devenit locuința duhurilor necurate și urâte lucrând în numele lui Hristos.

Când a fost chemat în lumina reflectoarelor, acest popor a știut sigur că are o misiune importantă în desfășurarea ultimelor zile. A înțeles că el este întruchiparea celor trei îngeri din Apocalipsa 14, și că fără îndeplinirea acestei misiuni marea controversă nu se poate încheia.

Pionierii și-au făcut datoria. Ei au avertizat lumea că a sosit ceasul judecății lui Dumnezeu, și că bisericile protestante au ratat ocazia de a primi lumina, devenind astfel o parte a Babilonului. Acum urmau să comunice lumii solia îngerului al treilea. Nu știau ce și cum, dar Dumnezeu S-a îngrijit de cele trebuitoare. El a trimis la timp lumină și înțelegere ca solia îngerului al treilea să poată fi apreciată și transmisă cu succes și eficiență. Dar a intervenit dezastrul din 1888, când solia a fost interceptată de bărbații noștri de răspundere, fiind împiedicată să ajungă la popor, și implicat la lumea întreagă.

Confirmarea că solia 1888 era începutul Marii Strigări a venit la câțiva ani după Minneapolis:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este

începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH, 22 noiembrie 1892).

Acum urmăriți ce interesant se leagă informația aceasta cu profeția.

Îngerul al treilea trebuia să avertizeze lumea cu privire la falsa închinare. Omenirea stătea plecată înaintea unui tron pe care nu Se afla Dumnezeu, ci fiara, dar nu știa acest lucru. Toate slujbele ce se desfășurau acolo erau făcute în numele lui Dumnezeu și al lui Hristos, dar obiectul adorării era în realitate Baal.

Cineva trebuia să avertizeze despre această serioasă amăgire, dar cine să o facă, dacă nimeni nu înțelegea acest lucru? Acesta era timpul și locul soliei neprihănirii lui Hristos. Ea Îl descoperea pe Hristosul autentic, și-l expunea pe cel fals. Când Hristos este cunoscut corect, cel fals nu se mai poate deghiza. Când Hristos este văzut în neprihănirea Sa, Baal este repede identificat.

Exact acesta a fost scopul soliei 1888, și de aceea ne-a spus Domnul că Marea Strigare a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos. Până la Minneapolis neprihănirea lui Hristos nu fusese înțeleasă corect, și de aceea poporul nostru nu avea idee că lumea creștină se închină unui hristos fals. Se considera că ea doar se opune luminii adiționale despre lege și judecată, dar că obiectul închinării ei este tot Dumnezeu și Hristos.

Descoperirea neprihănirii lui Hristos în solia 1888 făcea o deosebire șocantă între adevăratul și falsul Hristos, așa că nu este de mirare efortul disperat pe care l-a făcut diavolul pentru a sufoca noile raze de lumină. Dacă era primită, solia descoperirea neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, vraja lui Baal se risipea ca fumul, iar poporul acesta putea spune lumii că se află plecată înaintea unui tron greșit.

A trecut un secol și biserica rămășiței tot nu s-a trezit din șoc. Marea Strigare nu este dată, Ploaia Târzie n-are pentru ce să vină, iar Babilonul înflorește și ametește cu învățăturile lui eronate miliarde de oameni nevinovați. Toți sunt convinși că se închină adevăratului Dumnezeu, iar păsările necurate și urâte suflă peste ei lumina și puterea lui Baal deghizat în Hristos.

În plus, și infinit mai grav, pastori adventiști spun bisericii că ne închinăm aceluiași Dumnezeu ca și toate celelalte biserici, și că astfel este potrivit și normal să colaborăm la propovăduirea acestui Hristos ecumenic. Și nu numai că spun aceasta, dar asemenea proiecte comune și afilieri la alianțe evanghelice sunt în plină dezvoltare, și nu mai sperie pe nimeni. Din contră, suntem bucuroși că lumea ne-a primit în rândurile ei și am scăpat de eticheta urâcioasă de sectă.

În asemenea situație, ce sens are să mai sperăm că vom avertiza lumea prin Marea Strigare a îngerului al treilea? Și ce sens mai are să ne tot rugăm pentru Ploaia Târzie, când știm bine că ea este oferită tocmai spre a da putere glasului de la miezul nopții?

Dar fără acestea, poporul nostru nu are nicio rațiune de a exista. El a fost chemat să ducă lumii Marea Strigare a îngerului al treilea, prin care pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu. Iar începutul Marii Strigări se află în descoperirea neprihănirii lui Hristos, descoperire oferită acestui popor în solia 1888.

Negarea acestui lucru nu este decât o permanentă contestare a legitimității bisericii noastre, iar mesajul transmis este că în realitate nu avem nimic de spus.

Un virus letal și originea lui

Cum s-a infectat acest popor cu virusul laodicean? Cum se transmite el de la o generație la alta? Care este originea lui? Cum se explică lipsa de interes a autorităților pentru găsirea unui antidot? De ce oare nu păstrăm regulile de carantină obligatorie, spre a evita infectarea altora?

Biserica rămășiței a fost ridicată de Dumnezeu spre a fi o mișcare a vremii sfârșitului, iar leagănul ei a fost Filadelfia – biserica iubirii.

Interesant, Filadelfia era curată „bacteriologic,” chiar dacă incapabilă să încheie lucrarea lui Dumnezeu – „căci ai puțină putere.” Martorul credincios nu are pentru ea absolut niciun reproș. Ei i s-a pus înaintea o ușă deschisă, și a pășit pe ea cu demnitate, scoțând omenirea din bezna evului întunecat. Bravii protestanți nu s-au rușinat de numele lui Hristos – „ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu” – deși biserica și lumea îi acuzau de erezie.

Din mijlocul acestui popor s-au ridicat, în 1844, pionierii mișcării advente. Erau cei mai studioși, mai serioși și mai zeloși fi ai Filadelfiei. Credința lor a fost zguduită puternic, dar s-au întors cu o și mai puternică determinare spre Cuvântul lui Dumnezeu, descoperind acolo raze noi și strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu. Pe temelii veșnice ale Sanctuarului, ei au așezat o platformă de adevăr prezent pe care Dumnezeu a ridicat marea mișcare adventă. Formula pentru succes a fost un cod genetic impecabil, cuplat cu o puternică deschidere către lumină nouă, către adevăr prezent.

De unde a apărut virusul laodicean? Cum s-a răspândit această „tulpină” de amărăciune într-un popor destinat să devină mireasa lui Hristos? Este vorba de un produs de laborator, din arsenalul de arme bacteriologice al Adversarului? Este vorba de o maladie naturală, dezvoltată pe trupul bisericii datorită unor condiții specifice, o boală denominațională, un „idol” care „vine din Israel” (Osea 8:6)? Există vreo „scamă” nativă în sistemul imunitar adventist, o breșă de securitate, o aberație genetică ce ne condamnă automat la vărsarea din gura Domnului? Cum a ajuns îngerul bisericii Laodicea să-L țină pe Hristos la ușă? De ce se complăce el în acest joc inutil de-a religia, o religie în care Hristos este împiedicat să pătrundă în templul Său?

Ca și mana cerească – hrana îngerilor (Ps 78:24-25) – care nu rezistă mult în ambianța păcatului, spiritul adventist era un produs fragil, cu grad mare de perisabilitate. El avea nevoie de condiții speciale de mediu, de igienă, spre a se dezvolta și a întreține un popor. Spiritul adventist depinde vital de capacitatea de a asimila permanent lumină din cer. Vigoarea lui vine din expunerea corectă la slava lui Dumnezeu. Întrerupeți sursa de lumină nouă și imediat încep să se dezvolte pe trupul lui bacterii ciudate și virulente din ghiara cărora nu mai este scăpare.

Pionierii au descoperit lumină nouă despre Sanctuar și despre lege. Imediat a apărut un popor dispus să ducă adevărul nou până la capătul pământului. Mișcarea era permanent alimentată de noi descoperiri ale slavei lui Hristos. Valabilitatea legii, sabatul, curățirea sanctuarului, natura umană a lui Hristos, ziua ispășirii, adevărul despre iad și nemurirea sufletului – toate acestea veneau în cascadă și produceau efecte vizibile. Se apropia vertiginos ziua Domnului, iar El avea nevoie de un popor prin care să descopere omenirii slava Sa. Venise timpul împlinirii profeției lui Isaia: „Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânățiile poporului Său, și va tămădui rana loviturilor lui” (Isa 30:26).

Dar ceva teribil s-a întâmplat. Mișcarea adventă și-a îndeplinit misiunea de a duce adevărul descoperit până la marginile pământului, dar a neglijat fatal esența, existența și supraviețuirea

spiritului adventist. Înaintașii s-au concentrat exclusiv pe răspândirea adevărului, încercând să facă lumina nouă cât mai comestibilă pentru eventualul consumator lumesc, și neglijând să hrănească sufletul adventist cu noi raze ale slavei lui Hristos. Biserica era ca un tânăr care fizic se dezvoltă corect, dar care intelectual rămâne un copil.

Încă din 1882, Domnul avertiza despre pericolul imunitar care urma să ducă la epidemia de laodiceanism:

„Mulți dintre voi nu pot deosebi lucrarea și prezența lui Dumnezeu... Există printre noi bărbați în poziții de răspundere care susțin că... o credință ca a lui Pavel, Petru sau Ioan, este... învechită și inacceptabilă pentru timpul prezent. Este socotită ca absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă” (5T 74, 79).

În 1885 El avertiza pe conducătorii poporului că, dacă nu se vor trezi la înțelegerea datoriei lor, „ei nu vor recunoaște lucrarea lui Dumnezeu când va răsună marea strigare a îngerului al treilea. Când lumina apare spre a lumina pământul, în loc de a veni în ajutorul Domnului, ei vor dori să restrângă lucrarea spre a o potrivi ideilor lor înguste” (TM 300).

Care era „datoria” lor, față de care dormeau și aveau nevoie să se trezească? Ascultați:

„Adevăruri mari, care au fost ascunse și neînțelese din Ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost șterse din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi” (FCE 473).

Aceasta era ținta mișcării advente, și doar așa putea fi păstrat sănătos spiritul adventist. Din păcate, Ziua Cincizecimii lăsase „ascunse și neînțelese” adevăruri mari, iar acestea erau esențiale pentru ziua ispășirii, ploaia târzie și marea strigare.

În timp ce inima firească a mișcării advente investea puternic în propovăduirea adevărului prezent, spiritul adventist era tot mai înfometat de lipsa luminii crescânde a slavei lui Dumnezeu. În timp ce efectele lucrării misionare produceau delicii supreme, spiritul adventist era invadat de virusul letal al mulțumirii de sine. Mișcarea se dezvolta numeric, dar stagna în misiunea ei majoră, care consta în

descoperirea adevărilor rămase „ascunse și neînțelese” de la Ziua Cincizecimii. Mișcarea adventă era infectată de virusul periculos al laodiceanismului, iar epidemia se întindea în corpul mondial.

În fața acestui pericol major, Dumnezeu nu S-a mulțumit cu simple avertizări transmise prin serva Sa, ci a intervenit cu măsuri drastice. El a trimis în 1888, când epidemia era în fazele ei incipiente, doi soli „cu acreditare divină,” iar solia era o provocare clară și directă către întoarcerea la spiritul autentic adventist, la cercetare și descoperire a unor noi raze de lumină. Mișcarea risca să se transforme în Biserică, și astfel să se baricadeze în spatele dogmelor și tradițiilor. Salvarea ei? Înaintarea în slava crescândă a soliei îngerului al treilea.

Conducerea bisericii ajunsese în fața ultimei răspântii înainte de evenimentele finale. Va accepta provocarea lui Dumnezeu, mulțumindu-se cu rolul modest dar glorios de profet al Domnului, descoperitor de lumină? Sau se va lăsa ispitită să devină o biserică puternică numeric, în încercarea de a stabili împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ?

Istoria este tristă, iar Minneapolis 1888 a confirmat avertizarea că atunci când va fi trimisă, lumina nu va fi recunoscută, iar frații „vor dori să restrângă lucrarea spre a o potrivi ideilor lor înguste.” Duhul lui Dumnezeu a fost insultat, Hristos a fost din nou răstignit în persoana solilor Săi, iar mana, rămasă neculeasă pe câmp, s-a stricat. Lumina a fost retrasă, iar virusul laodicean a explodat în voie, lăsând pe îngerul bisericii în confuzie totală – lipsit de credința lui Hristos, fără haina neprihănirii și orb la nevoile reale ale cauzei lui Dumnezeu, dar măgulindu-se că el știe ce face.

Slujitoarea Domnului a fost obligată să mărturisească, plină de resemnare: „După întâlnirea de la Minneapolis, am văzut starea bisericii Laodicea ca niciodată mai înainte” (*The 1888 EGW Materials*, 695).

Ea afirmase fără echivoc: „Solia dată nouă de frații A.T. Jones și E.J. Waggoner este solia lui Dumnezeu către biserica Laodicea” (*The 1888 EGW Materials*, 1052).

Dorește cineva dovezi mai clare decât acestea?

Înainte de 1888, Domnul avertizase: „Cei care s-au încrezut în intelect, geniu sau talent, nu vor sta atunci în fruntea poporului. Ei nu au ținut pasul cu lumina. Cei care s-au dovedit necredincioși nu vor fi atunci în fruntea turmei. În ultima lucrare solemnă, doar puțini oameni de seamă vor fi angajați” (5T 80). Observați? „Ei nu au ținut pasul cu lumina.”

Refuzul recunoașterii și primirii luminii despre neprihănirea lui Hristos în 1888 a expus biserica acestei înrobitoare epidemii de laodiceanism. Iar cauza a fost corect și insistent explicată, ca să nu existe dubii: O puternică indispoziție de a înainta în descoperirea luminii soliei îngerului al treilea. Nu era vorba de lipsă de pregătire școlară, de lipsă de fonduri sau de neimplicare în lucrare. Totul se reducea la refuzul de a primi lumină nouă. Ascultați:

„Diavolul și-a aruncat mantaua întunecoasă peste popor, când noi avem nevoie de lumină, lumină fraților, lumină prețioasă de la tronul lui Dumnezeu... El poate să vă descopere prețioasa Sa lumină... Pentru Numele lui Hristos, vă rog să priviți greșeala iudeilor; căci Hristos spunea: „Lumina a venit, iar voi alegeți întunericul în locul luminii” (Ioan 3,19). Acest lucru se poate face exact când strălucește lumina mai tare” (Ms 10, 1890).

„De ce nu ascultați cuvintele lui Hristos care vă sunt prezentate? De ce alegeți întunericul? Ei se tem tare mult să recunoască o nouă rază de lumină” (Ms 4, 1890).

„Atunci când poporul lui Dumnezeu crește în har, vor obține permanent o și mai clară înțelegere a Cuvântului Său. Ei vor descoperi lumină nouă și frumusețe în adevărurile lui sacre. Acest lucru a fost adevărat în istoria bisericii din toate secolele, și așa va fi până la sfârșit” (5T 703).

„Când bisericii i se prezintă lumină nouă, este periculos să vă închideți față de ea. Refuzul de a o asculta, deoarece aveți prejudecăți împotriva soliei sau solilor, nu vă va scuza în fața lui Dumnezeu. Condamnând ce nu ați auzit sau nu înțelegeți nu vă va înălța în ochii celor care sunt cinstiți în investigarea adevărului. Iar a vorbi de rău pe cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia adevărului, este prostie și nebunie” (TSS 60).

„Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false” (*Stest. A01B8, 12*).

„Nici pentru o clipă nu va trebui să credem că nu mai există lumină nouă și adevăr pentru noi ca popor. Suntem în pericolul de a deveni indiferenți, pierzând astfel puterea sfințitoare a adevărului, amăgindu-ne cu gândul: ‚Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic’ (Apocalipsa 3,17). Deși trebuie să ținem tare la adevărurile pe care le-am primit până acum, nu trebuie să privim cu suspiciune lumina nouă pe care ne-o trimite Dumnezeu” (*GW 92*).

„Există putere pentru acest popor. Eu știu sigur. Dumnezeu mi-a descoperit acest lucru de mulți ani, iar acum a sosit timpul. Vreau să știu dacă... vom accepta mai multă lumină și mai multă cunoștință” (*Ms 56, 1890*).

„Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi [delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890] că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe frații mei plini de mânie împotriva solilor și soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatorilor. Primirea care s-a făcut servilor Domnului în secolele trecute este la fel cu cea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze prețioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe același drum pe care au mers iudeii. Ei critică și aduc obiecțiuni după obiecțiune, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot așa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos” (*Ms 36, 1890*).

Acestea sunt acuzații de o gravitate extremă, și ar trebui să fim complet rupți de realitate spre a le ignora. Cauza lui Dumnezeu este în pericol mortal, iar biserica rămășiței este paralizată în formalism tocmai acum, când urmează să devină lumina neamurilor în cel mai profund sens. Toate resursele ei sunt epuizate spre a face față epidemiei. Trupul este afectat „din tălpi până în creștet” de laodiceanism, iar boala trece rapid la toți cei cu care venim în contact. De peste o sută de ani trăim această maladie, și niciunul dintre cei care au trecut prin

apa botezului nostru nu a scăpat neinfectat de laodiceanism. Se pare că îngerul bisericii posedă cea mai periculoasă tulpină a virusului, iar forța lui de infestare își are originea în 1888:

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii” (TM 467).

Tulpina aceasta cu originea la Minneapolis, care s-a așezat între lumina trimisă din cer și popor, va trebui smulsă cât mai curând posibil. Altfel, spiritul adventist va fi sufocat, iar Dumnezeu va trebui să găsească alte căi de a ajuta pe copiii Săi din Babilon.

Cine își asumă un astfel de risc?

Ploaia târzie: „un învățător al neprihănirii”

„Ploaia târzie promisă, vine din mari depărtări,
Unda ei vine voioasă, și-aduce pline puteri”

a fost melodia care a hrănit aspirațiile a generații de adventiști pentru o revărsare bogată a Duhului Sfânt care să ducă lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ la o încheiere rapidă. Sabat de sabat undeva pe glob oameni cântă, predică și se roagă pentru ca „ploaia târzie promisă,” dar încă absentă până acum, să ne fie trimisă „din mari depărtări.”

Dacă ploaia târzie promisă ar veni „din mari depărtări,” poporul nostru ar primi-o cu mare bucurie, și-ar deschide inima ca la cincizecime și ar fi dispus să suporte consecințele furtunii iscate de venirea acelei ploi. Problema noastră capitală este că Dumnezeu a trimis deja „ploaia târzie promisă,” dar ea nu a venit „din mari depărtări,” așa cum spera biserica, ci doar de la Minneapolis. Fruntașii noștri au privit la ea, au măsurat-o pe toate părțile și au refuzat-o, căci ea nu avea „nici frumusețe, nici strălucire care să atragă privirile,” nu avea „nimic care să ne placă” și nici nu venea „din mari depărtări,” așa cum visam noi.

Lumina venită în 1888 și care urma să se transforme în marea strigare nu a oferit puterea și strălucirea anticipate de biserica rămășiței. Ea nu a produs „semne și minuni,” vorbire în limbi sau botezuri spectaculoase. Nu purta nici o semnătură cerească și nici nu au fost văzute limbi de foc pe umărul delegaților la acea sesiune. Era clar că ea nu venea „din mari depărtări.” Convingerea generală a fost

că nu este produsul autentic de care are nevoie biserica. Așteptarea a fost reluată, rugăciunile au continuat și continuă până în ziua de azi. Ne dorim o ploaie târzie care să vină „din mari depărtări” și să ne aducă miraculoase „pline puteri.” Puterea, fascinația dintotdeauna a poporului lui Dumnezeu...

Dumnezeu a trimis ploaia târzie promisă, dar ea nu a fost sunet și lumină, ci „un învățător al neprihănirii.” Mireasa lui Hristos nu avea nevoie de miracole, ci de o înțelegere corectă a caracterului lui Dumnezeu, de o imagine autentică a neprihănirii lui Hristos. Ziua ispășirii pentru cei vii urma să inscripționeze caracterul lui Dumnezeu în templul inimii lor, lucru imposibil de realizat dacă acel caracter nu era înțeles corect. Sub ploaia târzie promisă, caracterul lui Hristos urma să fie „desăvârșit reprodus” în poporul Său. Dar poporul Său Îl cunoștea pe Hristos mai mult din descrierile Acuzatorului. El era perceput ca un Miel mânios, care urmează să nimicească gloatele înrobite în păcat. Puterea Sa era înțeleasă în termenii capacității de distrugere a opoziției. Noi laudăm puterea distructivă care emana din palmele Sale rănite. Ne bucuram la gândul că Dumnezeu va prăpădi pe cei ce prăpădesc pământul. Acestea sunt distorsiuni serioase, pe care solia neprihănirii lui Hristos urma să le clarifice. Dar solia a fost respinsă, și, „prin acțiunea propriilor noștri frați,” a fost ținută departe de lume. Între timp, continuăm să cântăm că urmează să vină „din mari depărtări” o putere care să justifice poziția noastră deformată despre suveranitatea lui Dumnezeu. Dar ea nu va veni niciodată în acești termeni, căci „forța constrângătoare” nu se găsește în împărăția neprihănirii.

S-a mai întâmplat odată, în istoria poporului ales, când sfinții așteptau putere „din mari depărtări,” dar s-au trezit pe cap cu un „Învățător al neprihănirii” venit doar din Nazaret. Se așteptau la un conducător viteaz, de origine divină, dar au primit o reproducere a caracterului lui Dumnezeu în trup păcătos, care i-a revoltat profund. În ochii lor, neprihănirea lui Hristos era slăbiciune, dragoste neputincioasă, umilință lașă, retorică sterilă. Urmașii lor se roagă și astăzi la Zidul Plângerii să le fie trimis Mesia cel făgăduit, dar care să vină neapărat „din mari depărtări.” Nici nu-și imaginează că cineva

este deja pregătit să joace acest rol măreț, și pe care ei îl vor primi cu mare entuziasm, căci va expune toate semnele cuiva care vine „din mari depărtări.”

Dacă dorim să nu agravăm confuzia din Babilon, pregătind omenirea pentru apariția unui hristos mincinos, ar fi înțelept din partea noastră să ne întoarcem cu umilință la o reevaluare a soliei foarte prețioase despre neprihănirea lui Hristos. Poate vom descoperi în ea frumusețea sfințeniei bazată pe dragoste jertfitoare, onorând astfel pe Dumnezeu în lunga și dureroasa bătălie din jurul legii.

Onoarea lui Hristos și leproșii Domnului

Poate că declarația din pasajul următor este cea mai potrivită descriere a misiunii grupului de studiu Minneapolis 1888:

„Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, sunt implicate în desăvârșirea de caracter a poporului Său” (*DA 671*).

Prietenii lui Dumnezeu nu pot avea altă agendă decât cea exprimată aici: „Desăvârșirea de caracter a poporului Său.” Orice alte interese, activități, inițiative sau planuri strategice care nu urmăresc, nu slujesc și nu contribuie la această desăvârșire de caracter a poporului Său sunt în realitate un atentat la onoarea lui Dumnezeu.

În timp ce diferite instituții și segmente ale bisericii spun poporului că desăvârșirea de caracter nu este posibilă în această viață, Dumnezeu insistă că onoarea Sa depinde chiar de această mult-hulită desăvârșire de caracter.

De-a lungul timpului, unii au obosit să tot aștepte semne că poporul nostru s-ar înscrie pe o orbită către acest ideal înalt. Ei au ajuns la concluzia că rana ficei poporului lui Dumnezeu este de nevindecat, și astfel au început să caute pe alte meridiane spirituale un popor al lui Dumnezeu mai sfânt, mai devotat și mai zelos decât Laodicea. Unii s-au întors la nimicurile protestantismului popular. Alții au încercat să construiască ei o rămășiță mai spirituală, mai devotată, mai pregătită să atingă desăvârșirea de caracter prin care Dumnezeu și Hristos să fie onorați mai repede. Toate aceste eforturi s-au dovedit falimentare.

Laodicea zilelor noastre se aseamănă cu Samaria zilelor lui Ioram. Ne-am baricadat între zidurile doctrinelor fundamentale și tremurăm de frica asediatorilor care ne-au jefuit de hrana zilnică. Împăratul nostru se sprijină pe brațul unor consilieri liberali și nu crede că profetul bisericii are dreptate când susține că Hristos a întins o masă bogată peste tot în jurul cetății. Am ajuns să ne spună niște leproși că mana neprihănirii lui Hristos așteaptă să fie adunată și consumată. Leproși pe care, evident, îi batjocorim și îi desconsiderăm.

Leproșii Samariei erau totuși oameni onorabili. Da, la început le-a trecut prin cap că ar putea să beneficieze doar ei de imensele bogății pe care le descoperiseră. Ce să-și mai bată capul cu păcătoșii, idolatrii și scârboșii din cetate care își mâncau copiii? Să moară de foame în prostia lor, căci nu merită altceva! Dar nu le-a trebuit mult timp să înțeleagă măreția momentului: „Apoi, și-au zis unul altuia: Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună” (2 Regi 7:9).

La fel vor face și leproșii Laodiceei. Bogățiile neprihănirii lui Hristos nu sunt pentru ei, ci pentru scumpul și disperatul popor al lui Dumnezeu, aflat în cea mai cumplită criză a tuturor timpurilor. Acum este un timp de veste bună, când solia trebuie urgent să ajungă la popor. Unii se mai pot gândi, ca Ioram (versetul 12), că vestea bună este o stratagemă a diavolului, și că ei sunt chemați să intercepteze solia în drumul ei către popor. Dar evenimentele vor expune repede asemenea neghiobii, căci nimic nu se poate opune unui adevăr al cărui timp a sosit.

Este o zi de veste bună, în care onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, justificarea caracterului și guvernării divine, vor trebui să fie expuse în fața universului pe calea obligatorie a desăvârșirii de caracter a poporului lui Dumnezeu. Caracterul lui Hristos trebuie reprodus în mod desăvârșit în poporul Său.

Acest popor există și nu trebuie să fabricăm altul, oricât de descurajați s-ar simți unii privind la urâciunile care se petrec în mijlocul Ierusalimului. Sigur, poate cei mai mulți vor muri „în pustie,” învârtindu-se în jurul muntelui fără sens. Dar Dumnezeu a

făcut tot ce se putea pentru salvarea lor, onorându-i astfel cu gloriosul și neprețuitul nume de popor al lui Dumnezeu.

Laodicea are nevoie de leproși onorabili, care să sesizeze măreția timpului prezent și să înțeleagă că onoarea lui Hristos este implicată în desăvârșirea de caracter a poporului Său. Este o zi de veste bună, pe care nu ne permitem să o irosim mânați de interese meschine, omenești, lumești, îngropând aurul și hainele de care îngerul bisericii are atâta nevoie.

„Lumină suplimentară”

Este uimitor cum a legat Duhul Sfânt solia 1888 de caracterul lui Dumnezeu în lucrările Spiritului Profetic, iar noi nu am văzut nimic!

Acum, când reluăm pasajele despre acea solie, descoperim la tot pasul indicații cât se poate de clare că Dumnezeu dorea să cheme pe aleșii Săi la o reconsiderare a caracterului Său, descoperit în solia neprihănirii lui Hristos.

Cu puțin timp înainte de a pleca în Australia, exilată de neputința fraților de a privi chipul „mai proeminent” al lui Hristos așa cum fusese el expus de Jones și Waggoner în 1888, sora White a lăsat încă un testament despre natura luminii primite din cer:

„Sfârșitul este aproape. Nu avem nici o clipă de pierdut. Lumină trebuie să strălucească de la poporul lui Dumnezeu în raze clare și distincte, prezentându-L pe Isus înaintea bisericilor și lumii. Dumnezeu va da lumină suplimentară, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și așezate în cadrul adevărului; iar lucrătorii vor triumfa peste tot. Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile spre a căuta adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor, și fiecare rază de lumină descoperită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră.”

Până aici, totul bine și frumos, citisem și eram încântați de o asemenea validare a soliei 1888. Dar nu am văzut, sau nu ne-a interesat, cum continuă paragraful: „Aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos

pe care L-ai trimis Tu.” „Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul” – Ier 9:23-24 (*Paulson Collection, 342,343*)

Ce legătură era între acel unic interes care urma să predomine și cele două versete din Ioan și Ieremia? Nimic altceva decât că Duhul ne indica scopul final în solia 1888, descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Ambasadorii lui Hristos nu știau, și nu spuneau lumii, că Domnul face „milă, judecată și dreptate pe pământ,” și că aceasta este desfătarea Lui supremă. Ei spuneau lumii că Domnul este la originea devastărilor naturale și al patimilor omenești nimicitoare. Trebuia pregătit un popor care să prezinte lumii slava Tatălui în viața Fiului și în viața lor, astfel ca deformările diavolului să fie anihilate, iar Dumnezeu găsit nevinovat de ura, violența, suferința și moartea care au torturat planeta aceasta chiar de la porțile paradisiului. Ascultați paragraful următor:

„Așa cum Mântuitorul a venit să-L slăvească pe Tatăl, prin descoperirea dragostei Sale, tot așa Duhul a venit să-L slăvească pe Hristos, descoperind lumii bogățiile dragostei și îndurării Sale. Dacă Duhul Sfânt locuiește în noi, lucrarea noastră va da mărturie despre acest lucru. Îl vom înălța pe Isus. Nimeni nu-și poate permite să tacă acum. Povara lucrării este prezentarea lui Hristos în fața lumii. Toți cei care se aventurează pe propriile lor căi, care nu se alătură îngerilor trimiși din cer cu o solie care va umple tot pământul cu slava ei, vor fi lăsați pe drumul lor. Lucrarea va merge spre biruință fără ei, și nu vor avea nici o parte în triumful ei” (*idem, 1 august 1891*).

Poporul acesta este chemat să se alăture îngerului al treilea și îngerului din Apocalipsa 18, ale căror solii unite vor produce ploaia târzie și marea strigare. Adică, dezvoltarea soliei neprihănirii lui Hristos din 1888 și unirea ei cu solia „celuilalt înger” în descoperirea caracterului lui Dumnezeu, „ultima solie de har,” vor lumina pământul cu slava – caracterul – lui Dumnezeu. Această solie va pune punct mării controversate, descoperind lumii că moartea este cu totul

străină de caracterul lui Dumnezeu, și că ea este urmarea desprinderii voluntare de izvorul vieții, strălucita invenție a diavolului de a ajunge pe muntele adunării dumnezeilor.

Dacă mărturisim că „sfârșitul este aproape” și că „nu avem nici o clipă de pierdut,” trebuie să fim dispuși să acceptăm și că „Dumnezeu va da lumină suplimentară, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și așezate în cadrul adevărului.”

Cu privire la aceste subiecte, „nimeni nu-și poate permite să tacă acum.”

Părtași de natură divină - esența soliei 1888

Temelia planului de mântuire, descoperit în Hristos, a fost unirea dintre natura divină și cea umană. Aceasta este esența doctrinei sanctuarului care trebuie să aducă Biserica Adventistă în luminile rampei.

Iubitorii soliei 1888 își pun întrebarea legitimă dacă părtășia de natură divină are vreo legătură cu solia 1888, și dacă Dumnezeu a confirmat, prin serva Sa, acest adevăr profund și esențial pentru ultima generație.

Deși până în 1888 referirile ei la acest subiect sunt rare și sumare, făcând doar simple trimiteri la citatul biblic (2 Petru 1:4), după sesiunea de la Minneapolis ea a revenit în sute de pasaje asupra acestui subiect, folosind expresii categorice, a căror semnificație nu poate fi pusă în discuție.

La un an și câteva luni după sesiunea de la Minneapolis, într-o prezentare la Battle Creek, ea condamnă în termeni aspri atitudinea conducătorilor bisericii față de lumina pe care au respins-o în 1888. Cuvântarea ei, intitulată „Cum să abordăm un punct de doctrină controversat” (29 ian 1890), descoperă de fapt esența și concluzia logică unde ar fi trebuit să ducă solia 1888, dacă ei ar fi avut atitudinea corectă față de lumina nouă trimisă prin frații Waggoner și Jones. Ea vorbește elocvent despre cheia neprihănirii lui Hristos, despre subiectul central al sanctuarului descoperit în persoana Omului Isus Hristos.

„Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu putea să aibă aceeași natură ca omul, deoarece, dacă ar fi avut, El ar fi căzut în fața aceluiași ispitiri.”

Cu adevărat acesta a fost atunci un puternic „punct controversat” al bătăliei din jurul neprihănirii lui Hristos, și el continuă să fie la fel de controversat și astăzi. Ascultați răspunsul ei, răspuns în deplin acord cu solia 1888:

„Dacă El nu a avut natura omului, atunci nu poate fi exemplul nostru. Dacă El nu era părtaș de natura noastră, atunci nu putea fi ispitit așa cum a fost omul. Dacă El nu putea să cedeze ispitei, atunci nu poate fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă că Hristos a venit să poarte bătăliile ca om, în locul omului. Ispitirea și biruința Sa ne spun că omenirea trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină.”

Acestea sunt cuvinte extrem de puternice, și care așează o temelie sigură pentru solia 1888 ca realizare a noului legământ. Ascultați cum continuă să așeze înaintea bisericii taina lui Dumnezeu:

„În Hristos, divinitatea și omenescul erau combinate. Divinitatea nu a fost degradată de omenesc; divinitatea și-a păstrat locul, dar omenescul, fiind unit cu divinul, a rezistat celei mai fierbinți încercări a ispitirii în pustie... El S-a prins de tronul lui Dumnezeu, și nu există bărbat sau femeie care să nu aibă acces la același gen de ajutor prin credință în Dumnezeu. Omul trebuie să devină părtaș de natură divină.”

Ea continuă să descopere secretul neprihănirii lui Hristos, insistând că doar pe aceeași cale va ajunge și omul la neprihănire:

„Hristos, prin exemplu propriu, a arătat că omul poate sta în integritate. Oamenii pot avea o putere spre a rezista răului – o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul nu o pot controla; o putere care îi va așeza în poziția de a birui așa cum a biruit Hristos: Divinitatea și omenescul trebuie să fie unite în ei.”

Asemenea afirmații puternice se repetă în sute de locuri în scrierile ei, în anii care au urmat. Solia 1888 făcea o conexiune vitală între neprihănirea lui Hristos și sanctuar, iar Ellen White a văzut-o în

toată splendoarea ei, mult mai profund chiar decât solii prin care ea a fost transmisă. Unirea dintre natura divină și natura umană, legătură strică în Eden, trebuia să devină „nunta” descrisă în Apocalipsa, iar Hristos era Garantul că așa ceva se va întâmpla, și Modelul pe care să-L urmeze poporul lui Dumnezeu.

Dar frații nu au dorit să țină pasul cu lumina, în ciuda părerilor de rău că s-au împotrivit soliei Domnului. Acum stăteau în fața unor acuzații cărora nu le puteau răspunde, cu întreaga responsabilitate a amânării încheierii lucrării apăsând pe umerii lor:

„Cum puteți ști că Dumnezeu nu oferă dovezi proaspete ale adevărului, așezându-le într-un cadru nou, ca să poată fi pregătită calea Domnului? Ce planuri ați făcut voi ca lumina nouă să pătrundă în mijlocul poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi aveți că Dumnezeu nu a trimis lumină copiilor Săi?” (*The 1888 EGW Materials, 533-535 – 29 ian 1890*).

La aceeași întâlnire de la Battle Creek, la câteva zile, vocea ei tuna din nou deasupra adunării cu autoritate crescândă, expunând cea mai mare calamitate care s-a abătut vreodată asupra bisericii, și care și-a întins umbra malefică până în zilele noastre:

„Știu că au fost făcute eforturi – o influență contrară – de a îndepărta lumina, lumina pe care Dumnezeu încerca să o aducă asupra noastră cu privire la neprihănirea lui Hristos; dar, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, acesta este adevărul, fraților. Este adevărul pe care fiecare dintre voi trebuie să-l primească, dacă nu dorește să fie lăsat în întuneric, uscat ca piscurile Ghilboa, fără rouă sau ploaie.”

„Credeți că eu, la fel ca cei zece leproși, voi păstra liniște și nu îmi voi ridica glasul să proclam neprihănirea lui Hristos, să Îl laud și să-L slăvesc? Încerc să vă prezint și vouă aceste lucruri, ca să puteți vedea și voi dovezile pe care le văd eu, dar se pare că vorbele mele dispar în aer. Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere. Sunt decisă să

stau tare la postul datoriei mele. Poate voi cădea, la fel cum a căzut soțul meu, dar trebuie să fac o lucrare pentru Dumnezeu. Trebuie să fac o lucrare pentru veșnicie” (*The 1888 EGW Materials, 536-544 – 3 feb 1890*).

Eforturile de a îndepărta lumina despre neprihănirea lui Hristos nu au încetat nici astăzi să fie făcute, iar ele continuă să mascheze așteptarea febrilă a lui Dumnezeu de a realiza nunta cu o generație a poporului Său. Este vizibilă „influența contrară” prin care sanctuarul este redus la o schiță profetică, în timp ce realizarea lui glorioasă – unirea dintre divin și uman în marea zi a ispășirii – este ignorată complet.

Cât timp va mai dura această stare?

Minneapolis 1888: 120 de ani pentru solia neprihăririi lui Hristos

Anul trecut, reprezentanții bisericii noastre din Germania și Austria au publicat o declarație de profund regret pentru poziția pe care Biserica Adventistă din țările lor a luat-o în timpul celui de-al doilea război mondial. Amenințată de regimul național-socialist cu desființarea, biserica acelor vremuri, prin conducătorii ei, a ales calea comodă a colaboraționismului. Principiile credinței advente au fost abandonate, ele nereușind să reziste în confruntarea cu lozincile stridente ale ideologiei fasciste (așa cum nu au rezistat nici în confruntarea cu lozincile răsuflăte ale ideologiei comuniste – dar despre acest subiect, cu o altă ocazie).

Acum, la 60 de ani de la acele tragice evenimente, vine o generație de conducători adventiști și cere iertare în numele înaintașilor lor. Măreț în implicațiile lui, gestul lor este o rușine veșnică pentru clasa teologică a bisericii, care strigă de ani de zile că nu există valoare sau sens în principiul pocăinței colective și al responsabilității moștenite. Este cu adevărat o piatră de hotar, așa cum a calificat-o un înalt funcționar de la Conferința Generală.

Ne apropiem însă de un prag și mai monumental în viața bisericii: În anul 2008, în octombrie, se vor împlini 120 de ani de la teribila sesiune a Conferinței Generale din 1888, la Minneapolis, adică de două ori 60 de ani de rezistență și negare a responsabilității pentru drumul trasat acolo în opoziție față de solia pe care Dumnezeu a numit-o „începutul mării strigări” și „cu adevărat solia îngerului al

treilea,” care trebuie proclamată cu voce tare și „însoțită de revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată.”

Uniunile din Germania și Austria au practicat pocăința colectivă (iar noi dorim aici să-i onorăm pe acești frați pentru gestul lor nobil) pentru un incident cu totul minor, dacă îl comparăm cu ce s-a întâmplat în 1888. În timp ce biserica din Europa a întors spatele lui Hristos pentru o aventură locală și trecătoare cu un potentat lumesc, la Minneapolis biserica în sesiune a Conferinței Generale a refuzat oferta Duhului Sfânt pentru realizarea zilei ispășirii și declanșarea evenimentelor finale, iar dacă Hristos ar fi fost prezent acolo – spune cel mai credibil martor ocular – ei L-ar fi răstignit din nou. Ascultați:

„Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (*Special Testimonies*, 6-20).

Poate exista ceva mai grav decât atât? Există ceva pe lume care ar putea împiedica mai eficient lucrarea lui Dumnezeu decât refuzul, manifestat în sesiune a Conferinței Generale, de a veni la nunta Mielului? De aproape 120 de ani Hristos este pus la colț și obligat să stea acolo împotriva voinței Lui, în timp ce Mireasa se infatuează să „încheie” ea lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ. Duhul Sfânt, insultat, nu mai îndrăznește să ne deranjeze, nu mai vrea să riște să producă „un tumult de patimi clericale” printre conducătorii bisericii, așa cum evalua un istoric atmosfera de la sesiunea din 1888. Nu dorește să ne mai pună iarăși în situația delicată de a manifesta „spiritul de gloată,” așa cum spunea sora White. Nu riscă să ne mai pună din nou în situația de a repeta „revolta lui Core, Datan și Abiram,” așa cum a spus îngerul raportor la Minneapolis. Evaluarea cerului rămâne neschimbată: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (*The EGW 1888 Materials*, 1229).

Se împlinesc 120 de ani. Sună familiar, nu?

Venind chiar de pe buzele Mântuitorului, profeția este extrem de tulburătoare: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va

întâmpla și la venirea Fiului omului” (Mat 24:37). Noi ne pregătim de venirea Fiului omului. Ce legătură avem noi cu vremea lui Noe?

Istoria vremii lui Noe descoperă similarități marcante, dar nu doar referitoare la lume, așa cum ne place nouă să credem. Istoria vremii lui Noe are de-a face în primul rând cu poporul lui Dumnezeu.

Avem aici, mai întâi, o perioadă de 120 de ani, pe care Petru o numește ca fiind a milei lui Dumnezeu „în așteptare,” în standby, adică incapabilă să acționeze, o vreme când „îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe” (1 Petru 3:20).

Avem apoi „un învățător al neprihănirii” (2 Petru 2:5), dispus să predice 120 de ani despre „lucruri care încă nu se vedeau” (Evr 11:7), iar aici Pavel îl secondează magistral pe Petru, subliniind că Noe a devenit un moștenitor al neprihănirii pe care a propovăduit-o 120 de ani deoarece „a făcut un chivot ca să-și scape casa.”

Avem un al treilea element, și mai tulburător, în declarația Domnului Hristos din Luca, unde spune că va avea loc o lepădare de credință fără precedent, chiar din partea poporului Său: „Vi se va zice: ‚Iată-L aici, iată-L acolo!’ Să nu vă duceți, nici să nu-i urmați. Căci, cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa. Dar mai întâi trebuie să sufere multe, și să fie lepădat de neamul acesta” (Luca 17:23-25).

Paralela cu evenimentele din istoria noastră recentă nu pot scăpa nimănui.

În curând se împlinesc 120 de ani de când a început să se predice în acest popor solia neprihănirii lui Hristos. O perioadă extrem de lungă pentru un Mire ținut în șah, în standby, în „așteptare” de iubita inimii Lui. Ca și pe logodnica din trecut (Eze 16), El a găsit biserica vremii sfârșitului „aruncată pe câmp, așa scârbă le era de tine” (vers 5). A spălat-o, a înfășat-o și a împodobit-o cu darurile prețioase ale adevărului prezent. Dar, spre surprinderea Sa, când s-a făcut mare ea a întors spatele Mirelui ceresc și celor doi pețitori din 1888. „Ce slăbiciune de inimă ai avut (vers 30), să Mă lași să aștept 120 de ani până am devenit în mijlocul tău o statuie, un viteaz care nu poate ajuta?”

Petru îl numește pe Noe „un învățător al neprihănirii.” Aceasta ne ajută să înțelegem că problemele omenirii au fost mereu aceleași. Ea are nevoie să vadă neprihănire pură înainte de a face o alegere finală. Noe a predicat 120 de ani neprihănirea lui Hristos. De la Minneapolis încoace, bărbați consacrați, serioși, dedicați lucrării și a căror loialitate față de biserică nu poate fi pusă la îndoială, au confruntat denomi-națiunea cu solia neprihănirii lui Hristos. Împotriva unui val uriaș de împotrivire și dispreț, ei au ținut sub ochii bisericii fapta reprobabilă a ruperii logodnei în 1888, condiție în care nu se mai poate vorbi despre o nuntă. Dar ei au trâmbițat în același timp vestea bună că există o cale de împăcare, și anume recunoașterea aceluși eșec prin pocăință denominațională. Și au predicat o unire dintre cele două naturi, umană și divină, un lucru care încă „nu se vedea.”

Fac o paranteză și revin la gestul fraților noștri care au practicat recent această mult-hulită pocăință colectivă, sau corporativă. Ei făcând parte din generația prezentă a bisericii, poate că nu știau mare lucru despre ororile în care părinții lor au târât biserica sub dictatura fascistă. Dar în ultimul timp au fost publicate, mai ales de către autori adventiști, o suită de lucrări pe tema poziției bisericii din acele timpuri. Nu avem niciun dubiu asupra faptului că ei au fost ajutați să înțeleagă situația tocmai de publicarea acestor lucrări. Așa au ajuns să realizeze faptul că, deși nu sunt personal vinovați de păcatele altora, ei moștenesc o anumită stare de lucruri în conflict flagrant cu declarațiile de credință ale bisericii.

Tot așa se întâmplă cu istoria soliei 1888. Frații Wieland și Short au publicat timp de peste o jumătate de secol lucrări despre eșecul nostru din 1888, eveniment susținut zdrobitor de declarațiile clare ale unui martor ocular, care în plus avea și discernământ spiritual spre a înțelege realitatea. Mai mult, avea și explicațiile îngerului însoțitor, care punea totul într-o lumină de necombătut:

„Când am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a venit lângă mine și a spus: „Nu este bine așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu

sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu. Ei au tratat cu batjocură cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă ei nu se vor pocăi de păcatul lor – această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu – vor păși în întuneric. Dacă nu se pocăiesc, spre a putea fi convertiți, și astfel să-i pot vindeca, voi lua sfeșnicul de la locul lui. Vederea lor spirituală s-a întunecat. Ei nu doresc ca Dumnezeu să-Și manifeste Spiritul și puterea; căci ei au un spirit de batjocură și dezgust față de cuvântul Meu. Ușurătatea, trivialitatea, ironiile și glumele sunt practica lor zilnică. Ei nu și-au pus inima să Mă caute. Ei merg în lumina propriilor scânteii, și, dacă nu se vor pocăi, vor zăcea în dureri. Așa vorbește Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt cu tine; nu te voi lăsa și nu te voi părăsi.’ Nu am îndrăznit să neglijez aceste cuvinte ale lui Dumnezeu” (*The EGW 1888 Materials, 1063*).

Nu ar fi potrivit, în fața acestor dovezi monumentale, ca biserica mondială să reexamineze consecințele acelei sesiuni fatale și să se întoarcă cu toată inima „spre Cel pe care L-au străpuns” (Zah 12:10) la Minneapolis, și a cărui îndurare a fost pusă atunci „în așteptare”? În momentul de față, învățătorii neprihănirii nu sunt apreciați în acest popor, și nu vor fi apreciați atât timp cât biserica, la nivel oficial, nu recunoaște dezastrul denominațional din 1888. Aceasta este o tragedie de proporții epice, deoarece acest popor așteaptă tocmai „un învățător al neprihănirii,” adică ploaia târzie așa cum este descrisă de Ioel. Iar ploaia târzie, „un învățător al neprihănirii,” este tocmai solia neprihănirii lui Hristos, marea strigare ce trebuie însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt.

Al treilea element paralel devine înfricoșător. Domnul spunea că, în vremea sfârșitului, El va avea multe de suferit în poporul Său (Luca 17). Suferința este multiplă: El a fost înlocuit cu Baal, iar poporul nu știe; El este socotit un făcător de rele, care apelează la principiile fărădelegii spre a-și rezolva problemele; a fost transformat într-o statuie, un viteaz care nu poate ajuta, și care este omagiat la aniversări dar absent din viața închinătorilor; harul – dragostea

Lui în acțiune de salvare a păcătoșilor – a fost pus în standby, timp în care duhurile răutății au îmbarcat întreaga omenire în expresul groazei. Și exemplele pot continua. Considerați că acestea nu sunt motive serioase spre a-I produce o stare de vomă acută? Fiind ținut la colț de logodnica Sa și constrâns să consume zilnic un asemenea meniu nesănătos, nu este de mirare că Martorul credincios are o așa suferință de stomac.

Dar avertizarea din Luca nu se oprește la „suferință.” Domnul spune: „...și să fie lepădat de neamul acesta.” În timpul lui Noe, căci acesta era subiectul aici, propovăduitorul neprihănirii nu a reușit să convingă poporul, iar Domnul neprihănirii a fost lepădat în favoarea lui Baal. Răbdarea lui Dumnezeu, ținută în standby timp de 120 de ani, a fost izgonită de pe pământ. Consecințele au fost devastatoare.

Pășim pe același drum? Este istoria inevitabilă? Da, atunci când este necunoscută.

Este posibil ca poporul nostru să nu mai poată fi urnit de pe drumul acesta uluitor al negării propriei istorii. Dar ce ne-ar costa să facem un act de recuperare a memoriei și de asumare a responsabilității, acum, când constatăm că ploaia târzie și marea strigare au refuzat să apară de aproape 120 de ani? Cât de dureros ar putea fi să apară în revistele bisericii o declarație prin care actuala conducere a bisericii regretă profund eșecul părinților noștri din 1888?

Dacă în vremea sfârșitului va fi ca în vremea lui Noe, așa cum ni s-a spus - și nu avem dubii că ar putea fi altfel - iar anul 2008 este la un pas, nu ar fi potrivit să ne gândim serios la neprihănirea lui Hristos ca singura corabie salvatoare, adevăratul chivot al bisericii căreia i s-a încredințat solia despre sanctuar?

Legătura dintre „chivotul” lui Noe și sanctuarul adventist este grăitoare. Ce ne va salva în acest uragan care se apropie va fi sanctuarul, restaurarea locului locuinței lui Dumnezeu în sufletul omenesc. Doar acea prezență va fi suficient de tare spre a ne trece dincolo de amăgirile fenomenale ale vremii sfârșitului, căci diavolul are și el o ploaie târzie contrafăcută. Nu putem pași în viitoarea perioadă de vrăjitorii supreme, persistând în această stare de negare a trecutului nostru reprobabil. Acum, cât încă îndelunga răbdare a lui

Dumnezeu este „în așteptare,” să ne rugăm ca duhul de îndurare pe care l-a revărsat Dumnezeu asupra noastră în solia 1888 să poată fi eliberat din starea lui de așteptare, prin actul reparatoriu al îndelung așteptatei pocăințe denominaționale.

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe...”

Ce bucurie I-am face Domnului să anulăm împlinirea acelei profeții sumbre!

Anexă

Scrisoare către conducătorii de la Battle Creek

Ellen G. White, aprilie 1889

The 1888 Ellen G. White Materials - vol 1, pag. 277

Trebuie să vă vorbesc în legătură cu întâlnirile de la Minneapolis. Într-un anumit moment mă hotărâsem să părăsesc sesiunea din cauză că am văzut și am simțit spiritul puternic de opoziție care predomina acolo. Nu am putut accepta nici o clipă spiritul care controla cu putere pe frații Morrison și Nicola. Nu am nici o îndoială în legătură cu spiritul care vă anima. Nu a fost nicidecum Spiritul lui Dumnezeu, și vă scriu acum spre a vă ajuta să ieșiți din această amăgire.

Când am hotărât că nu mai pot rămânea la Minneapolis, noaptea următoare, într-o viziune sau un vis de noapte – nu pot spune exact ce a fost – o persoană cu o prezență impunătoare și autoritară mi-a adus o solie și mi-a descoperit că era voia lui Dumnezeu să stau la postul datoriei mele, că Însuși Dumnezeu va fi ajutorul meu și mă va susține să rostesc cuvintele pe care mi le va da. El a spus: „Dumnezeu te-a ridicat pentru această lucrare. Brațele Sale veșnice te susțin. La această sesiune se vor lua decizii de viață și de moarte; nu că cineva trebuie să piară, dar mândria spirituală și încrederea de sine vor închide ușa ca Isus și puterea Duhului Sfânt să nu poată intra. Ei vor avea o altă șansă de a scăpa de amăgire, să se pocăiască, să-și mărturisească păcatele, să vină la Hristos spre a fi convertiți ca El să-i poată vindeca.”

El a zis: „Vino cu mine.” Am urmat pe conducătorul meu și el m-a condus în diferitele case unde erau cazați frații noștri și a zis: „Ascultă cuvintele care se rostesc aici, căci ele se înregistrează în cartea de aducere aminte, iar aceste cuvinte vor avea puterea de a condamna pe toți cei care au o parte în această lucrare, care nu este inspirată de înțelepciunea de sus, ci după spiritul care nu coboară de sus, ci din abis.”

Am ascultat cuvinte care ar trebui să-i umple de rușine pe cei care le rosteau. Remarci sarcastice erau făcute de unii și alții, pline de batjocură față de frații A.T. Jones, E.J. Waggoner, W.C. White și față de mine. Se făceau comentarii ușuratece față de poziția și lucrarea mea de către cei care ar fi trebuit să fie angajați să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu și să-și pună inimile în ordine. Exista o fascinație în a urzi rele imaginare și expresii imaginare ale fraților lor și a lucrării lor, care nu erau adevărate, o fascinație de a pune la îndoială, de a vorbi și a scrie lucruri urâte, ca rezultat al scepticismului și necredinței.

Conducătorul meu a spus: „Aceste lucruri vor fi înregistrate în cărți ca împotriva lui Isus Hristos. Acest spirit nu se poate armoniza cu Spiritul lui Hristos, al adevărului. Ei sunt intoxicați cu spiritul opoziției și nu știu, la fel ca bețivul, ce spirit le controlează cuvintele și acțiunile. Acest păcat este o jignire la adresa lui Dumnezeu. Acest spirit nu seamănă mai mult cu spiritul adevărului și neprihănirii decât spiritul care îi anima pe iudei să formeze un complot în a critica, a pune la îndoială și a spiona pe Hristos, Mântuitorul lumii.”

Conducătorul meu mi-a spus că un martor a asistat la această vorbărie goală, fără Hristos, ceea ce evidențiază spiritul care inspira cuvintele. Când s-au retras în camerele lor, îngerii răi au intrat cu ei, deoarece au închis ușa Spiritului lui Hristos și nu au vrut să asculte vocea Sa. Nu a existat nici o umilire a sufletului în fața lui Dumnezeu. Vocea rugăciunii s-a auzit prea rar, dar critica, afirmații exagerate, supoziții, invidie, bănuială rea și acuzații false erau la ordinea zilei. Dacă ar fi avut ochii deschiși, ar fi văzut ceva care i-ar fi alarmat – triumful îngerilor răi. Și ar mai fi văzut un Străjer care a auzit fiecare cuvânt și a înregistrat aceste cuvinte în cărțile cerești.

Am fost informată că în această situație nu este de nici un folos să se ia vreo decizie cu privire la puncte doctrinale, în stabilirea adevărului, sau să ne așteptăm la un spirit de investigare corectă, deoarece se formase o confederație care împiedica orice schimbare de idei, puncte sau poziții pe care le aveau, la fel cum au făcut iudeii. Multe alte lucruri mi-au fost spuse de Conducătorul meu, despre care nu am libertatea să scriu. Stăteam în pat doborâtă de un spirit de durere și disperare și, de asemenea, un spirit de puternică determinare să stau la postul datoriei mele până la încheierea sesiunii, iar apoi să aștept conducerea Spiritului lui Dumnezeu pe drumul pe care trebuie să-l urmez.

Domnul are căi prin care Își călăuzește poporul. El are toată înțelepciunea și cunoștința. El a spus: „ (Iacob 1,5). O, dacă toți cei care au pretins a fi slujitorii aleși ai lui Dumnezeu ar fi simțit că au nevoie de înțelepciune, în loc să creadă că nu mai au nevoie de nimic. Erau acolo discuții aprinse și un spirit de excitare, iar cei pe care Dumnezeu i-a ridicat să facă o lucrare specială erau ridiculizați. Ei ar fi trebuit, ca frații, să-și ia Bibliile și să cerceteze Scripturile pe genunchi, în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, prinzându-se de făgăduințele lui Dumnezeu pentru călăuzire divină. În aceste vremuri periculoase, când ne apropiem de o criză importantă, este normal să așteptăm descoperirea unei lumini mai mari pentru popor; și cum puteau acești oameni, care au permis minților lor să fie umplute cu prejudecăți și gelozie, să înțeleagă că Dumnezeu a făcut pe acești oameni mesageri care să dea lumină și adevăr poporului? Ce drept au avut ei să se așeze cu înverșunare împotriva acestor predicatori ai lui Hristos, chiar dacă au crezut că ideile lor sunt în conflict cu ceea ce s-a crezut mai înainte despre anumite subiecte? De ce să nu petreacă orele împreună în rugăciune, post și profundă cercetare de inimă? Cercetătorul autentic și serios va renunța la căile lui în favoarea căilor Domnului, ca să poată fi călăuzit pe căi alese de Dumnezeu, unde îl așteaptă mari binecuvântări, deși ar putea părea miopiei omenești că acolo se află doar pustiu și dezastru (Isaia 55, 8.9).

Mi s-a arătat trista stare spirituală a comunităților din Iowa, și am înțeles că influența fratelui Morrison și a altora care s-au unit cu

el nu avea puterea să lumineze poporul, dacă Duhul lui Dumnezeu nu reușea să facă mari schimbări în credința și maniera lor de lucru. Hristos a unit natura divină cu cea omenească spre a ne arăta că Dumnezeu ne dorește în cea mai strânsă uniune cu Sine. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Scrisoare către Uriah Smith

Ellen G. White, Battle Creek, Michigan, 8 martie 1890
The 1888 Ellen G. White Materials - vol 2, pag. 599

Stimate frate,

Deși se pare că scrisoarea pe care ți-am trimis-o nu a avut asupra ta efectul pe care aș fi dorit să îl aibă, nu te las, nu te voi lăsa să te îndepărtezi.

Ieri noapte, Domnul mi-a descoperit multe lucruri. Mi-a fost arătat în mod clar ce influență ai avut tu în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în Minneapolis. Domnul mi-a descoperit aceasta zi de zi, de la acea întâlnire, și de atunci am știut că tu ai fost amăgit și i-ai amăgit și pe alții și că în ziua judecății te vei confrunta nu numai cu urmările faptelor tale, dar și cu rezultatul influenței pe care ai avut-o asupra minților altora. Ai refuzat mărturiile pe care Domnul mi le-a dat pentru tine și te-ai luptat să le faci fără efect la fel de mult ca și Core, Datan și Abiram. Aceasta ai făcut, și așa a fost consemnat împotriva ta în cărțile din cer.

Tu ai întărit mâinile și mințile unor oameni ca Larson, Porter, Dan Jones, Eldrige, Morrison și Nicola, și a multor altora. Toți te citează, iar vrăjmașul neprihănirii privește mulțumit.

Am fost avertizată cu privire la aceste lucruri în 1882. Mi s-a arătat ce se va întâmpla dacă nu vei ieși din situația dificilă în care te găsești. I-ai mărturisit vreodată prof. Bell cu privire la poziția și lucrarea pe care le-ai făcut în acea perioadă? Ai lăsat ca acest păcat să meargă înainte la judecată pentru ca să poată fi șters când vor veni vremurile de înviere și când Tatăl îl va trimite pe Isus? (Fapte 3:19-20).

Ieri noapte mi s-au descoperit câteva lucruri. Poziția ta ar fi putut fi cu mult mai bună astăzi dacă ai fi crezut cuvintele pe care Dumnezeu mi le-a dat pentru tine la Minneapolis și ai fi putut face mult pentru a opri valul de necredință care s-a revărsat atât de repede la acea întâlnire! Ți-am prezentat lucrurile pe care Domnul mi le-a descoperit în timp ce eram în Elveția, cât și în 1882.

Ai întărit mâinile făcătorilor de rele. Gândește-te cât de mulți s-au unit cu Core, Datan și Abiram. Două sute cincizeci de frunzași, oameni cu renume din semințiile lui Israel. Ei au avut o poziție la fel de hotărâtă ca și a ta. Ei au lucrat la fel cum ai lucrat și tu. Oamenii au crezut în Core, Datan și Abiram pentru că aceștia le-au prezentat lucrurile într-o lumină falsă. Ei credeau în mod sincer că acești oameni aveau dreptate. Ei au auzit atâtea relatări false și că Moise și Aaron erau atât de greșiți, dar în final s-a dovedit cine avea dreptate și cine nu. Core, Datan și Abiram au făcut aceeași lucrare pe care ai făcut-o și tu.

Mi s-a dat o mărturie clară pe care s-o transmit fraților Rogers, Larson, Dan Jones, dar aceasta nu a făcut decât să întărească ideile preconcepute care ți-au încurcat și tulburat mintea fiindcă ei toți sunt combatanți abili, în special Larson și Porter. Larson este un luptător experimentat. Pregătirea lui, modelată după caracterul lui, trebuie îndepărtată și locul acesteia să-l ocupe chipul lui Hristos, altfel sufletul lui va fi pierdut.

Poziția ta a întărit elementele care existau la această întâlnire și m-au obligat să transmit o mărturie, la care aș fi renunțat cu bucurie, dar nu am dreptul să tac. Unii ca Larson, Porter, Dan Jones și alții care nu mă cunosc și nu sunt deprinși cu lucrarea mea, vor fi mai puțin vinovați decât tine, care ai cunoscut-o încă din tinerețe și ca

urmare vei purta povara responsabilității. Nu ai ținut cont de lumina pe care Dumnezeu mi-a oferit-o. Aceasta este atitudinea ta, și direcția pe care ai urmat-o face fără efect acea mărturie și influență care ar fi trebuit să fie susținută și întărită de tine, de glasul tău, de pana și de legăturile tale cu ei. Dar tu nu ai făcut așa și va trebui să suporti consecințele.

Am mărturiile pe care le-am transmis la diferite persoane și pe care le transmit încă, cu toate că tendința ta este să spui că mărturiile nu sunt demne de încredere și influențezi persoane ca Larson care, ca și Morrison, a studiat cărți lumești ca să învețe cum să ducă o luptă de argumente. Mi-a fost arătat că influența ta va avea efect, necredința lor va fi întărită și, atunci când Dumnezeu îi va muștra, ei vor face ca și tine, aruncându-mi în față ceva ce a spus sau a făcut cineva, sau scoțând în evidență lucruri neadevărate care, cred ei fără să aibă nici o bază, că se găsesc în activitatea mea și de care se folosesc pentru a-și motiva respingerea mărturiilor, pentru a se îndepărta de sub influența lui Dumnezeu. Și, pentru a se justifica în acțiunile lor, te folosesc pe tine; vei vedea apoi cum cei a căror vedere spirituală a fost pervertită de influența ta, acceptă erorile lui Satana în schimbul adevărului pur și sunt ademeniți și prinși. Din mâinile cui va fi cerut sângele lor? Tu le-ai influențat mințile împotriva mărturiilor venite din partea Duhului lui Dumnezeu. Le-ai îndrumat pașii pe o cale pe care nu Dumnezeu te condusese. Cel orb spiritual i-a condus pe aceia pe care i-ar fi putut conduce pe o cale a credinței, a încrederii și a păcii.

Îți spun în numele Domnului Dumnezeului lui Israel că atât tu cât și ei veți cădea în groapă (Matei 15,14). Tu nu cunoști efectul lucrării mâinilor tale, dar el îți va fi descoperit clar într-o zi. Tu ai dovada lucrării pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o mie, dovadă pe care acești oameni nu o au. Nu pot să fiu de acord cu tine sau cu spiritul pe care l-a manifestat fratele Butler. Îți spun că acesta nu este spiritul lui Dumnezeu, ci al altcuiva. Și, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin tine, te implor iarăși să cazi pe Stâncă și să fii zdrobit (Matei 21,44; Luca 20,18). Te afli în cel mai mare pericol; și alții, care cred că trebuie să vadă așa cum vezi tu, să creadă așa cum crezi

tu, își pun în primejdie sufletele. Ei au lumină, dar nu o văd. Ei au dovezi, dar nu le recunosc.

Nu pot suporta gândul că tu vei sfârși precum Core, Datan și Abiram. Toți cei care ți se alătură și care nu umblă în lumina lui Dumnezeu, ci în lumina focului lor (Isaia 50,11), vor rămânea în întuneric.

Simt cea mai profundă compasiune pentru tine. Aș accepta tortura și mi-aș da și viața dacă ar folosi la salvarea sufletului tău. Tu cunoști experiența altora care au umblat pe aceeași cale pe care ai plecat tu acum. Ai urmărit istoria celor care au disprețuit sfaturile și au făcut fără nici un efect mărturiile. De ce nu schimbi această situație înainte să fie prea târziu, cu adevărat prea târziu? Tu nu poți transforma binele în rău sau adevărul în eroare, la fel cum nu poți transforma nici eroarea în adevăr sau răul în bine.

Procedezi la fel cum au procedat și alții înaintea ta, ferecând poarta sufletului tău atât de bine încât, dacă ar trebui ca Dumnezeu să trimită lumină din cer, nici o rază nu ar putea pătrunde în sufletul tău, pentru că ai închis așa de strașnic ușa inimii tale.

Pericolele ultimelor zile sunt asupra noastră, într-o perioadă în care trebuie să căutăm lumina, puterea, harul și slava, într-o perioadă în care avem nevoie să fim într-o legătură cât mai strânsă cu cerul pentru ca raze de lumină să fie trimise de la tronul lui Dumnezeu, când îngerii cerești îi conduc pe cei ce vor fi moștenitori ai mântuirii.

Avem nevoie mai mult ca oricând să sesizăm calea pe care mergem. Ei merg pe alături din cauza necredinței, lipsindu-le discernământul spiritual pentru a recunoaște pe solii lui Dumnezeu, iar noi, în mijlocul pericolelor care se înmulțesc în drumul nostru, când avem nevoie să depindem din ce în ce mai puțin de înțelepciunea și sofistăria omenească și să rămânem cât mai aproape de singura putere care poate fi pentru noi un refugiu, închidem ușa ca puterea lui Hristos să nu poată ajunge la noi, așa cum au procedat și evreii.

Vrei să fii unul dintre cei ce vor întări opoziția? Într-un timp ca acesta, vrei să fii găsit alături de Core, Datan și Abiram? Hristos întreabă: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8)

După ce, prin maniera acțiunilor tale, ai reușit să tulburi mințile și credința altora în Mărturie, ce ai câștigat? Dacă îți vei redobândi credința, cum vei putea îndepărta impresiile de necredință pe care le-ai semănat în mințile altora?

Nu te mai strădui atât de mult să faci lucrarea pe care chiar Satana o face. Această lucrare a fost făcută la Minneapolis. Satana a triumfat. Aceași lucrare este făcută acum și aici.

Ieri noapte mi s-a arătat că dovezile în legătură cu legămintele erau clare și convingătoare. Tu, fratele Dan Jones, fratele Porter și alții vă irosiți în zadar capacitatea de investigare pentru a produce o poziție contrară poziției pe care a prezentat-o fratele Waggoner în ceea ce privește legămintele. Când ai primit adevărata lumină care a strălucit, nu ar fi trebuit să imiți comportamentul evreilor atunci când interpretau greșit și răstălmăceau Scriptura. Ce îi făcea pe ei atât de zeloși? De ce se agățau ei de cuvintele lui Isus? De ce Îl urmăreau iscoditorii (Luca 20:20)? Pentru a vâna cuvintele pe care le-ar fi putut interpreta greșit și răstălmăci într-un fel în care să însemne ceea ce mințile lor nesfinte ar fi vrut să însemne. În acest fel, ei au înșelat poporul. Ei creau poziții false. Apoi foloseau aceste poziții spre a întuneca și amăgi mințile oamenilor.

Chestiunea cu privire la legămintele este limpede și ar trebui să fie primită de orice minte sinceră, lipsită de prejudecăți; Domnul mi-a dat discernământ în această privință. Tu ai întors spatele luminii clare pentru că te temeai că poziția referitoare la legea din Galateni va fi acceptată. În legătură cu legea din Galateni, eu nu am și nici nu am avut vreo povară din cauza ei; știi că fratele Smith, Porter, (Dan) Jones sau oricine altcineva, nu va fi niciodată pregătit să primească lumina, și nici să apere sau să respingă poziția lor, până când nu va fi transformat cu adevărat înaintea lui Dumnezeu.

După felul în care ați tratat, cu toții, lumina pe care Dumnezeu v-a dat-o, nu mai am încredere să contez pe cunoștințele voastre sau pe interpretarea Scripturii pe care o dați voi, și nu voi mai crede că sunteți sub controlul Duhului lui Dumnezeu, decât dacă veți cădea pe Stâncă ca să fiți zdrobiți. Dacă întoarceți spatele unei singure raze de lumină, temându-vă că va fi nevoie să acceptați anumite poziții pe

care nu doriți să le acceptați, lumina aceea va deveni întuneric pentru voi; atât timp cât veți fi în eroare, voi veți considera în mod sincer că aveți adevărul.

Scrisoare către J.H.Morrison

Ellen G. White, Chicago, Illinois, 4 iulie 1889

The 1888 Ellen G. White Materials - vol 1, pag. 274

Stimate frate,

Deoarece se apropie timpul să hotărâsc la care întâlniri de tabără să particip și la care să nu particip, invitația pe care mi-ați făcut-o la Des Moines mă obligă să vă scriu câteva cuvinte.

M-a durut inima să citesc scrisori de la dumneavoastră care dovedesc că sunteți plin de îndoieli și necredință față de solia despre care eu știu că este adevăr prezent pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi. Am crezut că lumina și binecuvântarea lui Dumnezeu care au venit la acea întâlnire, unde am fost împreună, vă va ajuta să îndepărtați îndoielile și necredința care vă caracterizează, și că veți renunța la prejudecăți, că veți veni la lumină și veți umbla în lumină, și că veți fi în armonie cu lucrarea pentru acest timp. Dar nu am nici o dovadă că trebuie să particip la întâlnirea de tabără din conferința dumneavoastră, deoarece nu cred că vom lucra în armonie.

Eu aș lucra acolo conform soliei pe care Dumnezeu mi-a dat-o pentru poporul Său, iar dumneavoastră mă veți trata așa cum m-ați tratat pe mine și lucrarea mea la Minneapolis. Știu că Domnul nu dorește să mă alătur adunărilor voastre de tabără, unde să prezint solia necesară acum poporului nostru, iar dumneavoastră și fratele Nicola și alții să lucrați să faceți solia mea fără efect. Îmi este destul de greu să fac față scepticismului, necredinței, prejudecăților și bănuielii rele

din partea celor ce nu sunt din poporul nostru; dar acum, să văd cum conducătorii conferințelor noastre stau gata să apese pe frână ori de câte ori se oferă ocazia să lucrăm pentru cei care au neclarități și dubii, și care urmează același drum ca la Minneapolis, ar fi pentru puterea mea o povară prea grea. Nu pot avea nici o încredere că lucrarea mea ar avea vreo urmare.

Dacă ați fi umblat în lumină așa cum a dorit Dumnezeu, ați fi văzut și înțeles ce spirit aveți la acea sesiune; dar, deoarece nu aveți nimic de spus față de calea pe care ați urmat-o atunci, nu îndrăznesc să mă unesc cu dumneavoastră până când nu voi avea o dovadă certă că s-a produs o schimbare cu dumneavoastră după întâlnirea de la Minneapolis.

M-aș bucura să-mi pot prezenta mărturia în fața poporului din Iowa, dar atât timp cât dumneavoastră vă așezați împotriva, să stricați ceea ce mă trimite pe mine Domnul să fac, lucrurile vor rămâne într-o stare și mai deplorabilă. Eu am de comunicat o solie specială. Trâmbița nu trebuie să dea un sunet neclar. Eu voi striga și nu mă voi opri, căutând să trezesc poporul la lucrarea pe care o am de făcut. Nu am o poziție deosebită în legătură cu contestata chestiune a legii din Galateni. Nu mă simt tulburată din cauza acestui subiect, deoarece știu că lumina nu va veni decât atunci când noi, ca popor, vom fi într-o stare spirituală diferită. Singura mare povară care mă apasă acum este ca pastorii noștri, și în special președinții conferințelor noastre, să se convertească și să aibă blândețea și umilința lui Hristos, ca să poată predica pe Hristos și El răstignit, și neprihănirea lui Hristos.

S-au prezentat atâtea predici fără Hristos și atâtea teorie, încât sârmana turmă se topește de foame. Aceasta este povara mea și nu am nici o îndoială că atunci când vom face voia lui Dumnezeu, vom înțelege învățătura. Dar mai trebuie multă rugăciune și mult mai multă blândețe și umilință înainte să vedem mântuirea lui Dumnezeu în mijlocul nostru ca popor. Atunci vom avea de comunicat o mărturie vie, care va atinge inimile. Vom cunoaște zdrobirea de inimă. Toate aceste prejudecăți crude și necredința care Îl ofensează atât de mult pe Dumnezeu, vor fi spulberate, iar acest spirit împietrit va fi îndepărtat de la noi.

Dar mă opresc aici cu scrisoarea mea. Am o dragoste sensibilă pentru voi toți, dar dacă nu va avea loc o schimbare în spiritul și credința voastră față de ce a fost atunci la Minneapolis, știu că Domnul nu va așeza asupra mea povara de a mă uni cu voi, decât dacă El îmi va da o dovadă tot la fel de clară ca aceea pe care mi-a dat-o când eram la Minneapolis.

Am de făcut o lucrare deosebită, și oriunde merg voi lucra în același spirit, ducând aceeași solie ca la Minneapolis, ca la Des Moines. Rugăciunea mea este ca Domnul să vă ajute să vedeți că El are astăzi pentru noi multă lumină.

Scrisoare către Uriah Smith

Ellen G. White, Sunnyside, Coorabong, NSW, 6 iunie 1896
The 1888 Ellen G. White Materials - vol 4, pag. 1574

Stimate frate,

Pe paginile următoare sunt prezentate câteva chestiuni descoperite sorei White noaptea trecută, pe care a dorit să vi le aducă la cunoștință. Ea este bolnavă de câteva zile ca urmare a răcelii și a activității intense, încât astăzi nu poate să citească sau să scrie. Punctele de vedere au fost scrise așa cum le-a prezentat ea. Noi am trimis câteva copii ale articolelor și scrisorilor prin poștă, pe care sora White a dorit să le citiți; dar pentru că nu am fost sigure că vă aflați în Battle Creek, le-am expediat fratelui Tenney, cu rugămintea ca să le citească și să vi le dea dumneavoastră.

A dvs. M. Davies (secretara sorei White)

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin

apostolul Pavel, în special despre legea morală. Legea ne descoperă păcatul, ne determină să simțim nevoia după Hristos și să alergăm la El pentru iertare și pace, prin exercitarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței față de Domnul nostru Isus Hristos.

Refuzul de a renunța la păreri preconceptuate și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.

Legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea Legii.

Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.

Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra

dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nici o nenorocire” - nimic nu-i face să se poticnească.

În nelegiuire nu există pace; nelegiuirile sunt în război cu Dumnezeu. Dar cel ce primește neprihănirea Legii în Hristos este în armonie cu Cerul. „Îndurarea și adevărul s-au întâlnit; neprihănirea și pacea se sărută.”

Către frații adunați la Conferința Generală

Ellen G. White, Minneapolis, Minnesota, noiembrie 1888
Ms 15, 1888

Stimați frați adunați la Conferința Generală,

Vă implor să manifestați spiritul creștin. Nu permiteți simțămintelor puternice de prejudecată să apară, căci noi ar trebui să fim pregătiți să cercetăm Scriptura fără prejudecăți, cu respect și deschidere. Avem nevoie să ne rugăm cu privire la diferențele de opinie asupra Scripturii. Nu ar trebui să permitem sentimentelor personale să ne influențeze cuvintele sau judecata. Dacă refuzați lumina pe care Dumnezeu v-o trimite, întristați Duhul lui Dumnezeu.

Dr. Waggoner ne-a vorbit într-o manieră directă. În ceea ce a spus el există lumină prețioasă. Unele lucruri prezentate în legătură cu legea din Galateni, dacă înțeleg pe deplin poziția lui, nu se armonizează cu înțelegerea pe care am avut-o noi asupra acestui subiect; însă adevărul nu va pierde nimic prin cercetare. De aceea, în Numele lui Hristos, vă rog să vă aplecați asupra Cuvântului viu și, cu rugăciune și umilință, să Îl căutați pe Dumnezeu. Fiecare ar trebui

să știe că are privilegiul de a cerceta Scripturile pentru el însuși, și ar trebui să facă acest lucru cu rugăciune sinceră pentru ca Dumnezeu să-i dea o înțelegere corectă a Cuvântului Său, ca să poată avea certitudinea, pe baza unor dovezi clare, că știe care este adevărul.

Am căutat să am acea umilință și acea dispoziție de a fi învățată ca un copil. Domnul a fost binevoitor să-mi dea multă lumină, totuși știu că El conduce și alte minți și le descoperă tainele Cuvântului Său, și doresc să primesc fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu mi-o va trimite, chiar dacă ar veni prin cel mai umil dintre servitorii Săi.

De un lucru sunt sigură, că voi, ca și creștini, nu aveți dreptul să nutriți dușmănie, răutate și prejudecată față de dr. Waggoner, care a prezentat punctele sale de vedere într-o manieră clară, directă, așa cum ar trebui să o facă un creștin. Dacă el este greșit, voi ar trebui să căutați să-i arătați din Cuvântul lui Dumnezeu într-o manieră calmă, înțeleaptă, creștinească, unde sunt învățăturile lui în dezacord cu acesta. Dacă nu puteți face așa, nu aveți nici un drept să căutați greșeli, să criticați, să lucrați pe ascuns, să amăgiți pe alții cu împotririle voastre. Acesta este modul lui Satana de a lucra.

Eu nu consider că unele interpretări ale Scripturii date de doctorul Waggoner sunt corecte. Dar cred că el este în întregime sincer în ceea ce afirmă, îi respect simțămintele și îl tratez ca pe un creștin onorabil. Nu am nici un motiv să gândesc că el nu este la fel de prețuit de Dumnezeu ca oricare dintre frații mei, și îl voi considera un frate creștin atât timp cât nu există nici o dovadă că este nedemn de acest lucru. Faptul că el în mod sincer înțelege unele pasaje din Scriptură diferit față de dumneavoastră sau față de mine nu este un motiv pentru care ar trebui să îl tratăm ca pe un răufăcător sau ca pe un om periculos și să îl facem obiectul criticii nedrepte. Nu ar trebui să ridicăm glasul împotriva lui sau a învățăturilor lui decât dacă putem prezenta argumente serioase în sensul acesta și îi putem arăta că este greșit. Nimeni nu ar trebui să se simtă liber să manifeste un spirit combativ.

Sunt unii care doresc să se stabilească de îndată care este varianta corectă a problemei care se dezbate. Se recomandă ca

această chestiune să fie rezolvată imediat, așa cum i-ar plăcea fratelui B. Dar sunt frații pregătiți pentru o astfel de decizie? Nu pot aproba un astfel de demers, pentru că frații noștri sunt stăpâniți de un spirit care le agită simțurile și le stârnește pornirile, până când acestea le controlează judecata. La câtă tulburare există acum, ei nu sunt pregătiți să ia decizii corecte.

Știu că ar fi periculos să denunțăm poziția doctorului Waggoner ca fiind în întregime eronată. Aceasta ar plăcea vrăjmașului. Văd frumusețea adevărului în prezentarea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea așa cum ne-a expus-o doctorul. Mulți dintre voi spuneți: „Este lumină și adevăr.” Totuși, până acum voi nu ați prezentat acest lucru în această lumină. Nu este posibil ca printr-o cercetare sinceră a Scripturii, însoțită de rugăciune, el să fi văzut o lumină mai mare asupra anumitor aspecte? Ceea ce a fost prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea pe tot parcursul experienței mele. Dacă frații noștri din conducere ar accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – și eu știu că ei au nevoie să primească aceasta, prejudecățile lor și-ar pierde efectul și poporul ar primi hrană la timp potrivit. Să ne luăm Bibliile și, cu rugăciune plină de umilință și un spirit dispus să învețe, să venim la Marele Învățător al lumii; să ne rugăm ca David: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Ps. 119:18).

Nu văd nici o scuză pentru tulburarea care a fost creată la această întâlnire. Este prima dată când am avut ocazia să ascult ceva în legătură cu acest subiect. Nu am discutat nimic cu privire la aceasta cu fiul meu, W.C. White, cu doctorul Waggoner sau cu fratele A.T. Jones. La întâlnirea aceasta am auzit pentru prima dată argumentele doctorului Waggoner în favoarea poziției sale. Mesajele sosite de la președintele aflat la Battle Creek sunt menite să vă determine să luați decizii pripite și poziții categorice; dar vă avertizez împotriva acestui lucru. Acum nu sunteți liniștiți; sunt mulți care nu știu ce cred. Este periculos să luați decizii în legătură cu vreun punct controversat fără a lua în considerare imparțial toate laturile problemei. Simțăminte tulburate vor da naștere la acțiuni nesăbuite. Este cert că mulți au

venit la această întâlnire cu impresii false și păreri preconcepute. Ei au concepții care nu se întemeiază pe adevăr. Chiar dacă poziția pe care am avut-o cu privire la cele două legi este adevărată, Duhul adevărului nu va sprijini astfel de măsuri pentru a o apăra așa cum o faceți voi. Spiritul care însoțește adevărul ar trebui să fie în așa fel încât să Îl reprezinte pe Autorul adevărului.

Apostolul Iacov spune: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.” (Iacov 3:13-18).

Adevărul trebuie prezentat așa cum este în Isus; dacă sunt unii printre noi care devin agitați pentru că la această întâlnire sunt prezentate idei contrare față de ceea ce au crezut, atunci opriți criticile nesfinte și cercetați cu imparțialitate subiectul și aceasta va sfîși sufletul.

În urmă cu doi ani, când eram în Elveția, o voce mi s-a adresat în timpul nopții spunându-mi: „Urmează-mă.” Se părea că m-am ridicat și l-am urmat pe însoțitorul meu. Se părea că mă aflui în adunarea din Battle Creek, și însoțitorul mi-a dat instrucțiuni cu privire la multe lucruri din cadrul conferinței. Voi sublinia câteva lucruri care au fost spuse: ”Duhul lui Dumnezeu nu a avut o influență dominantă la această întâlnire. Spiritul care stăpânea pe farisei vine să ia în stăpânire și acest popor, care a fost în mare măsură binecuvântat de Dumnezeu.”

S-au spus multe lucruri pe care nu vi le voi prezenta acum. Mi s-a spus că era nevoie de o mare redeșteptare spirituală printre cei cu funcții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu. Nu exista perfecțiune în nici unul dintre puncte, fie de o parte, fie de cealaltă a chestiunii în discuție. Trebuie să cercetăm Scripturile pentru a găsi

dovezi în sprijinul adevărului. „Sunt doar câțiva, chiar printre cei care pretind a crede aceasta, care înțeleg solia îngerului al treilea, și totuși aceasta este solia pentru acest timp. Este adevăr prezent. Dar cât de puțini primesc această solie în plinătatea ei și o prezintă poporului în puterea ei! Pentru mulți, ea are doar puțină putere.”

Însoțitorul meu a spus: „Mai este încă multă lumină care trebuie să strălucească din legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei. Marea chestiune decisivă urmează să fie adusă înaintea tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor. Lucrarea de încheiere a soliei celui de-al treilea înger va fi însoțită de o putere care va transmite razele Soarelui Neprihănirii asupra tuturor aspectelor vieții, și se vor lua decizii de partea lui Dumnezeu ca Guvernator suprem; legea Sa va fi considerată regula Sa de guvernare.”

Mulți dintre cei ce pretind a crede adevărul, pentru a scăpa de persecuție, își vor schimba opiniile în vreme de primejdie și vor lua apărarea celor care calcă legea lui Dumnezeu. Cei care vor rămâne credincioși și dreți până la sfârșit își vor umili profund inimile înaintea lui Dumnezeu. Dar Satana va lucra în așa fel asupra elementelor neconsacrate ale minții omenești încât mulți nu vor primi lumina pe calea pe care Dumnezeu a ales să o ofere.

Vă implor, frații mei, nu fiți ca fariseii, care erau orbiți de mândrie spirituală, îndreptățire de sine, încredere în sine, și care, din cauza tuturor acestora, au fost părăsiți de Dumnezeu. Ani de zile am primit instrucțiuni și avertizări că acesta este pericolul în care se află poporul nostru. Scriptura spune: „Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica fariseilor nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu” (Ioan 12:42,43).

Există pericolul cert ca unii care mărturisesc a crede adevărul să fie găsiți în aceeași situație ca și iudeii. Ei împrumută ideile oamenilor cu care sunt prieteni, nu pentru că prin cercetarea Scripturii au primit în mod conștient ca adevăr învățăturile doctrinare. Vă implor să vă încredeți în Dumnezeu; nu vă închinați și nu vă încredeți în

nici un om. Nu permiteți ca dragostea voastră față de oameni să îi susțină în locuri de răspundere pe care nu sunt calificați să le ocupe spre slava lui Dumnezeu; căci omul este limitat și supus greșelii, predispus să fie controlat de propriile păreri și simțăminte. Prețuirea și îndreptățirea de sine se abat asupra noastră și mulți vor cădea din cauza necredinței și a nelegiuirii, căci în inimile multora harul lui Hristos nu domnește.

Noi trebuie să căutăm mereu adevărul ca pe o comoară ascunsă. Vă implor să nu vă închideți ușa inimii astfel ca nici o rază de lumină să nu pătrundă. Aveți nevoie de mai multă lumină, aveți nevoie de o înțelegere mai clară a adevărului pe care îl transmiteți poporului. Dacă nu vedeți voi înșivă lumina, îi veți închide ușa; dacă veți putea, veți împiedica razele de lumină să ajungă la popor. Să nu se spună despre acest popor în mare măsură binecuvântat: „Nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre” (Luca 11:52). Toate aceste învățături sunt date spre binele celor peste care vor veni sfârșiturile veacurilor.

Mi s-a arătat că Isus ne va descoperi adevăruri vechi, prețioase, într-o lumină nouă, dacă suntem gata să le primim; dar ele trebuie primite exact în modul în care Domnul alege să ni le trimită. Cercetați Biblia cu inimi umile, zdrobite, cu respect și dragoste unul față de celălalt. Poate că lumina nu va veni în conformitate cu planurile pe care le fac oamenii. Dar toți cei care respectă Cuvântul așa cum îl găsesc scris, toți cei care împlinesc voia Sa așa cum pot mai bine, vor ști dacă o învățătură este de la Dumnezeu, în ciuda eforturilor vrăjmașului de a tulbura mințile și de a face neclar Cuvântul. Dumnezeu îndreaptă atenția fiecărui om către Cuvântul viu.. Nimeni să nu gonească Duhul lui Dumnezeu răstălmăcind Scriptura, aplicând interpretările omenești asupra Cuvântului inspirat; nimeni să nu urmeze pe o cale nedreaptă, să nu rămână în întuneric, nedoritor să-și deschidă urechile ca să audă, și totuși să se simtă liber să despice firul în patru și să-și semene îndoielile asupra a ceea ce nu își iau timp să asculte.

Cuvântul inspirației, care a fost păstrat de-a lungul secolelor prin puterea lui Dumnezeu, trebuie mănuit cu grijă. Dacă oamenii

ar fi călăuziți de Duhul Sfânt, s-ar implica cu toată ființa, cercetând și săpând după aur prețios în minele lui Dumnezeu. Ei vor fi nerăbdători să vină în acord cu scrierile bărbaților inspirați. Dacă nu sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, vor da pe față aceasta, fiind nemulțumiți cu privire la Cuvântul Său și asumându-și dreptul de a judeca învățăturile lui, așa cum făceau iudeii.

Ar trebui să ne păzim de influența oamenilor care s-au obișnuit să contrazică, pentru că sunt într-un pericol permanent de a folosi Cuvântul lui Dumnezeu în mod amăgitor. Sunt oameni în bisericile noastre de pe tot cuprinsul țării care vor perverti înțelegerea Scripturii, făcând din aceasta o armă cu care să-l învingă pe adversar. Ei nu respectă Cuvântul Sfânt. Ei aplică propria interpretare asupra declarațiilor lui. Hristos, nădejdea slavei, nu se regăsește aici. Ei sunt critici educați, dar adevărurile spirituale pot fi înțelese doar spiritual. Acești oameni sunt întotdeauna gata și înarmați să se opună pe loc oricărui lucru care vine în contradicție cu opiniile lor. Ei folosesc Scripturile într-un mod neînțeles, înălțându-se pe sine în tot ce fac.

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia” (2Tim 2:24-26). Robul Domnului nu trebuie să se certe, ci trebuie să învețe Cuvântul lui Dumnezeu în felul în care a poruncit Dumnezeu. Orice altă cale nu este calea lui Dumnezeu și va crea confuzie.

Fratele Morrison este un polemist, este un om care nu a cunoscut zilnic, printr-o experiență vie, blândețea și umilința lui Hristos. El este în pericolul de a emite ipoteze false și de a le trata ca fiind realități. El va crea tensiune, iar rezultatul va consta în dezbinări și certuri. El trebuie să biruiască multe lucruri, iar dacă nu reușește aceasta, își va pierde credința, ca și fratele Canright. Este periculos să nutrești simțăminte egoiste. El trebuie să aibă blândețea lui Hristos; puterea sfințitoare a adevărului trebuie adusă în sanctuarul sufletului

său: atunci el va fi un instrument șlefuit în mâinile lui Dumnezeu pentru a face lucrarea Sa.

Este ceva ce ne privește direct dacă desăvârșim un caracter creștin sau nu, crescând în har și în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. Dacă învățăm zilnic în școala lui Hristos, vom obține zilnic o experiență în viața de creștin și nu vom fi egoiști și mândri. Vom fi umili ca niște copilași, iar în cuvintele noastre va fi o putere dătătoare de viață care va cădea ca roua. Atunci se vor vedea roadele neprihănirii, semănate în pace de cei care caută pacea.

Creșterea în har îi va da fratelui Morrison o capacitate sporită de a înțelege tainele adânci ale evangheliei. Cei cărora le lipsește într-o măsură atât de mare cunoașterea lui Hristos nu știu de ce duh sunt mânați. Ei vor fi neroditori și lipsiți de spiritul lui Hristos. Cunoașterea lui Hristos și a Cuvântului este temelia și plinătatea întregii științe. Mulți lucrători nu sunt potriviți acum pentru poziția pe care o ocupă. Ei trebuiesc transformați de harul lui Hristos. Dumnezeu dorește să ofere fraților noștri alt spirit. Fără această transformare, ei vor nutri un spirit de neascultare față de Dumnezeu și Cuvântul Său în lucrarea lor; și dacă această amprentă este pusă asupra lucrării, Dumnezeu va fi dezonorat. Influența liniștitoare și mângâietoare a harului lui Hristos trebuie să șlefuiască și să modeleze caracterul; apoi va fi o plăcere să te porți corect, să iubești îndurarea și să umbli în umilință cu Dumnezeu.

Spiritul combativ și-a făcut loc în rândul păzitorilor sabatului pentru a lua locul Spiritului lui Dumnezeu. Ei au așezat oameni limitați acolo unde Dumnezeu ar trebui să fie, însă nimic nu este de ajuns pentru noi decât locuirea lui Hristos în inimile noastre prin credință. Trebuie să intrăm în posesia adevărului. Hristos trebuie să fie Mântuitorul nostru printr-o cunoaștere practică. Ar trebui să cunoaștem prin credință ce înseamnă să avem păcatele iertate și să fim născuți din nou. Ar trebui să avem o înțelepciune mai înaltă și mai profundă decât cea a omului pentru a ne conduce prin mijlocul pericolelor ce ne înconjoară pe cale. Duhul lui Hristos trebuie să fie în noi tot așa cum sângele este în corp, circulând prin el ca o putere ce dă viață.

Cea mai mare teamă a noastră ar trebui să fie aceea că vom fi găsiți luptând împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, Cuvânt care trebuie să fie călăuză noastră în mijlocul tuturor pericolelor din ultimele zile. Trebuie să fim siguri că suntem de partea Domnului, că avem adevărul așa cum este el în Isus. Având harul lui Dumnezeu în suflet, putem fi siguri oriunde, puternici în Domnul și în puterea măreției Sale.

Ar trebui să descurajăm metoda care tinde să-i facă pe oameni polemiști. Vă îndemnăm să nu-i aduceți pe tinerii care se pregătesc să devină învățători ai adevărului Bibliei în legătură cu cei care au un spirit combativ, căci, cu siguranță, caracterul lor va fi greșit modelat. Cel obișnuit să contrazică este atât de familiarizat să schimbe și să denatureze dovezile clare, și chiar Scriptura, pentru a dovedi că are dreptate, încât va contrazice tot ce nu-i convine și nu este în armonie cu ideile sale, găsind cusur Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu.

Există prea puțină dependență de Dumnezeu. Când Dumnezeu va avea o lucrare deosebită pentru înaintarea adevărului, El îi va conduce pe oameni să lucreze în minele adevărului cu credincioșie pentru a descoperi aurul prețios. Acești oameni vor fi la fel de statornici ca și Hristos. Ei nu vor cădea și nu vor fi descurajați. Eul lor va dispărea în Isus. Oamenii vor merge înainte în duhul și puterea lui Ilie pentru a pregăti calea pentru cea de-a doua venire a Domnului Isus Hristos. Misiunea lor este aceea de a pregăti calea. Unele lucruri trebuiesc dărâmate, altele trebuiesc construite. Vechile comori trebuiesc reșezate în cadrul adevărului. Ei trebuie să predice Cuvântul lui Dumnezeu; mărturia lor nu trebuie să fie influențată de părerile și ideile care au fost considerate corecte, ci de Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Trebuie să Îl înalțe pe Hristos și să cheme păcătoșii la pocăință. Trebuie să dea pe față îndurarea lui Hristos, să meargă drept înainte, dând la o parte îndoiala și urmărind ca în toate datoriile lor să fie blânzi și curtenitori, să facă bine și să câștige suflete la Isus.

Pe marginea Scripturii nu ar trebui să se discute într-un mod combativ. Cei care s-au obișnuit să contrazică și-au dezvoltat atât de mult spiritul combativ încât sunt gata să găsească defecte

Cuvântului lui Dumnezeu și să se împotrivescă oricărui lucru care nu se armonizează cu ideile sau părerile lor. Ei sunt în elementul lor când se oferă ocazia să pună la îndoială și să critice, pentru că este un lucru firesc pentru ei să fie pregătiți pentru luptă în orice moment. Se joacă cu vorbele, interpretează și citează greșit, deoarece acesta a devenit un obicei bine înrădăcinat al lor, o a doua natură. Nimic nu este în siguranță în mâinile lor. Domnul dorește ca aceia care se află în această situație să se pocăiască, pentru a deveni ca și copilașii – modești, umili, dispuși a fi învățați și asemenea lui Hristos.

Noi trebuie să avem puterea lui Dumnezeu pentru a domoli și a schimba acele trăsături aspre ale caracterului nostru, ca să fim sensibili la influența adevărului. Ar trebui să privim cu respect Cuvântul lui Dumnezeu, ca pe ceva sfânt. Hristos este adevărul și fără El nu cunoaștem nimic așa cum trebuie să cunoaștem. Nouă ne lipsește spiritualitatea adevăratei religii.

Când iudeii au făcut primul pas în respingerea lui Hristos, au făcut un pas periculos. Când s-au strâns mărturii ulterioare că Isus din Nazaret a fost Mesia, au fost prea mândri ca să recunoască faptul că greșiseră. La fel este și cu poporul nostru din prezent, care respinge adevărul. Ei nu-și iau timp să analizeze cu sinceritate, cu rugăciune stăruitoare, dovezile adevărului și se împotrivesc lucrurilor pe care nu le înțeleg. Întocmai ca și iudeii, consideră ca de la sine înțeles că au tot adevărul și simt un fel de dispreț pentru oricine care s-ar presupune că ar avea idei mai corecte decât ei înșiși cu privire la adevăr. Ei decid că toate mărturiile prezentate nu cântăresc în fața lor nici cât un pai, le spun și altora că învățătura nu este adevărată și, în final, când se conving că mărturia pe care au condamnat-o atât de mult este lumină, sunt mult prea mândri să spună „Am greșit”; continuă să nutrească îndoială și necredință și sunt prea mândri să-și dea pe față convingerile. Din această cauză, fac pași care conduc la niște rezultate pe care nu și le-au imaginat.

Cei care nu s-au obișnuit să gândească și să cerceteze pentru ei înșiși, cred anumite învățături doar pentru că le cred și cei cu care sunt întovărășiți în lucrare. Ei se opun adevărului fără să meargă personal la Scriptură pentru a învăța care este adevărul. Din cauză că

cei în care ei se încred resping lumina, o resping și ei, fără să știe că în realitate resping sfatul lui Dumnezeu.

Dumnezeu are de făcut în lumea noastră o lucrare pe care multe minți limitate nu o văd și nu o înțeleg, iar când Dumnezeu descoperă poporului Său adevărul, iar el nu vine în armonie cu propriile lor idei, mulți sunt gata să-l disprețuiască și să-l respingă. Vă implor, fraților, respectați Biblia. Cereți-I stăruitor lui Dumnezeu lumină. Postiți și rugați-vă pe genunchi în odăița voastră. Rugați-L pe Dumnezeu să vă conducă în tot adevărul. Spuneți-I că doriți adevărul așa cum este în Isus. Nu este înțelept ca unii dintre acești tineri să se supună vreunei hotărâri la această întâlnire, unde la ordinea zilei este mai degrabă împotrivirea, decât cercetarea. Scriptura trebuie să fie obiectul vostru de studiu, apoi veți ști că aveți adevărul. Deschideți-vă inima pentru ca Dumnezeu să poată scrie adevărul pe tablele ei.

Cineva care dorește să predice lucrurile sfinte nu ar trebui să continue să lucreze cu oamenii înainte de a fi sigur că are adevărul. Nu ar trebuie să meargă mai departe, dacă are simțământul că este posibil ca nu toate învățăturile pe care le apără să se întemeieze pe Biblie. Dacă nu este convins pe deplin că ceea ce prezintă este adevăr, predicarea lui va fi fără putere, afară de cazul când ar avea aroganța de a prezenta simple presupuneri ca pe niște dovezi solide. Deși nu este cinstit, cei cu un spirit combativ ascuțit au procedat deseori așa. Autoritatea pe care o aveți asupra poporului ar trebui să rezulte din Cuvântul lui Dumnezeu. Nici o învățătură nu trebuie crezută doar pentru că cineva spune că este adevăr. Nu ar trebui să o credeți doar pentru că fratele Smith, fratele Kilgore, fratele Van Horn sau fratele Haskell afirmă că ea este adevărată, ci pentru că Însuși Dumnezeu a spus-o în Cuvântul Său viu.

Adevărul va triumfa, și cei care au primit adevărul pe baza faptului că Dumnezeu l-a descoperit în Cuvântul Său vor triumfa împreună cu el. Cei care neglijează să umble după dovezi pentru ei înșiși, și se bazează pe ceea ce altcineva spune, vor oscila și astfel nădejdea lor se va risipi. Poruncile lui Dumnezeu trebuie să se facă auzite. El spune: „Mergeți înainte.” Există zone întinse care trebuiesc explorate. Există mine care adăpostesc nestemate prețioase

ale adevărului, iar ele trebuiesc descoperite. Nimeni să nu închidă aceste mine și să nu înceteze să sape după adevăr, de teamă să nu trebuiască să renunțe la vreo idee sau părere preconcepută. Nu, fraților, noi dorim să cunoaștem adevărul; și va fi vai de cel care va întoarce spatele adevărilor prețioase doar pentru nu dorește să le creadă.

Nimănui nu trebuie să i se permită să închidă căile prin care lumina adevărului urmează să vină la popor. De îndată ce se va încerca acest lucru, Duhul lui Dumnezeu va fi împiedicat să lucreze, căci acel Duh este în mod constant la lucru pentru a da lumină proaspătă și crescândă poporului Său prin Cuvânt. Lăsați dragostea lui Hristos să domnească în inimi acum. Fie ca toți să se predea acelei puteri cerești, singura care poate crea unitate prin îndepărtarea ambițiilor egoiste și a mândriei omenești. Când Duhul lui Dumnezeu va veni, dragostea va lua locul conflictului, pentru că Isus este dragoste; dacă s-ar fi tânjit după duhul lui Hristos în acest loc, întâlnirea noastră ar fi fost ca o oază în deșert.

A fost primit în inimă adevărul așa cum este el în Isus? Gândul lui Dumnezeu și căile Sale au devenit gândul nostru și căile noastre? Este legea lui Dumnezeu țelul nostru? Dacă da, principiile ei vor fi manifestate în viața noastră. Oriunde domnește dragostea lui Isus există pace cu Dumnezeu, bucurie în Dumnezeu; și dragostea și bucuria sunt reflectate asupra altora. Nu ne putem permite să fim înșelați de aparențe, forme. Adevărul Bibliei poate fi citit iar noi putem crede că o formă a cuvintelor poate împlini ceea ce numai Duhul lui Dumnezeu poate împlini prin puterea Sa transformatoare. Noi putem ține cu tărie la unele puncte ale adevărului, în timp ce refuzăm raze proaspete de lumină pe care Dumnezeu ni le poate trimite pentru a ne arăta frumusețea adevărului. Este periculos pentru noi să pășim în întuneric. Nu ar trebui să respingem sau să ne opunem punctelor de vedere ale confrăților pe motiv că ei nu sunt de acord cu ideile noastre, până ce nu am epuizat toate mijloacele care ne stau la îndemână pentru a ști dacă sunt adevărate, comparând verset cu verset.

Dacă nu procedăm așa, de la prima abordare a părerilor diferite de ale noastre se va manifesta un spirit combativ. Putem fi conduși de vrăjmașul pentru a lua o poziție împotriva adevărului, pentru că nu ni se prezintă într-o manieră care să ne convină; ca și iudeii înșelați, ne vom împotrivi luminii pe care Dumnezeu o trimite; și lumina aceea, în loc să fie o binecuvântare pe care cerul dorește să ne-o dea pentru a crește în spiritualitate și în cunoașterea lui Dumnezeu, va deveni o piatră de poticnire, de care ne vom împiedica mereu. Vom deveni iritați și indignați, căci în inima noastră este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu. Cel ce a refuzat lumina, nu va mai putea înțelege dovezile prezentate ulterior din Scriptură. Bărbații din Nazaret au lăsat necredința să pătrundă în inimile lor, și ca rezultat L-au respins pe Hristos. Împotriva adevărului se va manifesta spiritul combativ și vor fi folosite mijloace necinstite pentru a-i influența pe alții și pentru a-l face fără nici un efect. Domnul dorește ca mintea noastră să fie sfințită, elevată, înnobilită pentru ca să putem distinge adevărul de eroare și să aducă adevărul în templul sufletului, ca să poată exercita o influență asupra spiritului și caracterului nostru.

Cel mai rău lucru care ar putea veni asupra noastră ca popor este amăgirea fatală care a constituit ruina Horazinului și a Betsaidei. Ei au avut lumină mare, privilegii și binecuvântări deosebite. Isus era cu ei, dar ei nu au apreciat și nu au primit lumina pe care le-a dat-o. Astfel, au ratat ocazia de a deveni mai buni.

Aș dori să atenționez toți frații pastori, și în special pe cei tineri, să nu atingă niciodată o carte lumească și nici să prezinte vreodată idei sceptice. Unii au gândit că este esențial să înțeleagă aceste lucruri pentru a putea să preîntâmpine eventualele obiecții. În colegiul nostru, cei obișnuiți să contrazică au fost educați în lumina obiecțiilor aduse Bibliei. Uneori acest lucru a fost făcut de studenții noștri cu scopul de a aduce lumina adevărului în contrast cu învățăturile lumești. Atunci când sufletul este ispitit, Satana face ca semințele îndoielii care au fost astfel semănate, să încolțească și apoi să rodească. O astfel de metodă este periculoasă pentru studenții noștri. Niciodată să nu acordați nici cea mai mică atenție argumentelor lumești. Feriți-vă

de ele așa cum v-ați feri de un șarpe, căci în ele se ascunde un ac veninos care va paraliza sufletul.

Principiile și practicile trebuiesc păzite cu strictețe. Obiceiurile se formează prin antrenarea minții într-o anumită direcție. Ceea ce facem o dată, facem mult mai ușor a doua oară, și învățăm să menținem o anumită direcție determinați de obicei. Dacă suntem obișnuiți să găsim greșeli, vom fi predispuși la îndoială și nesiguranță. Când Isus nu locuiește în suflete, tendința moștenită spre nesiguranță, îndoială și critică se va extinde asupra Cuvântului lui Dumnezeu, ca și asupra mărturiilor, iar obiceiul de a găsi greșeli va ruina sufletul. Teama și respectul sfânt în ce privește mânuirea Scripturii vor fi înlocuite de presupuneri nefondate și îndrăznețe, un spirit mândru, lăudăros, căruia îi place să se lupte, și cele mai sfinte lucruri vor fi privite cu ușurătate, cele mai sacre simțăminte vor fi călcate în picioare. Dumnezeu poate influența într-o măsură foarte mică asemenea lucrători.

Noi ar trebui să ținem cu tărie la fiecare fărâmbă de adevăr descoperit nouă în Cuvântul viu; în schimb, nu trebuie să credem că avem cunoștință de tot adevărul care ne este pregătit. Trebuie să ne întrebăm încotro ne îndreptăm. Chiar și inspirația Scripturii a fost pusă la îndoială de omul limitat, și au procedat cu Biblia lui Dumnezeu în același fel ca și cu mărturiile Duhului lui Dumnezeu, modificându-le cum le-a plăcut și, procedând așa, le-au făcut fără nici un efect. Cei ce procedează astfel nu știu ce fac.

Mintea va fi cuprinsă de întuneric și acesta va fi direct proporțional cu lumina care nu a fost apreciată, dacă Domnul nu este căutat din toată inima și nu are loc o lucrare hotărâtă de pocăință. Dacă Duhul Sfânt nu stăpânește asupra eului și nu controlează mințile și inimile oamenilor care se găsesc în posturi înalte, aceștia nu vor reuși să umble în armonie cu descoperirile lui Dumnezeu; vor pune la îndoială și vor despica firul în patru în legătură cu orice rază de lumină pe care o trimite Dumnezeu și vor renunța la învățăturile lui Hristos, încrezându-se în ei înșiși și bazându-se pe așa-zisa lor cunoaștere a adevărului. La fel cum iudeii au refuzat Lumina Lumii,

foarte mulți dintre cei care pretind să creadă adevărul prezent vor refuza lumina pe care Domnul o va trimite poporului Său.

[Citat din Apocalipsa 3:14-21.] Oare aceste avertizări solemne nu au nici o importanță pentru noi?

Nu-l lăsați niciodată pe Satana să vă controleze. Noi, ca popor, avem nevoie de umilință. La această conferință noi sădim semințe care vor da o recoltă, iar rezultatele vor avea urmări veșnice. Lucrătorii tineri vă privesc pentru a vedea ce spirit dați pe față la această întâlnire și cum îi tratați pe aceia care au opinii diferite de ale voastre. Știți că în legătură cu legea lui Dumnezeu a strălucit lumină prețioasă, căci o dată cu acea lege a fost prezentată neprihănirea lui Hristos. Doctorul Waggoner v-a prezentat lumină prețioasă, nu o lumină nouă, ci o lumină veche care fusese pierdută din vedere de către mulți, iar acum strălucește cu raze puternice înaintea noastră. Să fim conduși de un spirit imparțial. Deși considerați că este posibil ca ideile sale asupra acestui subiect să nu fie în întregime corecte, nu faceți declarații neadevărate, nu-i răstălmăciți cuvintele; nu-l puneți într-o lumină falsă; păstrați spiritul lui Hristos; păziți poruncile lui Dumnezeu, iubiți-L pe Dumnezeu cu tot sufletul și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă.

Legea lui Dumnezeu spune: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.” Sper că nu va pleca nimeni de la această întâlnire repetând declarațiile neadevărate care au circulat aici sau ducând cu ei spiritul care s-a dat pe față aici. Acela nu a fost spiritul lui Hristos; el provine din altă parte. Toți cei care au adevărul au capacitatea de a fi imparțiali. Aveți grijă, frații mei, ca ideile care vin de la un om limitat să nu fie primite ca din gura lui Dumnezeu. Noi vrem să fim creștini. Ar trebui să ne rugăm și să studiem mai mult Biblia. Nimic din ceea ce nu poartă recomandarea cerului nu este sigur. Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși. Cuvântul Său este infinit și fiecare om va descoperi că este mereu sigur și neschimbător.

Scrisoare către frații Miller (fragmente)

Ellen G. White, Battle Creek, 23 iulie 1889

The 1888 Ellen G. White Materials - vol 1, pag. 388

Frații mei,

Există lecții esențiale pe care trebuie să le învățați. Voi aveți o teorie a adevărului, dar vă lipsește spiritul lui. Voi nu aveți puterea lui Dumnezeu în inimile voastre, care să atragă suflete la Hristos. Fratele Madison Miller a fost așezat într-o poziție de răspundere și el crede că are toată pregătirea necesară pentru acea poziție, dar lui îi lipsește harul sfințitor al lui Isus. El nu reușește să analizeze serios puncte de doctrină care sunt noi pentru el, și de aceea este gata să atace și să caute greșeli în ceea ce nu înțelege, iar necredința este primul lucru care rezultă de aici. El seamănă semințe ale îndoielii, și nu caută cu ardoare harul lui Hristos pentru el. Este plin de spiritul fariseismului, care elimină din suflet lumina cerului.

Frate Miller, de ce ați fost dumneavoastră, și fratele dumneavoastră, Hovard, atât de apatici la întâlnirea de la Wexford? De ce ați venit la întâlnire, unde vi s-au acoperit cheltuielile, vi s-a plătit timpul pierdut, dacă nu ați avut nimic de oferit care să aducă lumină sufletelor altora?

La întâlnirile de la Minneapolis am prezentat în fața voastră principii generale, și cu toate că ați avut ocazia să ascultați solia pe care Dumnezeu mi-a dat-o mie și altora să o purtăm, îndoiala și necredința voastră s-au întărit, în loc să dispară. Sunt alarmată pentru voi...

Noi suntem astăzi în același pericol ca poporul din zilele lui Hristos. Domnul vorbește prin solii Săi aleși, dar este demonstrată aceeași necredință. Cei care în ocazii de controversă deosebită au

ales același drum ca bărbații din Nazaret împotriva lui Isus, ar trebui să fie atenți ca atunci când se ivește a doua ocazie de a accepta lumina adevărului, să nu aleagă din nou același drum.

Voi vă puteți închista în mândrie și să continuați să-L respingeți pe Hristos în persoana solilor Lui. Făcând așa, vi se aplică, ca și iudeilor, cuvintele apostolului: „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.”

Noi suntem mai puțin scuzabili decât iudeii, căci avem înaintea ochilor felul în care L-au lepădat ei pe Hristos și pe apostolii Săi. De-a lungul istoriei bisericii din toate secolele, și în special în istoria Bisericii Adventiste, noi avem exemple ale celor care au refuzat lumina pe care Dumnezeu a trimis-o prin agenții Săi. Voi Îl respingeți pe Hristos, respingând solia pe care o trimite El. Făcând așa, vă așezați sub controlul prințului întunericului. Dumnezeu a trimis solii de lumină poporului Său, care ar fi fost ca un medicament vindecător, dacă erau primite de ei. Dar voi nu ați primit lumina, ca și bărbații din Nazaret. Voi v-ați hotărât să lepădați lumina, voi ați înălțat opiniile și judecata voastră ca fiind mai valoroase decât judecata celor pe care Dumnezeu i-a făcut canale de lumină...

Dumnezeu v-a trimis o solie pe care dorește să o primiți, o solie de speranță, lumină și mângâiere pentru poporul Său. Nu este datoria voastră să alegeți canalul prin care trebuie să vină ea. Domnul dorește să vindece rănilile oilor și mieilor turmei Sale prin alifia cerească a adevărului că Hristos este neprihănirea noastră. Oile care trebuiesc hrănite sunt împrăștiate pe munții lui Israel. Ele mor de foame înghițind teorii uscate.

Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se așeze între popor și solia pe care El vrea să le-o trimită, așa cum fac unii dintre frații noștri astăzi. Sunt unii care, ca și iudeii, încearcă imposibilul ca să facă fără efect solia lui Dumnezeu. Aceștia, care se îndoiesc, ar trebui ori să primească lumina adevărului pentru acest timp, ori să se dea la o parte din drum, ca alții să aibă ocazia să primească adevărul, ca mânia lui Dumnezeu să nu vină peste ei, care sunt trupuri ale întunericului, deși El dorește ca ei să fie trupuri ale luminii.

Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aștepta o bogată măsură a Duhului Sfânt, dar, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noștri vor merge pe aceeași cale în lepădarea soliei de îndurare, ca iudeii din timpul lui Hristos.

Caracterul și perspectiva poporului lui Dumnezeu sunt asemănătoare cu ale iudeilor, care au rămas pe dinafară din cauza necredinței. Egoismul, importanța de sine și mândria spirituală i-au despărțit de Dumnezeu și le-au ascuns fața Sa. Lumina adevărului strălucește asupra noastră la fel de clar ca asupra poporului evreu, dar inimile oamenilor sunt împietrite și insensibile, ca și în zilele lui Hristos. Mulți care pretind a fi în lumină sunt în întuneric, și nu știu. Ei sunt atât de înfășurați în necredință încât numesc întunericul lumină, și lumina întuneric. Ei sunt inconștienți de ceea ce critică și condamnă. În comunitățile noastre există o stare de lucruri alarmantă. Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă, spre a vedea nevoile poporului lui Dumnezeu, ca să fie pregătită calea Domnului, au interceptat lumina trimisă de Domnul poporului Său, și au respins solia harului Său vindecător. Limbajul sufletului vostru a fost: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Voi ziceți: „Nu mai sunt și alții care au nevoie de mustrarea aceasta?” Sunt mulți care trebuie să vadă că solia către Laodicea se aplică lor. Eu descriu cazul dvs. nu numai pentru binele dvs., ci și pentru ca alții să vadă că sunt în aceeași situație.

Este datoria mea să vă spun că ați avut toate dovezile pe care vi le poate da Domnul cu privire la lucrarea specială pe care El o face spre a trezi o biserică încropită și adormită. Cei care vor primi solia dată, vor asculta solia Martorului Credincios către Laodicea. Dacă biserica refuză să asculte vocea Negustorului Ceresc și refuză să deschidă ușa, Hristos va trece mai departe, iar ea va fi lăsată fără prezența Sa, fără adevăratele bogății, dar zicând cu îndreptățire de sine: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.”

Mulți care refuză solia pe care o trimite Domnul caută cuie în care să-și agațe îndoielile, să găsească scuze pentru a respinge lumina din cer. În fața evidenței clare, ei spun ca iudeii: „Arătați-ne

o minune și vom crede. Dacă acești soli din 1888 au adevărul, de ce nu vindecă pe bolnavi?”

Aceste obiecțiuni îmi aduc aminte de ce se spunea despre Hristos. Cum pot oare frații noștri, care au avut în față istoria Domnului slavei, să își deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigașilor Domnului? I-a condus Domnul pe acești frați să spună aceste lucruri? Eu răspund, NU! Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni, ca să confirme credința celor ce caută acest gen de dovadă.

Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori.

Satana îi conduce pe oameni să ia poziții greșite. Unii au spus: „Dacă aceste solii, pe care le prezintă A.T. Jones bisericii, sunt adevăr, de ce atunci fratele Smith (redactor la Review) și fratele Butler (președintele Conferinței Generale) nu le-au primit, și nu s-au unit cu el în proclamarea lor? Acești bărbați buni și inteligenți ar ști cu siguranță dacă ele ar fi solii adevărate!”

Sentimente asemănătoare au fost exprimate în zilele lui Hristos. Poporul se uita la conducătorii lui și întreba: „Dacă acesta ar fi adevărul, nu ar ști preoții și conducătorii noștri?” Sunt mulți care depind de interpretarea și explicația pe care o dau învățătorii religioși. Când Domnul, plin de îndurare, ne trimite modul de a cunoaște adevărul, iar noi refuzăm ocazia prețioasă și suntem indiferenți la solia Sa, noi insultăm Duhul lui Dumnezeu.

Dacă frații Smith și Butler vor respinge solia de adevăr pe care Dumnezeu o trimite poporului Său de azi, va transforma necredința lor solia în eroare? Nu! Noi nu trebuie să-L urmăm decât pe Hristos. Dacă oameni care ocupă poziții de răspundere își permit să disprețuiască solia și solii, necredința lor nu este o scuză pentru alții să facă la fel.

În biserică există astăzi păcate de cel mai revoltător caracter. Situația alarmantă a poporului lui Dumnezeu cere mai mult decât predici slabe, fără Duh, fără Hristos, care să taie tablele inimii firești,

spre a trezi sensibilitatea morală. Noi nu trebuie să acceptăm ideile și opiniile niciunui om fără o cercetare atentă, spre a descoperi dacă poartă împluternicire divină. Este de cea mai mare importanță ca noi să deschidem inimile noastre puterii convingătoare a Duhului Sfânt, să lăsăm pe Dumnezeu să vorbească prin Cuvântul Său, să lăsăm pe Dumnezeu să impresioneze sufletul.

Dumnezeu a trimis poporului Său solie după solie, și inima mea a fost zdrobită să văd pe cei despre care credeam că sunt învățați și conduși de Dumnezeu, cum cad sub puterea fermecată a dușmanului, care i-a făcut să respingă adevărul pentru acest timp.

Nu puteți înțelege din Cuvântul lui Dumnezeu că tocmai o solie ca aceasta, care a fost prezentată bisericii, trebuie să fie dată ca să se poată încheia lucrarea noastră? Unii dintre cei care trebuiau să fie primii care să prindă inspirația cerească a adevărului, s-au opus direct soliei de la Dumnezeu. Ei au făcut tot ce le-a stat în putere ca să arate dispreț și față de solie, și față de soli, iar Isus nu a putut lucra din cauza necredinței lor.

Totuși, adevărul va merge mai departe, trecând pe lângă cei care l-au disprețuit și lepădat. Deși în aparență amânat, el nu va putea fi stins. Când solia lui Dumnezeu întâmpină opoziție, El îi dă o putere și mai mare, ca să exercite o influență și mai mare. Dotat cu energie cerească vitală, el va tăia prin cele mai serioase bariere, va îndepărta bezna, va descoperi eroarea, va câștiga biruința și va triumfa în fața oricărei opoziții. Cei care vor triumfa cu adevărul vor avea de luat o poziție în fața universului, care le va aduce răsplata unui „bine rob bun și credincios.”

Înțelegerea greșită și interpretarea greșită vor despărți inimile celor care au fost frați. Dar acest lucru nu s-ar întâmpla dacă egoismul, dragostea de sine, obiceiurile și tradiția, nu ar fi deranjate de solia adevărului. Străjerii de pe zidurile Sionului dorm. Mulți nu simt o povară pentru lucrare. Ei nu au de dat nici o avertizare. Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp, și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, ei au permis imaginației lor să creeze multe obstacole, care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste

dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului.

Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor. Care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor opozanți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?

Cei care s-au opus luminii, pe față sau în secret, au dat oare poporului hrana care ar fi hrănit sufletele lor? Au prezentat ei solia pe care o cere acest timp, ca tabăra să fie curățită de întinarea morală? Au ei ceva de oferit care să înlocuiască adevărul adus cu fervoare și zel spre a pregăti calea pentru venirea Domnului?

Caracterul, motivele și scopurile lucrătorilor pe care i-a trimis Dumnezeu au fost, și vor continua să fie interpretate fals. Oamenii vor vâna cuvinte și afirmații despre care ei presupun că sunt false, mărind și falsificând aceste afirmații. Dar ce fel de lucrare fac acești spectatori? I-a așezat Domnul pe scaunul de judecător, să condamne solia și solii Săi?

Lumea este o a doua Sodomă. Sfârșitul este chiar asupra noastră. Este oare rezonabil să credem că nu există nici o solie care să pregătească un popor spre a sta în picioare în ziua Dumnezeului cel Mare? De ce această puternică retragere? Se va stinge solia îngerului al treilea în întuneric? Sau va lumina ea tot pământul cu slava ei? Se va stinge oare lumina Duhului Sfânt, iar biserica va rămâne lipsită de harul lui Hristos, ca piscurile Ghilboa, care nu au nici rouă, nici ploaie?

Noi toți trebuie să recunoaștem că este timpul ca o influență înviorătoare, cerească, să fie adusă în comunitățile noastre.

Solia lui Dumnezeu a fost prezentată poporului cu claritate și putere. Ea este chiar solia pe care Dumnezeu dorește să o dea bisericii Sale acum. Refuzul vostru de a o asculta, împotrivirea voastră, deși nu va opri această lucrare, va aduce o mare pierdere sufletelor voastre.

Poporul lui Dumnezeu are nevoie, pentru situația de urgență care ne așteaptă, de fiecare rază de lumină pe care a dat-o Dumnezeu. Sunt mulți care țin predici, lamentându-se de stricăciunea vastă și deplorabilă care este acum în lume. Dar ei nu își fac partea de a reflecta lumina cerului în bezna morală a lumii. Este necesar ca puterea convertitoare a lui Dumnezeu să vină peste frații noștri pastori, căci mulți din poporul nostru sunt mult înaintea lor în lucrurile lui Dumnezeu.

Cel mai dificil lucru din lume este să convingi pe cineva care nu vrea să fie convins. Ei se retrag înapoi, sperând și rugându-se ca cei pe care i-a trimis Domnul să nu aibă succes, căci dacă purtătorii de poveri ar avea succes, aceasta ar fi dovada că cei ce s-au îndoit sunt greșiți.

Când oamenii își deschid inimile necredinței, ei le deschid marelui amăgitor, acuzatorul fraților. În fața glorioasei lumini a adevărului ieșit de la Dumnezeu, în fața dovezii copleșitoare că lucrarea pentru acest timp este poruncită de cer, să nu vă împietriți inimile, cerând alte dovezi, zicând: „Arătați-ne o minune.”

Ellen White despre 1888, Jones și Waggoner

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (*TM 91,92*).

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (*RH 1 aprilie 1890*).

„Am primit scrisori în care eram întrebată dacă solia îndreptării prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: „Este cu adevărat solia îngerului al treilea”” (*RH 22 noiembrie 1892*).

„Solia prezentată de A.T.Jones și E.J.Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea” (*Letter S24, 1892*).

„Nu avem nici o îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner în timp ce vorbea ieri... Întrebarea dumneavoastră este: „A trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe acești bărbați să

proclame adevărul?’ Eu răspund: Da! Dumnezeu a trimis pe acești bărbați să ne aducă adevărul, pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el... Eu îl primesc, și nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane, ca și împotriva lui Hristos, care trebuie recunoscut în mesagerii Săi. Noi am fost în încurcătură, și am nutrit îndoieli, iar comunitățile noastre sunt gata să piară” (*Ms. 2, 1890*).

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: ‚Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.’ S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor să asculte vocea și solia Sa. Pastori, nu dezono-rați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (*TM 410,412,413*).

„Dumnezeu a făcut din acești bărbați mesageri care să dea poporului lumină și adevăr” (*The EGW 1888 Materials, 179*).

„Nu voi putea uita niciodată experiența pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la cuvintele rostite sau acțiunile întreprinse în ascultare de puterile răului...La acea întâlnire ei au fost însuflețiți de un alt spirit, și nu au înțeles că acești tineri au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură și dispreț, fără să priceapă că inteligențele cerești privesc la ei... Eu știu să atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (*Lett.24, 1892*).

„Religia care mărturisește neprihănirea prin credință a fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism; a fost disprețuită, vorbită de

rău, ridiculizată și lepădată. Dar ea este principiul activ al dragostei împărtășită de Duhul Sfânt” (*GCBull.7 feb.1893*).

„Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (*Stest. 6,20*).

„Scenele care au avut loc la acea întâlnire L-au făcut pe Dumnezeu cerului să-I fie rușine să-i numească pe cei prezenți frații Săi” (*Stest to RH Office p.16,17*).

„Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit, și nu a fost făcută nici o mărturisire, nu s-a produs nici o deschidere ca Duhul lui Dumnezeu să poată veni. Eu m-am întrebat: Ce rost a avut întâlnirea noastră, și de ce au trebuit să vină frații noștri aici, dacă prezența lor nu face decât să depărteze de popor Duhul lui Dumnezeu?” (*Ms.9, 1888*).

„Am auzit conversațiile, sarcasmul, expresiile urâte, mărturia mincinoasă și ușurătatea cu care era tratată solia lui Dumnezeu și solii care au adus această solie. Mi s-a spus că această înțelepciune este din abis, în contrast marcant cu înțelepciunea care vine de sus, pe care a exprimat-o Domnul prin apostoli (Iacov 3:13-18)” (*Lett. 14, 12 mai 1889*).

„Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis li se permitea să-și exercite puterea convingătoare asupra celor care s-au opus ei, dacă toți ar fi cedat și și-ar fi supus atunci voința Duhului lui Dumnezeu, ei ar fi primit cele mai bogate binecuvântări, l-ar fi dezamăgit pe vrăjmaș, și ar fi stat ca niște bărbați credincioși, tare la datoria lor. Ar fi avut o experiență bogată; dar eul a spus, Nu! Eul nu a vrut să fie zdrobit; eul a luptat pentru supremație, și fiecare dintre aceste persoane vor fi testate din nou asupra aceluiași puncte la care au eșuat atunci” (*Letter 19, 1892*).

„Am auzit adevăruri prețioase, la care pot răspunde cu toată inima mea... mă simt extrem de recunoscătoare față de Dumnezeu, căci știu că solia este pentru acest timp” (*The EGW 1888 Materials*, 217).

„Unii au cultivat ură împotriva bărbaților pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ducă lumii o solie specială. Ei au început la Minneapolis această lucrare satanică. Mai târziu, când au văzut și au simțit demonstrația Duhului Sfânt că solia este de la Dumnezeu, au urât-o și mai mult, căci era o mărturie împotriva lor” (*TM 79,80*).

„Ei nu au vrut nici să asculte și nici să înțeleagă. De ce? Ca să nu fie convertiți și să fie obligați să recunoască că toate ideile lor erau greșite. Erau prea mândri să facă așa, și de aceea au persistat în lepădarea sfatului lui Dumnezeu și în lepădarea dovezilor și luminii pe care au avut-o” (*Ms.25, 1890*).

„Lumina din cer a fost numită excitare... Trebuie să fim foarte atenți să nu jignim Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, numind lucrarea Duhului Sfânt un fel de fanatism” (*The EGW 1888 Materials*, 1210).

„Domnul lucrează deseori așa cum nu ne așteptăm noi. El ne surprinde descoperindu-și puterea prin uneltele alegerii Sale, în timp ce trece pe lângă cei de la care ne așteptăm noi să vină lumina” (*GW 126*).

„Dați-mi voie să spun că Domnul va proceda în această ultimă lucrare foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești... Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a îndeplini și desăvârși lucrarea Sa în neprihănire” (*TM 300*).

„Joi dimineață am relatat unele lucruri referitoare la sesiunea de la Minneapolis. Le-am arătat modul prin care mi-a descris Domnul starea spirituală a celor care au venit la cea întâlnire. Ei se aflau sub amăgire, cu impresii false în minte. Aceasta era lucrarea lui Satana,

căci Domnul urmărea să-Și trezească poporul și să le dea lumină în raze clare și distincte, care ar fi dus la slăvirea lui Hristos. Porunca Domnului către popor prin solii Săi a fost: „Înainte!” Dar Satana se hotărâse să țină poporul departe de lumină, ca binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu să nu se reverse asupra delegaților” (*Lett. 14, 12 mai 1889*).

„Acesta este pericolul care amenință biserica acum, ca planurile oamenilor să marcheze precis calea pe care vine Duhul Sfânt. Deși ei nu recunosc acest lucru, unii au și făcut aceasta. Și deoarece Duhul Sfânt vine, nu ca să laude pe oameni sau să le întărească teoriile greșite, ci spre a mustra lumea de păcat, mulți se depărtează de el” (*TM 64*).

„Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungerea Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice” (*5T 81*).

„Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia Sa nu sunt decât oameni, dar care este caracterul soliei pe care o aduc ei? Îndrăzniți voi să-i întoarceți spatele, sau să tratați cu ușurință avertizările, pentru că Dumnezeu nu S-a consultat cu voi?” (*RH 27 mai 1890*).

„Caracterul, motivele și scopurile lucrătorilor pe care i-a trimis Dumnezeu au fost, și vor continua să fie interpretate fals. Oamenii vor vâna cuvinte și afirmații despre care ei presupun că sunt false, mărind și falsificând aceste afirmații. Dar ce fel de lucrare fac acești spectatori? I-a așezat Domnul pe scaunul de judecător, să condamne solia și solii Săi?” (*The EGW 1888 Materials, 426*).

„Spiritul lui Satana a luat controlul și a condus cu putere inimile oamenilor, care s-au deschis la îndoială și asprime, mânie și ură. Toate acestea predominau la acea întâlnire. M-am hotărât să părăsesc sesiunea, să plec din Minneapolis. Am refuzat să mai

vorbesc poporului nostru; am consimțit totuși să vorbesc fraților din Scandinavia” (*Lett. 14, 12 mai 1889*).

„Ei vor fi întrebați la judecată: ,Cine v-a cerut vouă să vă ridicați împotriva soliei și solilor pe care i-am trimis la poporul Meu cu lumină, har și putere? De ce v-ați ridicat sufletele împotriva lui Dumnezeu? De ce blocați calea cu spiritul vostru înșelător? Și apoi, când a venit dovadă după dovadă, de ce nu v-ați umilit inimile înaintea lui Dumnezeu, să vă pocăiți că ați lepădat solia de îndurare pe care v-am trimis-o?” (*The EGW 1888 Materials, 1126*).

„Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o deoarece nu venea pe calea și în felul în care doreau ei. Frații Jones și Waggoner au prezentat poporului lumină prețioasă, dar prejudecățile și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor lor, ca nimic să nu poată intra de la acești frați... Tot așa a fost în trădarea, procesul și răstignirea lui Isus, toate acestea au trecut prin fața mea punct cu punct; spiritul satanic a luat controlul și a influențat cu putere inimile omenești, care s-au deschis îndoielilor, urii și mâniei. Toate acestea predominau la acea sesiune (la Minneapolis)...Am fost dusă în casele unde erau cazați frații noștri, unde am văzut multă discuție și sentimente excitate, remarci aspre și ascuțite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau caricaturizați, ridiculizați și așezați într-o lumină batjocoritoare. Comentariile...au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White (fiul ei) era tratat cu ușurință, ridiculizat și acuzat; la fel și numele fraților Waggoner și Jones... Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în rebeliune... voci aspre, hotărâte să denunțe (pe sora White). Dintre toți cei care se exprimau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmații și presupuneri erau adevărate... După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când spiritul lui Satana găsește intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, și simțăminte pe care nu le pot

exprima în cuvinte m-au înfrânt... „Fratele va da la moarte pe fratele său” (*Lett. 14, 1889*).

„Domnul a ridicat mesageri și i-a împuternicit cu Duhul Său... Nimeni să nu-și asume riscul de a se interpune între popor și solia din cer” (*The EGW 1888 Materials, 992*).

„Ar trebui să fim ultimii oameni din lume, ca să ne permitem, oricât de puțin, spiritul de persecuție împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este trăsătura de caracter cea mai necreștinească care s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încoace. Ea va fi văzută cândva în toată grozăvia ei, cu toată povara de nenorociri care a rezultat din ea” (*GCBull. 1893, p.184*).

„De-a lungul istoriei bisericii din toate secolele, și în special în istoria bisericii AZȘ, noi avem exemple ale celor care au refuzat lumina pe care Dumnezeu a trimis-o prin agenții Săi...Voi respingeți pe Hristos, respingând solia pe care o trimite El. Făcând așa, vă așezați sub controlul prințului întunericului...Dumnezeu a trimis poporului Său solii de lumină, care ar fi fost ca un medicament vindecător, dacă erau primite de ei; dar voi nu ați primit lumina, ca și bărbații din Nazaret. Voi v-ați hotărât să lepădați lumina, voi ați înălțat opiniile și judecata voastră ca fiind mai valoroase decât judecata celor pe care Dumnezeu i-a făcut canale de lumină... Dumnezeu v-a trimis o solie pe care dorește să o primiți, o solie de speranță, lumină și mângâiere pentru poporul Său. Nu este datoria voastră să alegeți canalul prin care trebuie să vină ea. Domnul dorește să vindece rănilor și mieilor turmei Sale prin alifia cerească a adevărului că Hristos este neprihănirea noastră...Oile care trebuiesc hrănite sunt împrăștiate pe munții lui Israel; ele mor de foame înghițind teorii uscate...Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă spre a vedea nevoile poporului, ca să fie pregătită calea Domnului, au interceptat lumina trimisă de Dumnezeu poporului Său, și au respins solia harului vindecător. Limbajul sufletului vostru a fost: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” (*The EGW 1888 Materials, 389*).

„Sunt mulți care depind de interpretarea și explicarea pe care o dau învățătorii religioși...Când Domnul plin de îndurare ne trimite modul de a cunoaște adevărul, iar noi refuzăm ocazia prețioasă și suntem indiferenți la solia Sa, noi insultăm Duhul lui Dumnezeu... Mulți, care refuză solia pe care o trimite Domnul, caută cuie în care să-și agațe îndoielile, să găsească scuze pentru a respinge lumina care vine din cer. În fața evidenței clare, ei spun ca iudeii: „Arătați-ne o minune și vom crede. Dacă acești soli au adevărul, de ce nu vindecă pe bolnavi?” Aceste obiecțiuni îmi aduc aminte de ce se spunea despre Hristos...Cum pot oare frații noștri, care au avut în față istoria Domnului slavei, să își deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigașilor Domnului? I-a condus Domnul pe acești frați să spună aceste lucruri? Eu răspund, nu!...Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni care să confirme credința celor care caută acest gen de dovadă...Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care Dumnezeu o trimite, ei vor respinge cel mai clar adevăr și vor crede cele mai nebunești erori...Dumnezeu a trimis poporului Său solie după solie, și inima mea a fost zdrobită să văd pe cei despre care credeam că sunt învățați și conduși de Dumnezeu, cum cad sub puterea fermecată a dușmanului, care i-a făcut să respingă adevărul prezent” (*The EGW 1888 Materials, 388-428*).

„Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, au permis imaginației lor să creeze multe obstacole care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului. Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor; care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor oponenți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai

bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?”
(*The EGW 1888 Materials*, 388-428).

„Se spunea despre mine că spun lucruri neadevărate, din cauza afirmației că între mine și frații Waggoner, Jones și Willie White nu a avut loc nici o discuție despre legea din Galateni. Dacă ar fi fost și cu mine tot atât de deschiși cum erau unul cu altul împotriva mea, aș fi putut să le explic totul foarte clar. Am repetat acest lucru de câteva ori, dar ei erau hotărâți să nu accepte cuvântul meu. Ei credeau că noi am venit la conferință înțeleși între noi să luăm poziție în legătură cu legea din Galateni” (*Lett. 14, 12 mai 1889*).

„Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se așeze între popor și solia pe care El vrea să le-o trimită, așa cum fac unii dintre frații noștri acum. Sunt unii care, ca și iudeii, încearcă imposibilul ca să facă fără efect solia lui Dumnezeu. Aceștia care se îndoiesc ar trebui ori să primească lumina adevărului pentru acest timp, ori să se dea laoparte din drum, ca alții să aibă ocazia să primească adevărul...Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aștepta o bogată măsură a Spiritului Sfânt, dar dacă... Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noștri vor merge pe aceeași cale în lepădarea soliei, ca iudeii din timpul lui Hristos” (*The EGW 1888 Materials*, 388-488).

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre...Religia multora dintre noi va fi religia israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită,

vorbită de rău, ridiculizată și lepădată...Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (TM 467,468).

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH Extra 22 dec.,1890).

„După Conferința Generală din 1888, Satana a lucrat cu o putere specială prin elemente neconsacrate, spre a slăbi încrederea poporului lui Dumnezeu în vocea care a apelat la ei în toți acești ani” (The EGW 1888 Materials, 803).

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

„Ei au fost mânați de un alt spirit la acea întâlnire, și nu au știut că Dumnezeu i-a trimis pe acești tineri, A.T.Jones și E.J.Waggoner, cu o solie specială la ei, pe care au tratat-o cu batjocură și dispreț, neînțelegând că inteligențele cerești privesc asupra lor și le înregistrează cuvintele în cărțile din cer” (The EGW 1888 Materials, 1043).

„Joi am participat din nou la întâlnirea de dimineață, și am simțit că trebuie să fiu mai explicită. Am fost îndemnată să vorbesc mai deschis despre sesiunea de la Minneapolis și despre spiritul pe care l-au adus acolo frații noștri. Am simțit că nu este suficient să continui a vorbi în termeni generali, rostind adevăruri care pot fi acceptate, dar care nu taie profund în tablele de carne ale inimii. Lucrarea care ne stă în față cere mai mult decât cuvinte blânde, căci tot ce seamănă cu spiritul care s-a manifestat la Minneapolis - îndoieli, șicane, jocuri de cuvinte, lepădarea muștrărilor clare ale Duhului lui Dumnezeu și etichetarea lor ca fiind fabule, interpretarea greșită și mistificarea

cuvintelor - toate acestea se află sub mustrarea lui Dumnezeu” (*Lett. 14, 12 mai 1889*).

„Influența care s-a dezvoltat din opoziția împotriva luminii și adevărului la Minneapolis a tins să facă fără efect lumina pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său prin Mărturii” (*The EGW 1888 Materials, 1129*).

„În acești patruzeci și cinci de ani de experiență mi s-a arătat viața, caracterul și istoria patriarhilor și profeților care au fost trimiși la poporul lui Dumnezeu cu o solie, și de fiecare dată Satana fabrica vreun raport mincinos, care să producă diferențe de opinii sau să îndrepte interesul în altă parte, ca poporul să fie lipsit de binele pe care îl oferea Domnul. Tot așa a fost în cazul acesta, când un spirit ferm, încăpățânat și aspru a luat inimile în stăpânire, iar cei care au cunoscut odată harul lui Dumnezeu, și au simțit puterea lui înnoitoare, au fost amăgiți, lucrând sub amăgire în tot timpul sesiunii; nu a trebuit decât o mică sămânță de îndoială, care să găsească teren fertil în inimile celor care nu aveau o legătură vie cu Dumnezeu, ca aceste inimi să devină de piatră și imposibil de impresionat. Pasiunile lor josnice au fost stârnite și li s-a oferit ocazia să dea pe față spiritul de gloată” (*Lett. 14, 12 mai 1889*).

„Invidia, gelozia, vorbirea de rău, bănuiala rea și acuzarea altora au fost considerate un dar special de la Dumnezeu, când ele miros de departe a fi spiritul marelui acuzator al fraților. Există un spirit de fariseism, un spirit dur și lipsit de simpatie, care a lăsat pe mulți în descurajare, astfel turma Domnului rămânând să piară în pustie. Oamenii au fost așezați acolo unde doar Dumnezeu trebuia să fie... Am hotărât să port solia pe care mi-o dă Dumnezeu fără să calculez consecințele, chiar dacă oamenii ascultă sau nu” (*Lett. 14, 12 mai 1889*).

„Unii au tratat Spiritul Sfânt ca pe un musafir nepoftit, refuzând să primească darul prețios, refuzând să-l recunoască, întorcându-i spatele

și condamnându-l ca fanatism... Lumina care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume” (*The EGW 1888 Materials*, 1575).

„Voi ați urât solii trimiși din cer. Ați manifestat împotriva lui Hristos o prejudecată de același caracter, dar mai jignitoare față de Dumnezeu, decât cea a națiunii iudaice” (*The EGW 1888 Materials*, 1656).

„Mi-am prezentat mărturia la întâlnirea pastorilor, și Domnul mi-a dat o măsură bogată din Duhul Său. Am insistat pe lângă frații din poziții de răspundere să nu izgonească pe Duhul lui Dumnezeu din inimile lor prin încăpățănarea de a respinge mărturiile pe care le trimite Dumnezeu pentru muștrare și avertizare. Am văzut că ei Îl dezonorau pe Dumnezeu în multe feluri. Inimile lor nu erau eliberate de prejudecăți. Le-am spus: „Nu acceptați cuvintele nici unui om, ci mergeți voi înșivă la Scriptură. Nu întoarceți spatele soliiilor pe care le trimite Dumnezeu, așa cum ați făcut la Minneapolis. Analizați cu rugăciune fiecare punct, cu inimile deschise. Primiți fiecare rază de lumină trimisă. Ceea ce a fost prezentat în fața voastră merită o atenție serioasă. Adevăruri care au fost îngropate sub grămezi de gunoi trebuie scoase la lumină și așezate la locul lor”” (*RH 27 ianuarie 1890*).

„La acea întâlnire am avut de câteva ori lumină specială din cer. Niciodată nu am simțit mai clar acțiunea Duhului Sfânt asupra mea ca la acea întâlnire. Știu că îngerii lui Dumnezeu stăteau alături de mine să mă ajute. Se părea că trăiesc în lumina clară a Soarelui Neprihănirii, dar spiritul care predomina la acea întâlnire nu era Spiritul lui Dumnezeu. A trebuit să rostesc o mărturie hotărâtă împotriva spiritului care stăpânea acolo, și de atunci, Domnul a lucrat la fiecare adunare la care am participat, dar mărturia mea a fost tratată cu indiferență, ca o poveste. Am fost acuzată că sunt influențată de fiul meu W.C.White, de A.T.Jones și de E. J. Waggoner” (*The EGW 1888 Materials*, 707).

„Poziția luată la Battle Creek a fost pulsul multor comunități. Puterea lui Dumnezeu, darurile bogate pe care dorește să le reverse, nu sunt dorite decât dacă oamenii marchează ei înșiși calea pe care trebuie să lucreze Dumnezeu. Domnul Dumnezeu lui Israel a deschis ferestrele cerului să trimită pe pământ potop de lumină, dar în multe cazuri nu a fost loc pentru așa ceva, deși fiecare persoană - slujitor, pastor, cei din poziții de răspundere - ar fi trebuit să primească adevărul, vechi sau nou, și ar fi trebuit să strige, cu tact misionar și bucurie: ‚Toți cei ce însetați, veniți la ape!’” (*The EGW 1888 Materials*, 753).

„Dumnezeu plănuise să lucreze cu putere prin Duhul Său la acea întâlnire de la Minneapolis, pentru toți cei care vor renunța la calea și voința lor. El ar fi făcut din acea ocazie o foarte prețioasă școală pentru cei ce s-ar fi lăsat învățați. Oricât ar fi fost ei de slabi și nedesăvârșiți, dacă își dădeau seama de slăbiciunea și ignoranța lor spirituală, ei ar fi primit putere și iluminare divină. În acel timp de perplexitate, dacă, în loc de glume, jigniri și insulte, ar fi fost rugăciune fierbinte și efort de a promova armonia și unitatea, ar fi fost câștigate biruințe foarte prețioase, ceea ce ar fi plasat lucrarea cu mulți ani înainte și ar fi salvat multe suflete. Dar, pentru că s-a acționat după aranjamentele lui Satana și s-au manifestat trăsăturile lui de caracter, a făcut ca înregistrarea din cărțile cerești să sune astfel: ‚Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.’

După ce am părăsit Minneapolis, bătălia a trebuit să fie dusă iar și iar. A fost pierdut timp, suflete, vieți puse în pericol, toate acestea deoarece oamenii se simțeau mulțumiți de sine și nu doreau să meargă pe calea Domnului. Acest proces de testare continuă în viața fiecărui individ. Fiecare acțiune este făcută în fața ochilor întregului univers” (*The EGW 1888 Materials*, 1229).

„Astăzi, o mare parte din cei care compun adunările noastre sunt morți în greșeli și păcate... Ani de zile ei s-au complăcut să asculte cele mai solemne și cutremurătoare adevăruri, dar nu le-au pus în practică. Îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos nu produc în ei un răspuns de dragoste și mulțumire” (*6T 426*).

„Nu există nici unul dintr-o sută care să înțeleagă pentru sine adevărul biblic despre acest subiect - îndreptățirea prin credință - care este atât de necesar pentru binele nostru prezent și viitor” (*RH 3 sept. 1889*).

„... comunitățile noastre mor din lipsa predicării subiectului neprihănirii prin credință în Hristos” (*GW 301*).

„Mărturia solemnă, de care depinde destinul întregii biserici, a fost puțin apreciată, dacă nu în întregime respinsă” (*EV 270*).

„Religia care mărturisește neprihănirea prin credință a fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism; a fost vorbită de rău, ridiculizată și lepădată. Dar ea este principiul activ al dragostei împărtășită de Duhul Sfânt” (*GCBull. 7 febr.1893*).

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis nu au dispărut nicidecum” (*TM 467, 1890*).

„Mulți mi-au scris întrebându-mă dacă solia îndreptării prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: „Este cu adevărat solia îngerului al treilea”” (*EV 190*).

„Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea” (*6T 19; GCBull. 1893*).

„Timpul încercării este chiar asupra noastră, căci marea strigare a îngerului al treilea a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (*RH 22 nov. 1892; ISM 363*).

„Solia laodiceană a răsunat. Luați această solie în toate fazele ei și prezentați-o poporului, oriunde Providența deschide calea. Îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos sunt temele care trebuiesc prezentate unei lumi care pierе” (7BC 964).

„Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile în căutarea adevărilor ascunse sub gunoiul erorilor; și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Hristos neprihănirea noastră” (SD 259).

„Predicarea lui Hristos răstignit, Hristos neprihănirea noastră, este ceea ce satisface foamea sufletului... Când noi câștigăm interesul poporului în acest mare adevăr central, inima este umplută de credință, speranță și curaj” (Letter 21 dec.1892).

„Solia prezentă - îndreptățirea prin credință - este o solie de la Dumnezeu; ea poartă împlutnicire divină, căci rodul ei este sfințirea” (RH 3 sept. 1899).

„Vă voi da o inimă nouă’ (Ezechiel 36:26). Nu este aceasta, înnoirea omului, cea mai mare minune care poate fi realizată?” (9T 152).

„Această schimbare este minunea minunilor. O schimbare realizată prin Cuvânt este una dintre cele mai mari taine ale Cuvântului. Noi nu o putem înțelege; doar putem crede...O cunoaștere a acestui mister procură cheia pentru toate celelalte. Ea deschide sufletului comorile universului, posibilitățile dezvoltării infinite” (ML 26).

„Fratele A.T. Jones s-a străduit cu credincioșie să instruiască pe cei adunați, frângând Pâinea Vieții pentru sufletele lor... Planul de mântuire a fost descris atât de simplu și atât de clar” (The EGW 1888 Materials, 280).

„Dacă solia prezentată aici nu este adevăr prezent pentru timpul nostru, eu nu pot spune cum putem stabili care este adevărul” (*The EGW 1888 Materials*, 286).

„Lumina pe care o dă Dumnezeu poporului Său poate fi disprețuită, refuzată și lepădată, dar este tratată așa cu un mare risc pentru sufletele oamenilor. Frații mei, Dumnezeu lucrează pentru noi, iar eu sunt teribil de îngrijorată ca nu cumva vreo rază de lumină cerească să fie privită cu indiferență. Solia lui Dumnezeu pentru oameni trebuie apreciată și cultivată. Dacă nu apreciem lumina cerului, ea ne va condamna; poziția noastră va fi ca a evreilor, când L-au respins pe Domnul vieții și slavei” (*The EGW 1888 Materials*, 512).

„Am auzit comentarii batjocoritoare, pline de sarcasm, la adresa solilor și soliei - acea doctrină care se deosebea de ideile lor despre adevăr; mi s-a spus că în fiecare cameră (unde erau cazați delegații) a existat un martor, la fel de sigur ca și la petrecerea din palatul lui Belșatar” (*The EGW 1888 Materials*, 517).

„Solia dată nouă de frații A.T.Jones și E.J.Waggoner este solia lui Dumnezeu către biserica Laodicea” (*The EGW 1888 Materials*, 1052).

„Influența care a rezultat din opoziția față de lumina și adevărul de la Minneapolis a tins să facă fără efect lumina pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său prin Mărturii” (*The EGW 1888 Materials*, 1129).

„De ce nu acceptați solia pe care o trimit prin servii Mei? De ce îi pândiți pe acești oameni spre a găsi ceva demn de îndoială la ei, deși ar fi trebuit să primiți solia care poartă amprenta Celui Prea Înalt?” (*The EGW 1888 Materials*, 1138).

„Eu întreb: Ce înseamnă această bătălie și ceartă în mijlocul nostru? Ce înseamnă acest spirit aspru și violent care se manifestă

în comunitățile și instituțiile noastre, și care este cu totul necreștin? Mă doare teribil inima văzând cât de repede sunt criticate cuvintele sau acțiunile fraților Jones sau Waggoner, cât de repede multe minți trec cu vederea tot binele care a fost făcut prin ei în ultimii câțiva ani, fără să vadă nici o dovadă că Dumnezeu lucrează prin aceste instrumente. Ei vânează greșeli pentru a putea condamna, iar atitudinea lor față de acești frați, care s-au angajat așa zelos într-o lucrare bună, arată că în inima lor există sentimente de vrăjmășie și ură. Avem nevoie de puterea convertitoare a lui Dumnezeu asupra inimilor și minților. Încetați să mai supravegheați și să bănuiți pe frații voștri!” (*The EGW 1888 Materials; Letter 19D, to O.A. Olsen, 1 septembrie 1892*).

„Când m-am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a stat alături de mine și a zis: ‚Să nu faci acest lucru; Dumnezeu are aici o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, dar cei care nu sunt în lumină nu vor recunoaște acest lucru; ei nu vor asculta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; puterea și harul Meu te vor susține. Ei nu te disprețuiesc pe tine, ci pe solii și solia pe care o trimit poporului Meu. Ei au arătat dispreț pentru cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata și dacă aceștia nu se pocăiesc de păcatul lor, această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul Sfânt, ei vor umbla în întuneric.. Ei nu vor ca Dumnezeu să-Și manifeste Spiritul și puterea, căci ei manifestă un spirit de batjocură și dezgust față de cuvântul Meu. Practica lor zilnică este ușurătatea, batjocura, ironia și glumele. Ei nu și-au propus să Mă caute. Ei merg în lumina propriilor lor scânteii și dacă nu se vor pocăi, vor sfârși în durere. Așa zice Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt cu tine, nu te voi lăsa și nu te voi părăsi. Nu am îndrăznit să nu ascult aceste cuvinte ale lui Dumnezeu” (*The EGW 1888 Materials, 1067*).

„La întâlnirea de la Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmașului să fie zdrobită, și poporul care a fost în întuneric să-și poată deschide inima și mintea în fața soliei pe care El o trimite,

ca să poată vedea adevărul, nou pentru multe minți, ca un adevăr vechi într-un cadru nou. Capacitatea de înțelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; căci Satana a prezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și delicatul nostru Domn a fost prezentat în fața poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbații și femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu așa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăștii norul care ascunde de ochii lor slava Sa. Mulți au trăit într-o atmosferă de neîncredere, și se pare că le este aproape imposibil să se prindă de nădejdea care le este prezentată în evanghelia lui Hristos” (*RH 23 iulie 1889*).

„Adevărurile soliei îngerului al treilea au fost prezentate de unii ca o teorie uscată; dar această solie trebuie să Îl prezinte pe Hristos cel Viu. El trebuie să fie descoperit ca Cel dintâi și Cel de pe urmă, ca Lăstarul din rădăcina lui David, ca Luceafărul strălucitor al dimineții. Prin această solie, caracterul lui Dumnezeu în Hristos trebuie prezentat lumii” (*6T 20*).

„Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a plănuțit aceasta, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca Willie C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în centrul lucrării, și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o. Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră de a ne vedea plecați era așa de mare, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau obosiți de mărturie au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmarea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului. Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării.

Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre. Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflat ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinăriei de la Battle Creek” (*Letter to O.A.Olsen 127, 1896*).

Prepress & Tipar:

Vobiscum Imprimeria S.R.L.

Tel/Fax: 0264 213 773

Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre. Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflat ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinăriei de la Battle Creek” (*Letter to O.A.Olsen 127, 1896*).

Prepress & Tipar:

Vobiscum Imprimeria S.R.L.

Tel/Fax: 0264 213 773

